MADELINE HARPER

Făuritorii de vise

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANA SĂNDIȚĂ.

ALCRIS

Capitolul 1

„Situația din Corinth este un dezastru...”

Acestea erau gândurile lui Gino Marchetti, când își ridică ochii de pe biroul lăcuit, din lemn de mahon, privind dincolo de marginea covorului de un alb neobișnuit. Se uită către ușa biroului, acolo unde se afla Eva Sinclair. În timp ce își mișcă în aer trabucul gros, Eva îl privea calmă, așteptând să se împrăștie fumul. După câteva clipe, traversă camera pentru a se așeza pe scaunul de lângă biroul lui Gino.

Urmărindu-l cum își duce din nou trabucul la gură și trage nervos din el, Eva se abținu să nu sughițe ușor. Ochii ei negri îl supravegheau calm pe bărbatul din fața ei. Mai trecuse deseori prin astfel de momente de-a lungul celor șapte ani de când lucra pentru „Marchetti Films Internațional”, iar etapele îi erau bine cunoscute. Mai întâi avea loc izbucnirea, punctată de gesturile descrise cu ajutorul trabucului. Apoi se lăsa pe spate, își ștergea ochelarii fumurii cu rame de aur și aștepta un răspuns din partea Evei, fără să scoată vreun alt cuvânt.

Eva îi răspunse vorbind în șoaptă:

– Am crezut că locul acela este perfect.

– Hmm, fu răspunsul pe care tânăra îl primi, dar pe care nu-l aștepta. Am avut o mulțime de oameni care au scotocit toate locurile de-a lungul și de-a latul sudului Statelor Unite, zeci de orașe, sute de case vechi, continuă Gino. Și din toate, tocmai pe asta am ales-o!

Își aranjă apoi cravata de mătase albastră pe care o purta la gât, trase adânc un fum din trabuc și dădu din cap.

Fata îi răspunse:

– Ținând cont de fotografiile pe care le-ai văzut, alegerea părea perfectă: o casă construită în anii 1880, în apropierea unui oraș care arată ca în anii 1940. Este exact ceea ce ți-ai dorit, Gino. Nimic altceva din ce ai văzut nu se asemăna cu asta.

Gino ezită un moment, ceea ce îi oferi Evei șansa de care avea nevoie pentru a-i stimula un pic memoria:

– Ar fi costat o avere să construim o casă direct pe platoul de filmare.

Soneria telefonului îi întrerupse șirul explicațiilor, dar Gino nu-i dădu prea mare atenție, căci apăsă pe un buton, răspunse cu un laconic „Mai târziu" și se întoarse din nou către Eva.

– Știu exact cât m-ar fi costat și nu am avut deloc intenția să construiesc o casă pe platoul de filmare. Tocmai de aceea am și trimis atâția oameni până în Carolina de Nord.

– În Carolina de Sud, îl corectă Eva.

Gino nu păru încântat dar nici prea afectat de corectare, așa că vorbi mai departe:

– Nu mai contează cum se numește. Ceea ce contează este faptul că cineva a făcut o greșeală imensă și ne-am pomenit cu o casă nepotrivită.

Eva putea doar să spere că nu va cădea nici un cap din această cauză. Dar sclipirea din ochii lui Gino îi spunea că cineva va fi concediat dacă ea nu va putea să repare greșeala. Când fusese angajată în compania lui Gino, în fișa postului Evei nu fusese specificată și sarcina de a „ușura" nervii lui Gino. Dar de atunci preluase această sarcină deoarece tânăra nu putea să stea cu mâinile în sân și să vadă că altcineva suferă, chiar și în industria ucigătoare a filmului. Eva întotdeauna avusese convingerea că era mai mult gura de Gino decât acțiunile în forță. Dar nimeni nu putea fi cu totul sigur de asta, pentru că de-a lungul anilor ea reușise să-l împiedice să-și pună în aplicare amenințările.

– Ce greșeală a fost făcută? întrebă Eva.

Nu voia să afle neapărat un nume, ci cât mai multe detalii cu privire la ceea ce se întâmplase. Ceea ce și obținu.

– Contractul nostru este fals!

Gino aruncă o privire fugitivă pe raportul întocmit care se afla pe biroul din fața lui.

– Oamenii noștri au negociat cu un anume individ, pe nume Beau Benedict. De fapt trebuia să se ducă la mama acestuia, care este proprietara locului. Puștiul a semnat în numele ei și nimeni nu s-a obosit să verifice. Ce prostie! adăugă el.

– Iar doamna Benedict s-a răzgândit?

– De fapt nici măcar nu se hotărâse. Încă se mai gândea la oferta noastră când Beau Benedict a intervenit și m-a tras pe sfoară.

Eva scotoci repede în minte.

– Și echipa care trebuia să filmeze nu este deja în Corinth?

– La naiba! Așa este. O întreagă armată de oameni stau degeaba pe banii mei. Îmi cheltuiesc banii fără să-mi aducă nici un profit. Și știi ce plăcere îmi face acest lucru! Știi că nu-mi place nici măcar atunci când echipa de filmare, o așteaptă pe vreo actriță temperamentală să sosească pe platoul de filmare sau când nu lucrează din cauza vremii nefavorabile. Dar să dea naiba dacă am să las toată echipa să nu lucreze doar pentru că un puști oarecare i-a păcălit pe oamenii mei de afaceri!

Eva își dădu seama că sarcina rezolvării acestor probleme cădea pe umerii ei. Își puse un picior îmbrăcat în cioarp fin peste celălalt, ceea ce făcu ca despicătura fustei de mătase pe care o purta să se adâncească. Zâmbi ușor. Ochii străluceau în contrast cu tenul ei de fildeș. Aștepta un semn din partea lui Gino. Deoarece acesta încă mai fuma, semnul se lăsa așteptat.

– Am hotărât deja să filmez „Glory Road” chiar în acel loc, spuse Gino privind raportul pe care îl avea în față. Vreau casa aceea care poartă numele „Diligence Hall”. Nu mai am timp să caut acum alt loc. Așa că sunt nevoit să filmez acolo.

Eva simți amenințarea din vorbele lui.

– Ce vrei să fac eu, Gino?

– Vreau să aranjezi lucrurile, draga mea. Urcă-te în avion și du-te până în... Carolina. Rezolvă treaba asta. Și cât mai repede, adăugă el, pentru că intenționez să filmez „Glory Road” conform programului stabilit inițial.

De data aceasta, când telefonul sună, Gino ridică receptorul și răspunse. Eva îl urmări cu privirea pe măsură ce acesta sprijinea receptorul cu umărul și începea să vorbească repede în italiană. Fata ascultă suficient de mult ca să-și facă o părere despre ce era vorba.

Era una din situațiile comparabile cu un adevărat haos, situații care făceau parte din viața de zi cu zi a lui Gino Marchetti. Această situație părea însă că nu-l afectează.Totuși, ceea ce îl trădă fu ridicarea sprâncenelor lui negre și dese. Dar era obișnuit să treacă peste aceste momente, și la fel era și Eva obișnuită. Ea însăși supraviețuise unor cazuri destul de „fierbinți”.

Când s-a alăturat echipei care lucra pentru Gino, Eva știa multe lucruri despre producția de filme, foarte puține lucruri despre partea administrativă, iar despre șeful ei suficiente lucruri care s-o facă să

înțeleagă că el era foarte grijuliu cu cei pe care îi considera „familia lui". Și după acea vară petrecută cu șapte ani în urmă în Italia, Gino o considera pe Eva ca făcând parte din familia lui. Gino îi oferea fetei sentimentul că este protejată, iar ea îi era loială și hotărâtă să nu pună prea multe întrebări atunci când nu era necesar. Învățase să-și facă treaba foarte repede. Câștigul lui Gino era un angajat care rezolva rapid și eficient problemele ce apăreau destul de frecfent.

Eva nu era nici cel mai bine plătit angajat al lui Gino, nici cel mai puternic. Dar când apăreau situații dificile, care reclamau o modalitate delicată de rezolvare, Gino o chema numai pe ea. Tânăra trebuia să meargă mai departe, să netezească drumul în calitate de negociator, folosindu-se chiar de anumite compromisuri pentru a rezolva cazuri ce păreau adevărate dezastre.

Instinctele ei erau întotdeauna corecte. Intuiția ei nu dădea niciodată greș. Dacă exista pe undeva vreo soluție, vreo portiță de scăpare, Eva Sinclair o găsea mereu. Dacă era necesar să strângă pe cineva cu ușa, o făcea, fără însă a face uz de modul de amenințare tipic lui Gino. Șeful continua să se poarte ca atare, iar Eva continua să găsească modalități de rezolvare. Și combinația lor funcționa perfect. Cel puțin funcționase până atunci.

Toată lumea era conștientă și recunoștea faptul că Eva era corectă față de Gino și față de firmă. Dar loialitatea ei de-a lungul celor șapte ani de când lucrau împreună, ridicase destule perechi de sprâncene. Gino și Eva călătoriseră mult timp împreună și fiecare călătorie stârnise speculații cu privire la relația dintre ei.

Deși din exterior Eva era percepută ca o ființă destul de rece și sofisticată, era o persoană care ținea foarte mult la intimitatea proprie. Drept urmare, fusese neplăcut surprinsă de bârfa permanentă din jurul lor.

Reacția lui Gino era cu totul alta: năzbâtiile inventate îl făcuseră să râdă. Singurele lucruri care îl puteau deranja erau situațiile de genul celei apărute și care îi încurca pentru o bucată de vreme derularea proiectelor pe care le avea în industria filmului.

Ultima știre pe care tocmai o aflase îl făcu să murmure printre buzele aproape imobile:

– Străinii aceia... ce probleme pot isca!

La auzul acestor cuvinte, Eva își reținu un zâmbet. De când se mutase în Statele Unite ale Americii, Gino se considera un adevărat californian. De fapt, ca mulți alții care veniseră aici de peste hotare în perioada de început a industriei filmului, Gino se adaptase cu viteza luminii. Pierduse tot ceea ce era tipic european, cu excepția accentului care constituia un avantaj în domeniul în care lucra.

Drept urmare, toți europenii, inclusiv cei din Roma, erau pentru Gino niște „străini”.

– Filmările în Roma îmi scot peri albi, spuse el. Am angajat un șef de montaj care nu este în stare să se suie și să monteze aparatura. Îți poți imagina asta?

Își scutură capul în semn de nemulțumire.

– Un băiat fără minte. Probabil un proaspăt absolvent al acelei școli de film unde ai fost și tu. A căzut când instala luminile. Cică am angajat un șef de montaj! Mai degrabă am angajat un cascador. Ce părere ai?

Gino făcuse acea aluzie la școala de film pentru a-i aminti Evei că singurele lecții adevărate despre film nu se puteau învăța decât pe un platou de filmare.

– S-a accidentat cumva băiatul? întrebă Eva cu îngrijorare.

– Nu știu. Probabil că da. A întrerupt filmările o jumătate de zi, iar acum trebuie să mai am grijă și de un proces în instanță.

– Noi nu avem nici o vină, Gino.

– Da, da, fu el de acord, dar tot nu e bine. Locul este acum plin de paparazzi avizi de subiecte de senzație. Vor căuta orice bârfă, cât de mică. Și totul din cauza unui șef de montaj care nu este în stare să monteze echipamentul.

– Bine. Sper că totul se va sfârși cu bine. Poate ar trebui să mă duc acolo și să mă ocup personal de problemă, se oferi Eva.

– Nu, draga mea. Vreau să te duci la Corinth. Mâine.

Făcu o mică pauză în care aruncă o scurtă privire pe cadranul ceasului de la mână. Apoi adăugă:

– Dacă nu astăzi.

Eva zâmbi. Se gândi că poate lua un zbor mai târziu. Hotărârea ei fu influențată de faptul că Gino acorda atâta importanță problemei din Corinth.

– Știi bine că am întâlnit situații mai dificile și le-am rezolvat în mai puțin de o zi, îi aduse ea aminte.

Rostise cuvintele cu scopul de a-l face pe Gino să se calmeze.

– Și poate după accea voi putea să zbor și la Roma și să mă asigur...

– Nu te baza pe faptul că vei putea pleca prea repede din Corinth, Eva. Ai răbdare să afli restul poveștii.

Fata ridică o sprânceană în semn de mirare. O șuviță de păr blond îi scăpase din cocul strâns la ceafă. Eva o apucă și o așeză la locul ei în coc. Era conștientă de faptul că Gino făcea în mod special această pauză, tocmai pentru a mări efectul explicației pe care trebuia să o dea. Dar tânăra era hotărâtă să nu-și arate curiozitatea.

– Trebuie să-ți spun că e vorba de Resee Benedict, rosti în final Gino.

Acum Eva fu cu adevărat surprinsă. Genele ochilor ei căprui clipiră cu interes când auzi acel nume. Gino vorbea despre cel care intrigase pe aproape toată lumea. Și pe ea, de asemenea.

– Misterios bărbat, nu-i așa? o întrebă Gino, zâmbind răutăcios. Cel mai bun corespondent în străinătate pe care l-a avut vreodată această țară. Strălucitor. Popular. Știa să-i facă pe oameni să gândească. Toată lumea îi asculta părerile.

– Până acum câțiva ani, își aminti Eva.

Fata nu-și putu reține un ușor tremur, gândindu-se la tragedia prin care trecuse Resee Benedict. Acea întâmplare îl făcuse să se retragă imediat.

– A dispărut după ce soția lui a fost omorâtă într-o țară cine mai știe pe unde. Bomba din mașina în care se afla îi era destinată lui Resee.

Gino dădu din cap. Dar nu se gândea la soarta acelui om, ci la problema sa.

– Ei bine, a apărut iarăși, dar tocmai acolo unde nu doream; în Carolina de Nord.

Eva nu se mai obosi să-l corecteze.

– Vrei să spui că Resee Benedict locuiește la Diligence Hall?

Gino aprobă printr-un semn.

– Exact. Și se pare că tocmai el mă împiedică să-mi pun în aplicare planul pe care l-am făcut în legătură cu filmul „Glory Road”. Vrea să ne alunge din acel loc, de pe plantația Diligence Hall. Ce nume ciudat!

– Unele vechi plantații purtau numele unor calități umane. Există Patience 2, Fortitude 3...

Gino dădu din cap, căci nu-l interesa felul în care cei din sud își botezau terenurile. De fapt, nu putea să-i înțeleagă.

Reîntorcându-se la problema lor, spuse:

– Să știi că Resee Benedict ne va da mult de furcă. Tu ești arma mea secretă, Eva. Ești frumoasă, deșteaptă și convingătoare. Ca un adevărat pistolar din Vestul Sălbatic. Folosește-ți toate gloanțele ca să-l dai gata.

Gino luă un dosar de pe birou și i-l dădu fetei.

– Am hotărât să fac câteva concesii. Nu le folosi decât în ultimul moment. Nu sunt nebun să le ofer totul pe tavă de la bun început.

Eva nu putu să nu zâmbească auzind cum gândea Gino.

– Dacă ai nevoie, adaugă în contract și alte clauze: în final noi vom aranja casa în așa fel încât va arăta ca înainte. Vom replanta copacii sau restul peisajului. Poți să crești și suma de bani pe care

le-o oferim. Dar să știi că tot nu înțeleg de ce nu s-au hotărât încă. Majoritatea oamenilor ar fi bucuroși ca Marchetti Films să lucreze în sufrageria lor.

Eva nu-l dezaprobă. Presupuse că Gino avea dreptate. Totuși, dacă ea ar fi fost într-o astfel de situație, nu ar fi primit cu brațele deschise o companie cinematografică să filmeze în casa ei. Și se pare că la fel simțea și Resee Benedict.

„Dacă Resee Benedict nu se va lăsa impresionat de oferta noastră?" se întrebă tânăra. Nu trebuia să-l cunoască personal pentru a-și da seama care va fi răspunsul acestuia. Reporterul era un om cu opinii ferme și cu un curaj nemăsurat. Calitățile lui erau bine cunoscute pretutindeni. Mereu fusese în orice colț al lumii dorise, chiar dacă acolo era război. Obținea întotdeauna reportajele și informațiile pe care le voia, de la oricine voia: fie el cerșetor sau dictator. Nimic nu-l oprise pe Resee Benedict, niciodată. Eva se îndoia că ar face vreo concesie în ceea ce privește compania Marchetti Films.

Gino îi răspunse ca și cum i-ar fi ghicit gândurile:

– Resee Benedict are un punct slab. A obosit să mai lupte. Lupta pe care a dus-o în întreaga lume nu i-a adus altceva decât o soție moartă.

Eva se înfioră de asprimea cuvintelor lui Gino. Niciodată nu putuse să folosească astfel de cuvinte dure, așa cum făcea acesta. Iar în sinea ei spera că și în cazul lui Gino, doar cuvintele îi erau aspre, nu și sentimentele.

– Bineînțeles, există și pentru noi o armă pe care o putem folosi în ultima instanță, adăugă Gino. Bănuiesc că ți-ai dat seama care este.

Fără nici o tragere de inimă, Eva aprobă în tăcere.

– Noi i-am oferit acest contract doamnei Benedict și dacă se hotărăște să nu onoreze contractul pe care l-a semnat fiul ei cu noi, nouă nu ne mai rămâne decât o soluție: să-i acționăm în instanță. Nu este falsul în acte o crimă care trebuie pedepsită?

Eva se ridică în picioare, iar cutele fustei de in de culoarea untului se îndreptară, părând perfecte.

– Ai dreptate, Gino.

Îi aruncă un zâmbet care se reflectă în ochelarii lui cu rame de aur. Știa ce avea de făcut mai departe. Nu trebuia să-i explice nimeni. De sute de ori amenințase în numele lui și niciodată nu fusese nevoită să pună în aplicare aceste amenințări. Câteodată Eva se întreba dacă Gino, pe vremea când se afla în Italia, înainte de angajarea ei, își dusese la îndeplinire vreo amenințare. Nu ar fi fost surprinsă să afle că s-ar fi întâmplat asta. Gino Marchetti nu ar fi putut să ajungă acolo unde era fără să fi arătat că

amenințările lui erau reale. Eva nu putea decât să spere că, în cazul în care nu va avea succes în negocierile care urmau, cel puțin tânărul implicat nu va ajunge la închisoare.

Se întoarse, îndreptându-se către ușă.

– Ar fi bine să-mi termin lucrările cele mai importante pe care le am pe birou.

– Nu petrece prea mult timp cu ele. Sarcinile pe care poți, dezleagă-le. De restul ocupă-te când te întorci. Vreau să pleci în seara aceasta. Dacă poți ajunge, bineînțeles.

Eva se întoarse către el și îi zâmbi din nou.

– Voi putea ajunge, Gino. Te voi ține la curent cu toate noutățile.

– Sunt sigur de asta.

Lasă trabucul și apucă receptorul telefonului, arătând că este gata să se întoarcă la treburile lui. Apoi se opri și făcu o completare, prea bine regizată pentru a nu fi pregătită dinainte.

– Franco a sunat.

Eva simți cum inima îi bate puternic. Ciudat, gândi ea. După atâția ani de zile, fie și numai rostirea numelui lui avea un efect imens asupra ei.

Ea și Gino discutaseră rareori despre Franco, fiul producătorului. Totul se datora amintirilor dureroase și gândurilor triste.

În drum spre ușă, Eva nu-și dorea decât să ajungă mai repede, s-o deschidă și să părăsească biroul lui Gino fără să pună întrebarea pe care ar fi pus-o într-o situație firească: „Cum se simte?”.

Gino dădu din cap. În astfel de momente Eva putea vedea în bărbatul din fața ei un alt om. Un om care fusese nevoit să accepte farsa pe care i-o jucase viața. Soarta fiului său nu-l surprinsese prea mult, dar câteodată, ceva din privirea lui îi spunea Evei cât de mult își dorea ca viața lui Franco să fi fost alta.

– Este în viață. Ținând cont de felul în care trăiește, ai putea spune că se simte bine. Este într-un spital din Austria de data aceasta. Mi-a spus că este o simplă verificare de rutină, dar pe mine nu mă păcălește. Cunosc locul acela. Acum se curăță probabil de prea multă băutură sau de prea multe droguri. Sau poate de prea multă viață bună.

Eva dorea să plece, să iasă din birou. Nu voia să mai audă nici un alt cuvânt despre Franco Marchetti. Dar nu putea. Se simțea datoare să-l consoleze pe Gino, deși știa că încerca degeaba.

– Cel puțin este bine îngrijit, spuse Eva încercând să mențină un ton optimist al vocii. Contează totuși.

Gino nu-i răspunse, dar Eva înțelese ce gândea.

Era îngrijorat pentru ea. Se temea că ea va încerca din nou să se ascundă în spatele muncii pentru a nu fi rănită din nou. „Astfel de dezamăgiri în dragoste fac parte din viața oricui.” Gino îi spusese aceste cuvinte Evei, încercând să oglindească realitatea cât mai corect, fără a fi pesimist. Dar ea știa că amintirea lui Franco îi bântuia pe amândoi. Gino îi dăduse adesea sfaturi: îi spusese să se împace cu acea parte a vieții ei care se încheiase în urmă cu șapte ani, și să trăiască mai departe.

Tânăra întrerupse acea tăcere apăsătoare deschizând ușa masivă din lemn de nuc.

– Te voi suna din Carolina de Sud, spuse ea.

Gino îi făcu semn cu trabucul, lăsând-o să plece.

– Mă bazez pe tine.

Putea să se bazeze pe ea, gândi Eva în timp ce parcurgea holul până în dreptul biroului ei. Mintea ei era în Italia, cu șapte ani în urmă. Atunci și acolo fusese începutul și sfârșitul și, în final, din nou începutul. Franco. Și apoi Gino.

Fusese ciudat ca o fată ca ea să ajungă la Roma, în Italia. Eva știa asta la fel de bine ca oricine. Fusese fiica unui proprietar de magazin, născută și crescută într-un oraș de mărime medie din Wisconsin. Părinții se așteptaseră ca și ea să se așeze la casa ei ca celelalte surori, să se căsătorească și să fie binecuvântată ca și acestea cu copii frumoși și sănătoși. La fel se așteptase și Eva. Fusese la fel de surprinsă ca și ceilalți când trimisese o cerere pentru o bursă în Italia, ca să studieze filmul. Fusese și mai surprinsă când primise bursa.

Sau cel puțin așa spusese tuturor. Dar nu era chiar așa. Întotdeauna existase în sufletul ei o mică speranță că ceva minunat i se va întâmpla.

Eva era o fată inteligentă, cea mai bună din clasă și, în plus, drăguță. Suficient de drăguță pentru a fi o stea de cinema. Dar nu acesta era visul Evei. Voia să facă ceva care să aibă legătură cu industria filmului. Dar nu putea să spună ce era acel ceva. Urmase câteva cursuri organizate de școala ei în fotografie și filmare. Apoi, încă întrebându-se care îi sunt calitățile și nesigură pe ceea ce își dorea, se îndreptase spre Italia. Plecase din ținutul ei natal pentru prima oară în viața ei și își lăsase în urmă familia total uimită.

Nu a terminat niciodată acea școală de film. De fapt nu a terminat nici măcar primul an. Asta se întâmplase din cauza lui Franco, a tatălui acestuia și a aventurilor din acea vară în Roma.

Dar și-a găsit locul mult dorit în industria filmului. Soarta, deseori crudă și uneori nesigură i-a condus pașii către compania Marchetti Films. A devenit asistenta celebrului producător Gino Marchetti.

Călătorise mult în diverse locuri, studiouri și săli de conferință atât în țară cât și în lume. Iar acum următoarea oprire va fi Corinth, în Carolina de Sud.

Eva îi ceru secretarei sale să-i rezerve un bilet pentru un zbor de seară, către Coasta de Est. Își aruncă apoi ochii pe cadranul ceasului și descoperi că avea suficient timp să-și facă un duș și să-și pregătească bagajele, așa cum dorea Gino.

Luă câteva dosare din sertarul biroului și răsfoi informațiile pe care le avea privind proiectul „Glory Road”. Îndepărtă ceea ce nu era important și organiză restul.

Imaginile luate casei și peisajul de la Diligence Hall i se păreau la fel de impresionante ca și prima dată când le văzuse. Una din fotografii înfățișa un râu ce curgea de-a lugul plantației. Apele lui negre erau păzite de stejari uriași care parcă se înclinau mângâind apa.

– Perfect, spuse Eva, în timp ce se uită încă o dată peste fotografiile ce oglindeau pajiști înverzite, dealuri domoale și grădini întinse. Se opri la cea a casei. Era o construcție impunătoare în stil georgian, dreptunghiulară, cu obloane de lemn la ferestre, cu cornișe și acoperiș cu patru hornuri. Cărămida roșie era în cea mai mare parte acoperită cu iederă și întreaga casă strălucea în soarele după-amiezii târzii.

Eva zâmbi amintindu-și mimica scenaristului când a văzut pentru prima oară imaginile de la Diligence Hall, un loc ce era chiar întruchiparea imaginației lui.

Bineînțeles, interiorul casei trebuia modificat și adaptat acțiunii filmului. Dar aceste modificări nu erau numeroase, căci schimbările pe care le suferise casa de-a lungul anilor fuseseră puține.

Aici se va petrece acțiunea în care erau implicate două personaje cu toate problemele lor. Perioada era situată undeva după cel de-al doilea război mondial, când un tânăr soldat idealist își aduce mireasa acasă, acolo unde familia lui a trăit timp de multe generații. Pentru noua locatară, Diligence Hall reprezintă exact opusul vieții ei dintr-un oraș nordic.

***

La peste trei mii de kilometri depărtare, de-a latul țării, deja se înserase. Dar deasupra pământului de la Diligence Hall nu plutea liniștea. Voci supărate se auzeau pe fereastra ce dădea spre bibliotecă. Cuvintele se rostogoleau dinspre încăpere spre exterior, pierzându-se în aerul fierbinte al verii.

– La ce naiba te gândeai când ai semnat acel contract în numele mamei, Beau? Este ridicol!

Vorbitorul încerca să nu-și piardă răbdarea. Se pare că a țipa nu făcea parte din modul lui de exprimare. Dar chiar și atunci când ridica tonul, vocea lui nu-și pierdea inflexiunile atât de bine cunoscute în întreaga lume. Tonul revenise acum la normal.

– Pur și simplu nu înțeleg de ce ai făcut asta, Beau, adăugă el.

Acum se stăpânea perfect.

O voce de femeie îl întrerupse:

– Fiule, sunt sigură că Beau...

– Lasă-l pe el să vorbească, mamă.

– Așa este, lasă-mă pe mine să vorbesc, veni răspunsul.

Vocea care vorbea acum avea un puternic accent sudic și era, evident, tensionată.

Beau se întoarse către fratele lui.

– Nu m-am gândit că, dacă vom aduce aici o companie cinematografică, vom crea probleme. Și pe deasupra, avem nevoie de bani...

Resee Benedict pufni ușor, dar nu-și întoarse fața de la fereastră. Stătea în picioare privind iarba ce se unduia în bătaia vântului, lăsându-se parcă purtată în valuri verzi către râul ce străbătea ținutul.

– Ce vrei să spui prin „avem nevoie de bani”? întrebă el și plecă din dreptul ferestrei. Dar nu se îndreptă spre fratele lui, ci spre un colț al camerei, unde mama lui stătea așezată pe un scaun stil Queen Anne, a cărui prezență ieșea în evidență.

– Ceea ce am vrut să spun, încercă să explice Beau, este că nu ne-ar prisosi niște banii astfel câștigați.

Ochii lui Resee o priviră pe mama lor întrebător. Încercă să citească cât mai adânc în privirea ei. Dar, așa cum i se întâmpla oricui, ochii și zâmbetul ei nu-i ofereau mai multe explicații.

La cincizeci și șase de ani, Lacy Benedict era încă o femeie frumoasă. Ochii ei erau adânci și albaștri. Pielea ei, scăldată în lapte și miere și rareori atinsă de razele soarelui își păstrase catifelarea. Părul blond avea aceeași nuanță, bineînțeles, cu ajutorul unor „drumuri” destul de dese la salonul de frumusețe de pe Main Street.

Ca și fiul ei, mai mic, Beau, Lacy Benedict era zveltă, părând chiar fragilă. Dar la fel ca și fiul ei care o moștenea, sub această aparentă fragilitate există o tărie de neînfrânt.

Resee nu răspunse zâmbetului pe care mama lui i-l adresase.

– Resee, dragul meu, știi că este greu să menținem Diligence Hall la un anumit nivel...

– Și cât de greu e să vii la mine și să-mi ceri ajutorul? Care sunt problemele pe care le avem, mamă?

Se așeză pe canapeaua din fața ei.

– Ei bine, nu este ceva anume. Dar oamenii care lucrează pentru noi îmbătrânesc și nici unul dintre cei tineri nu mai vrea să muncească în agricultură. Bineînțeles, am putea să renunțăm la agricultură și să trecem la exploatarea forestieră. Dar nu mă îndur să tăiem arborii aceștia atât de dragi.

Îi zâmbi inocent fiului ei. De această dată, Resee îi răspunse tot printr-un zâmbet, conștient de faptul că mama sa mai avea un pic și ar fi început să clipească des din gene.

– Nu-mi pot închipui că în ziua de astăzi există cineva care nu își face probleme pentru bani, continuă ea. Așa cum a spus și Beau, nu ne-ar strica ceva bani în plus...

Sprâncenele lui Resee se uniră.

– Nu-mi spune că și tu te gândești să accepți această idee îngrozitoare de a încheia un contract în favoarea unor șarlatani. Vrei să-i lași să stăpânească Diligence Hall?

– Ce vrei să spui prin șarlatani? reacționă Beau.

– Exact ceea ce înțelegi. Sunt persoane tipic hollywoodiene. Numai ei se consideră importanți, numai filmul lor contează. Nu le pasă de nimeni și nimic altceva. Nu vreau să ajungă să distrugă această casă.

Ochii lui Beau aveau exact aceeași nuanță ca și ai mamei lui. Dar când se enerva, deveneau violeți. Semăna mult cu mama sa, deși adesea îi lipsea acea grație tipic sudică pe care o avea Lacy. Și îi lipsea mai ales în această seară.

– De ce ești atât de convins că sunt niște oameni îngrozitori? întrebă el fără să aștepte răspunsul. Asta este o remarcă arogantă, Resee. Persoanele cu care eu m-am întâlnit...

– Scutește-mă. Nu mă interesează să aflu toate detaliile, Beau. Nu uita că am avut de-a face cu oameni din televiziune și din industria cinematografică mai mult de cincisprezece ani. Și știu exact cum sunt.

Paloarea feței lui Beau se asemăna cu părul său. Resee își dădu seama că trebuie să-și controleze mai bine tonul. Nu voia să-l rănească pe fratele său mai mic și nici să-l facă să se simtă în inferioritate. Dar nici nu era de acord ca Marchetti Films să-și instaleze platoul de filmare la Diligence Hall. Resee se întorsese acasă tocmai pentru a scăpa de oameni ca aceia care lucrau în această companie cinematografică.

– Crede-mă, frate, am văzut tot ceea ce putea fi văzut. Și nu vreau să avem parte de așa ceva aici.

– Dar eu vreau! strigă Beau. Tu ai văzut totul. Eu n-am văzut nimic. Ai plecat de acasă de pe vremea liceului. Ai plecat să-ți iei diploma în jurnalistică, apoi să faci un masterat la Universitatea din Columbia. Iar apoi ai obținut un post în televiziune și ai devenit reporter. La Londra, la Paris, în Orientul Mijlociu...

Rostind Orientul Mijlociu, Beau se opri, căci văzuse figura fratelui său. Orientul Mijlociu era locul în care soția acestuia, Barbara, își pierduse viața.

– Oricum, reluă Beau ezitând, eu am rămas în Corinth. Am urmat colegiul de aici și am început să conduc Diligence Hall. Poate, dacă am noroc, mă aleg cu un sfârșit de săptămână prelungit în Atlanta.

– Mă tem că a fost greșeala mea, interveni Lacy. Am vrut ca măcar tu să rămâi aici, cu mine, după ce Resee a plecat...

– Nu este vina ta, mamă. Eu am hotărât să rămân în Corinth. Dar acum sunt pregătit să fac mai mult decât atât. Oferta companiei Marchetti Films a fost o șansă să aduc o variație în viața noastră, mai ales pentru mine.

– Într-adevăr, ai reușit, veni răspunsul sarcastic a lui Resee.

– Nu am vrut să-ți dau ocazia s-o convingi pe mama să nu accepte oferta, și să pierd astfel șansa de a face ceva, răspunse Beau supărat.

Lacy, își privi cei doi fii, unul blond semănând atât de bine cu ea, celălalt... semănând atât de bine cu tatăl lui. Cei doi băieți erau diferiți din punct de vedere fizic, dar amândoi erau sensibili și hotărâți. Și un pic prea în vârstă pentru a mai rezolva o neînțelegere printr-o bătaie cu pumnii.

Lacy se hotărî să intervină din nou:

– Băieți, fiți rezonabili. Sunt sigură că vom putea rezolva problema.

– Nu există decât o modalitate de a rezolva această problemă, spuse Resee. Compania cinematografică își va strânge lucrurile și va pleca în altă parte. Acum nu sunt decât câțiva prin preajmă. Te-ai gândit însă cum va fi când vor veni și ceilalți? Vor invada orice colțișor intim cu cabluri, camere de filmat și sisteme de înregistrare. Doamne, zgomotul produs și mizeria care va urma... de la un capăt al proprietății la celălalt. Nu te pot lăsa să faci asta, mamă. Nu vom mai avea intimitate.

Lacy îl privi neajutorată pe fiul ei. Când se întorsese la Diligence Hall era un om schimbat. Cândva era gata să înfrunte lumea întreagă așa cum era ea. Acum nu mai putea să suporte un pic de agitație în jurul lui. Voia să se ascundă. Iar Beau, dimpotrivă, voia să guste din mișcarea și strălucirea care odinioară erau ale lui Resee. Din păcate, Beau nu pro-

cedase bine. Dar Lacy era convinsă că în cele din urmă toate problemele se vor rezolva. Aveam mare încredere în destinul ei, care ținuse întotdeauna cu ea.

Între timp, Lacy se decise să-i spună lui Resee totul:

– Nu cred că puteam lua o hotărâre acum, zise ea, zâmbindu-i fermecător fiului ei cel mare. Compania Marchetti Films va trimite pe cineva de la biroul administrativ să discute cu noi. S-ar putea să fim nevoiți să așteptăm până când...

– Până când totul va fi deja hotărât și va fi prea târziu, răspunse Resee. Se pare că acum aflu o mulțime de lucruri noi. Dar numai pentru mine sunt noutăți, pentru ceilalți...

– Fiule, stai închis în casa de oaspeți cea mai mare parte a timpului. Nu pot să tot trimit servitorii după tine. Pur și simplu aștept până apari, adăugă ea. Femeia care va sosi este asistenta lui Gino Marchetti.

Mâna lui Resee apăsă cu putere brațul canapelei Sheraton pe care stătea.

– Exact ceea ce ne lipsea, spuse el. O femeie dură, care-și bagă nasul peste tot și care crede că ne poate sili să facem ceea ce vrea șeful ei. Ei bine, oricine ar fi această asistentă, va avea parte de o mare surpriză. Nimeni nu va filma pe proprietatea familiei Benedict. Nu va filma atâta timp cât mă voi ocupa eu de această problemă.

– Când ajunge aici? întrebă Beau cu interes.

Lacy se uită la ceasul de la mână.

– În aproximativ opt ore, răspunse ea, ignorând privirea mânioasă a lui Resee și dăruindu-i lui Beau un zâmbet.

Capitolul 2

Abia a doua zi la prânz ajunse Eva în Corinth, Carolina de Sud.

– Cred că despre locul acesta se poate spune că nu este situat tocmai pe cea mai circulată autostradă, îi spuse Eva lui Dan Marrow, prăbușindu-se pe patul din camera de hotel.

Dan îi adusese geanta de voiaj din mașină, închise repede ușa și-și șterse fruntea plină de sudoare cu o batistă albastră.

– Șaizeci de kilometri depărtare de o caricatură care cu greu poate fi numită aeroport. Și la sute de kilometri de orice urmă de civilizație, așa cum o cunoaștem noi.

Se așeză și el pe pat, alături de Eva.

– Cred că în numeroasele tale călătorii cu Gino au existat și locuri total izolate. Dar cu siguranță suma tuturor acestor locuri izolate se află aici. Ai putea să uiți că te afli în secolul XX, spuse el, încercând să imite accentul tipic sudiștilor. Cred că de aceea partea aceasta a țării mai este numită și „Țara de Jos”, explică el. Oamenii aceștia au un accent cu totul deosebit. Dar nu felul în care vorbesc mă enervează, ci cum se mișcă. Dumnezeule, aproape te înnebunesc. Draga mea, o mișcare lentă nu poate fi mai lentă ca aici. Spre exemplu, alaltăieri când am oprit la barul „Dairy Queen”...

– Pentru un cornet cu înghețată? întrebă Eva neîncrezătoare.

Da, chiar și aceia ca noi care sunt niște scenariști cu totul deosebiți în industria filmului, avem dreptul să avem câteva mici vicii, răspunse Dan. Ei bine, am stat la coadă la „Dairy Queen” timp de mai mult de o jumătate de oră și am avut parte de toate amănuntele legate de balul de absolvire.

Nu am știut că este posibil să ia atât de mult timp să umpli cu înghețată un cornet, folosind mașini speciale de înghețată. Cred că și angajările se fac aici în Corinth cu o viteză diferită de cea din nord.

Eva râse, așa cum spera și Dan. Încurajat, acesta continuă:

– Oricum, am ajuns la o concluzie.

Eva, încă râzând, se smulse din moliciunea patului și începu să despacheteze. Aștepta să audă mai departe explicațiile lui Dan.

– Totul se datorează umidității, o informă acesta. Să te plimbi afară după-amiază este ca și cum ți-ai croi drum prin melasă. În curând ne vom mișca cu toții ca localnicii și vom vorbi ca ei. Și toate acestea doar din cauza vremii. Te termină, iubito. Va trebui să evităm cu orice preț statul în aer liber.

Eva râse din nou, amintindu-și goana nebună de la aeroport până aici, cu o viteză care nu poate fi considerată legală nicăieri în lume. Dar Dan declarase că tocmai o astfel de viteză era cea necesară.

– Căldura se degajă din asfalt direct în mașină. Singura modalitate de a face un pic de răcoare este să gonești așa.

– Cu siguranță noi am reușit, spuse Eva scuturându-și cutele rochiei de in și atârnând-o în dulap.

– Dar ce zici de mușchiul de pădure? Îl întâlnești peste tot, adăugă Dan cu un ușor tremur. Am un sentiment aparte când mă aflu acolo, continuă el gesticulând dramatic, în spatele ferestrelor crăpate ale camerei. Parcă m-aș afla în mijlocul unei povestiri de Edgar Allan Poe.

– Gândește-te că aceasta este chiar atmosfera filmului, îi spuse Eva răutăcios, dându-și seama cât de frumos vor apărea în fotografii copacii cu coaja acoperită de mușchi. Stejarii înalți aliniați de fiecare parte a drumului, crescuți din solul negru și fertil. Cu crengile lor aproape contopindu-se în înălțimi.

În timpul drumului cu mașina de la aeroport la motel, Eva fusese fascinată de soarele ce strălucea printre delicatele țesături de mușchi.

– Asemeni luminii cernute prin ferestrele unei catedrale, îi spusese ea lui Dan. Este minunat.

„Ciudat” era cuvântul pe care Dan îl considera cel mai potrivit pentru a descrie peisajul și atmosfera din jur.

– Când străbați drumurile înguste ca niște tuneluri printre mușchi, singurele cuvinte care îți vin în minte sunt: „Lăsați-mă să rămân aici!”. Parcă ar fi o junglă ciudată. Dar nu îndrăznești să rămâi din cauza căldurii. Așa că nu-ți rămâne decât să-ți continui cursa până la un adăpost. Nu te poți aventura nici măcar noaptea, adăugă el, din cauza țânțarilor. Sunt mari cât niște elefanți.

Eva surâse.

– Văd că ai făcut o groază de lucruri pentru Marchetti Films de când ai venit aici, Danny.

– Nu mă va lăsa să-mi fac treaba, răspunse el simplu.

– Cine nu te va lăsa?

– Resee Benedict. El nu mă va lăsa. Sunt sigur de acest lucru. Am fost acolo într-o zi să fac poze interiorului casei, pentru a putea începe să fac modificările necesare. În următoarea zi mă aștepta pe verandă.

„Cred că s-a făcut o greșeală”, mi-a spus el cu o voce pe care întreaga Americă adoră s-o audă.

„Ce vreți să spuneți prin greșeală?” l-am întrebat eu și mi-a răspuns că Marchetti Films nu filmează nimic în casa lui părintească. Da, cred că așa a numit-o. Mi-a spus că ar trebui să mă întorc la Hollywood, evident.

Danny adăugă:

– Nu cred că era conștient că sunt faimosul scenarist Dan Morrow, care locuiește pe strada 11 Est din New York. Nu am avut ce face, așa că am lăsat-o baltă. Puteam să-l provoc la duel?

Dan se lăsă pe spate pe pat, cu brațele întinse.

– Așa că m-am întors în acest minunat motel cu huse de pat decorate cu flori galbene și verzi și cu perdele asortate, spuse el sarcastic. Am așteptat să-mi spună Gino ce trebuie să fac în continuare. Și în mijlocul aceluiași decor cu flori galbene și verzi se mai află câțiva membri din echipa de filmare și un asistent de distribuție care ar trebui să angajeze câțiva figuranți. Iar până acum nu au făcut nimic.

– Toate acestea se vor termina mâine, promise Eva.

– Și putem pleca acasă?

– În nici un caz. Dar mâine ne vom apuca de lucru.

Dan mormăi ceva și adăugă cu o voce ceva mai optimistă:

– Nu fi așa de sigură până nu-l întâlnești pe acel faimos realizator de televiziune.

***

Eva conducea de-a lungul Străzii Principale către Diligence Hall. Orașul Corinth nu era lipsit de farmec. Era lipsit doar de modernitate. Clădirile erau vechi. Unele dintre ele construite pe schelete din lemn. Puține erau făcute din beton. Printre dalele de piatră ale aleilor creștea iarbă. Chiar și semaforul din intersecția principală era o relicvă.Toată această atmosferă de vechi și liniște era întregită de imaginea unui câine ce dormea în pragul ușii unui magazin.

Eva dădu din cap cu mirare. Nu vor fi necesare prea multe modificări pentru a face ca acest oraș să arate ca în anii 1940. De fapt, el rămăsese suspendat în acel timp.

Dar nu orașul era cel care le va face probleme. Danny avusese dreptate când prevăzuse un obstacol aproape de netrecut: Resee Benedict. Pentru moment Eva avu un ușor sentiment incitant. Resee era un adversar redutabil. Dar ea era cea care avea toate atuurile în mână. Nu avea cum să piardă. Doar dacă Resee îl va lăsa pe fratele său să ajungă la închisoare.

Se gândi dacă acesta putea fi oare planul lui Resee, dar respinse ideea. Nu era posibil. Omul acela era curajos. Mai degrabă ar fi mers el la închisoare decât să-l lase pe fratele lui. Eva nu-și putea imagina că Resee Benedict va permite ca fratele lui să fie arestat pentru fals în acte.

Atunci de ce îl provocase pe Gino, când știa că nu are șanse reale de izbândă? Răspunsul era simplu. Resee avea o încredere deplină în sine, era chiar vanitos. Credea în forța personalității sale.

Eva își imagina că această îngâmfare va spori când va afla că Gino a trimis o femeie să-l reprezinte. Văzând-o, Resee probabil se va simți relaxat, va lăsa garda jos și va face uz de farmecul său personal. Tânăra zâmbi gândindu-se cât de nefolositor va fi acest farmec.

Chicoti părăsind drumul principal, așa cum era indicat pe harta pe care i-o desenase Dan. Își puse ochelarii de soare și dădu drumul la aerul condiționat. Danny mai avusese dreptate și în privința unui alt lucru: căldura. Era sufocantă.

Conturându-se nedeslușit în depărtare după o curbă strânsă a drumului, casa o surprinse pe Eva. Ceva din trecut, ceva nedefinit din punct de vedere temporal plutea deasupra domeniului de la Diligence Hall. Pe măsură ce se apropia, simțea cum călătorește înapoi în timp.

Opri mașina în fața intrării. Două rânduri de trepte, mărginite de tufișuri perfect tunse, conduceau până în dreptul ușii. Pe ultima treaptă stătea un tânăr arătos, foarte blond, îmbrăcat sportiv. Arăta perfect în bătaia soarelui arzător.

– Eu sunt Beau Benedict, spuse el cu o voce tremurândă, oferindu-i Evei un zâmbet ușor ezitant.

În ciuda aspectului exterior care nu se lăsa copleșit de vremea toridă, în sinea lui nu era atât de sigur pe el. Eva nu-l putea învinovăți pentru asta. Gino Marchetti nu era prezent astăzi la această întâlnire, dar spiritul său se făcea mereu simțit alături de reprezentanții lui, oriunde s-ar fi dus aceștia în lume.

Și acum era alături de Eva Sinclair.

Dar pentru moment singura preocupare a acesteia era să ajungă cât mai repede înăuntru și să scape de arșița înnebunitoare.

Cei doi își strânseră mâinile, iar Eva putu să simtă emoția bărbatului. Dar pe lângă emoție, simți și putere. Avea în fața ei un tânăr mândru, provenind dintr-o familie mândră.

– Mama se află pe terasa din spatele casei, îi spuse el, conducând-o pe trepte spre intrare. Vă așteaptă împreună cu fratele meu.

Casa era dotată cu aer condiționat. Eva răsufla ușurată constatând acest lucru, iar Beau interpretă corect gestul.

– Da, avem aer condiționat la parter și în câteva din dormitoarele de la etaj. Dar în timpul zilei mama preferă să stea pe terasa din spatele casei. Este ferită de soare, o asigură el. Nu s-a obișnuit niciodată cu aerul condiționat, pe care îl numește „aer fabricat”.

Eva râse. Era sigură că îi va plăcea Lacy Benedict.

Într-adevăr, îi plăcu imediat. Lacy își întâmpină musafira cu delicatețe și grație, ce făceau parte din felul ei firesc de a saluta, ridicându-se în picioare. Nici măcar nu încercă să-și ascundă jena pentru situația creată.

– Nu-mi pot da seama cum s-a ajuns într-o astfel de situație. Dar sunt sigură că ne veți ajuta s-o rezolvăm.

Îi zâmbi Evei cu căldură și i se adresă apoi lui Beau:

– Cred că ne-ar prinde bine o băutură răcoritoare. Doriți un ceai, domnișoară Sinclair?

– Cu plăcere, răspunse Eva.

Lacy termină apoi de făcut prezentările, arătând spre a treia persoană aflată pe terasă:

– Acesta este fiul meu cel mare, Resee.

Eva îl observase deja, deși încercase să se concentreze mai mult asupra mobilei decorative. Dar privirea ei aluneca mereu spre el. Eclipsase totul în jur, și nici măcar nu stătea cu fața către ea.

Resee se afla la marginea terasei, privind nemișcat râul. Părea că ar fi făcut parte din decor. Numai când mama lui îi pronunță numele, se întoarse. În acel moment Eva realiză că va avea mari probleme.

Mai negociase în numele lui Gino și se mai aflase în situații dificile, dar nici una nu i se păruse de netrecut ca aceasta. Nici o persoană și nici o problemă nu i se păruseră de neînvins. Dar acum... Resee Benedict era prima excepție. Ochii lui îi surprinseră privirea și i-o reținură captivă timp de câteva momente. Eva îi văzuse de suficient de multe ori la televizor ca să nu-și aducă aminte de culoarea ochilor lui. Dar abia acum își dădea seama de intensitatea lor.

Cei doi dădură din cap politicos dar nu își strânseseră mâinile. Se măsurară unul pe celălalt ca și cum s-ar fi pregătit pentru o bătălie. Resee era înalt, mult mai înalt decât își imaginase Eva. Avea brațele și picioarele lungi și zvelte. Părul lui negru era pieptănat peste cap, dar refuza să stea așezat și cădea mereu pe frunte. Inconștient el, apucă șuvițele rebele și le așeză din nou la locul lor, dar fără prea mult succes, căci una dintre ele continua să-i împodobească fruntea. Eva se gândi că folosirea fixativului de păr fusese o necesitate pe vremea când Resee apărea în fața camerelor de televiziune. Dar acum probabil zăcea printr-un colț al vreunui sertar, nefolosit.

Resee era îmbrăcat sport, în blugi și tricou asortat. Eva se gândi că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi îmbrăcat mai simplu, nu în rochia albă de mătase și cu șiragul de perle pe care-l purta la gât.

În câteva secunde își regăsi calmul și se acuză în gând de faptul că se pierduse cu firea în fața lui Resee. Își promise solemn că nu se va mai întâmpla acest lucru. Lacy nu părea că observase momentele ei de ezitare. Dar nu era atât de sigură și în privința lui Resee.

– Ți-a fost greu să ajungi aici? o întrebă Lacy.

– Deloc, răspunse Eva, cu o voce la fel de calmă și stăpânită ca și ea. Vă rog să-mi spuneți Eva.

Beau se întoarse și se așeză într-un balansoar alături de Eva.

– Nu este greu să găsești diferite locuri în Corinth. Trebuie doar să mergi drept pe Main Street și să cotești la stânga sau la dreapta.

– Trebuie să recunosc că am avut o hartă desenată de unul dintre scenografi și am văzut fotografii ale locului, de asemenea.

Urmă un moment de tensiune. Lacy, care stătea elegant pe canapea, se ridică mai sus, cu spatele drept. Beau își puse tălpile pe pardoseală și se opri din legănat. Resee se întoarse din nou către râu, dar Eva putea vedea cum spatele lui devenise tot mai rigid. Eva știa ce trebuia să facă. Amintise de film nu tocmai întâmplător. Venise aici cu anumite treburi și trebuia să le rezolve.

Momentul acesta fu unul de amânare tactică. Ceaiul cu gheață fu servit de către o servitoare cu mișcări lente. Dar această încetineală nu se datora exclusiv obiceiului sudiștilor, ci în egală măsură bătrâneții și artritei.

Lacy turnă licoarea rece în pahare de cristal, iar Eva își dădu seama că această pauză fusese planificată. Dar nu de Resee, ci de mama lui, de această delicată ființă care acum dirija, spectacolul.

Eva fu mulțumită să constate că Lacy era cea care conducea, căci acest lucru însemna că fiul ei, Resee, va juca doar un rol minor. Diligence Hall,

în cele din urmă, îi apariținea lui Lacy Benedict. Resee, care fusese plecat mulți ani de pe domeniu, era doar un spectator și putea să dea cel mult o sugestie. Lacy era cea pe care Eva trebuia s-o convingă. Și spera să-și ducă la îndeplinire sarcinile fără să facă uz de amenințările lui Gino Marchetti.

După ce băură ceaiul cu gheață și discutară politicos despre frumusețea locurilor înconjurătoare, Eva scoase contractul din servieta cu care venise. Sosise timpul să discute și despre afaceri.

– Cu toți cunoașteți termenii acestui contract, spuse ea, iar domnul Gino Marchetti ar dori...

Resee o întrerupse, folosind un ton blând dar autoritar:

– După cum știți, domnișoară Sinclair, contractul nu a fost semnat de către mama mea și, în consecință, este nul și neavenit.

El era singurul care stătea acum în picioare și părea cel mai relaxat. Chiar îi zâmbi Evei, iar aceasta avu pentru moment senzația că se joacă cu ea de-a șoarecele și pisica. Parcă ar fi dorit să vadă dacă Eva știe ce face. Pe vremea când lucrase în televiziune, Resee auzise cu siguranță diverse zvonuri despre relația care ar fi putut exista între ea și Gino. Și din punctul lui de vedere aceste zvonuri puteau fi adevărate.

Eva se hotărî să aștepte intervenția lui Lacy. Pauza pe care o lăsă să se creeze avu efect și Lacy adoptă o atitudine cooperantă:

– Resee, dragul meu, spuse ea cu o urmă aproape insesizabilă de reproș în voce, Eva tocmai a ajuns aici și îi datorăm respectul de a o asculta. La urma urmei, noi suntem cei care am creat această situație și i-am încurcat pe oamenii aceștia care au venit aici tocmai de la Hollywood.

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Resee, nedând nici un fel de importanță acestui „deranj”.

Dar Eva nu scăpă momentul. Nu putea să nu se folosească de ajutorul oferit de cuvintele lui Lacy și i-o luă înainte:

– Aveți perfectă dreptate, doamnă Benedict. Această neînțelegere ne-a făcut să întârziem planurile pe care le aveam. Tocmai de aceea am venit aici, să lămurim totul și să putem începe filmările.

– Filmările pot începe oricând, spuse Resee. Oriunde. Dar nu la Diligence Hall. Sunt multe alte plantații de-a lungul Coastei de Est, ai căror propietari vor fi cu siguranță încântați să-i primească pe cei de la Hollywood în curtea lor.

Eva simțea cum enervarea îi crește. Acel om era enervant în hotărârea lui de a o împiedica să marcheze vreun punct. Dar și ea era la fel de hotărâtă să câștige.

– Aveți perfectă dreptate, domnule Benedict, răspunse ea fără nici o urmă de rachiună. Dar nici unul dintre aceste locuri despre care vorbiți nu este la fel de potrivit ca Diligence Hall, îi zâmbi acum lui Lacy. Nu este la fel de potrivit pentru a filma „Glory Road”.

– Este un nume minunat, spuse Lacy.

– Este despre războiul dintre state? întrebă Beau.

Eva clătină din cap.

– Nu. Acțiunea se petrece un secol mai târziu, după cel de-al doilea război mondial. Un tânăr soldat își aduce acasă mireasa care se află pentru prima oară în Sud. „Glory Road” este mai mult un nume – simbol decât ceva real.

Eva nu îndrăzni să se uite în direcția în care se afla Resee Benedict. Acesta cu siguranță că îi arunca priviri disprețuitoare. Totuși Beau și Lacy păreau interesați.

– Diligence Hall esta casa părintească a soldatului? întrebă Beau.

– Da. Familia lui a locuit aici de multe generații, răspunse Eva, iar de pe canapeaua unde se afla Lacy primi un răspuns aprobator. Acțiunea, după cum v-am mai spus, se petrece în anii 1940. Ne-am gândit că orașul Corinth ar fi perfect. Farmecul lui nu s-a schimbat în atâția ani de zile. Bineînțeles, acest oraș va reprezenta problema tinerei fete care este obișnuită cu agitația dintr-un oraș tipic nordic. Diligence Hall nu este un loc pe care ea să-l poată înțelege cu ușurință. Ea vine dintr-o familie fără nici un fel de trecut, fără nici o tradiție, parcă ar fi început cu ea. Iar acest lucru creează probleme pe care dragostea ar trebui însă să le rezolve.

– Cum se încheie povestea? întrebă Beau.

– Nu ne-am hotărât care va fi sfârșitul, răspunse Eva.

În acest moment surprinse privirea lui Resee și văzu că acesta râde, ca și cum ar fi știut totul.

– Ce ciudat, adăugă Lacy.

– Acesta este stilul domnului Marchetti, mamă, răspunse Resee. Dar oricare ar fi sfârșitul, cu siguranță vor fi din plin scene în care eroina filmului va ajunge în pragul sinuciderii.

– Nu se va întâmpla chiar așa, interveni Eva, conștientă de faptul că Resee avea într-adevăr dreptate. Ceea ce vă pot spune cu siguranță, însă, este ca filmele lui Gino nu pot fi numite vesele.

– Este în regulă, decise Lacy. Sunt sigură că va fi un film foarte interesant.

– Mamă, te rog, nu te lăsa furată de impresia artistică. Indiferent de subiectul abordat, Diligence Hall va deveni un adevărat haos, spuse Resee ferm. Ne va da peste cap casa și viața.

De data aceasta, Eva vorbi hotărât:

– În ciuda disprețului dumneavoastră pentru industria filmului...

Dar Resee nu-i dădu voie să-și exprime părerea până la capăt:

– Numai aceia care se lasă orbiți de exteriorul atrăgător, spuse acesta...

Cuvintele lui îl făcură pe Beau să roșească violent.

– Aș aprecia foarte mult dacă ați asculta oferta noastră, continuă Eva ca și cum ar fi fost întreruptă.

– Am citit contractul, domnișoară Sinclair.

Eva reveni:

– Domnul Marcheti vă oferă câteva avantaje.

Spunând aceste cuvinte i se păru că vede sprâncenele lui Resee ridicându-se cu mirare. Continuă:

– Ceea ce, cu siguranță, nu era obligat să facă. Dar ținând cont de faptul că vor exista mici neplăceri legate de filmările care vor avea loc aici, adăugă ea, accentuând faptul că aceste filmări erau inevitabile, am adăugat următoarele...

Eva citi noul contract care le oferea locuitorilor de la Diligence Hall ajutor în privința restaurării, refacerii peisajului și revopsirii casei.

– Desigur, vom face orice îmbunătățire pe care o vom considera necesară pe cheltuiala noastră. Orice nu va fi corespunzător dorințelor dumneavoastră va fi readus la starea inițială după încheierea filmărilor.

Făcu o mică pauză.

– Onorariul inițial pentru folosirea casei pe perioada cât va fi aici echipa noastră de filmare a fost dublat.

Beau fluieră ușor auzind suma, ceea ce îl făcu pe Resee să-i arunce o privire grea. Dar Eva urmărea reacția lui Lacy.

– Toate acestea vor deveni realitate când doamna Benedict va semna contractul.

Pe fața lui Lacy se puteau vedea diverse emoții: îndoială, ezitare, nerăbdare. Fără îndoială aceasta era ocazia de a renova casa de la Diligence Hall.

– Mă întreb, spuse ea, dacă podeaua din bucătărie ar putea fi schimbată. Plăcile sunt din lemn de pin și cred că cele din lemn de stejar ar fi mult mai practice. Și mai frumoase...

– Sunt sigură că nu va fi nici o problemă, spuse Eva, luându-și notițe.

– Un moment, domnișoară Sinclair. Nimic nu s-a stabilit încă.

Resee se mișcă acum pentru prima dată din locul în care se afla.

– Pot să fac îmbunătățirile pe care și le dorește mama la Diligence Hall fără a fi nevoie să aduc aici o echipă de filmare. De aceea mă aflu aici, mamă, spuse el, cu o intensitate care o făcu pe Eva să bată în retragere.

Avea de-a face cu un om cu o mare încărcătură emoțională. Nu dorea să calce peste mândria lui.

– Domnule Benedict, răspunse Eva atentă, ceea ce dorim noi este pur și simplu o afacere în interesul ambelor părți. Mama dumneavoastră va fi recompensată pentru utilizarea casei în timpul filmărilor.

Eva ajunsese deja la o concluzie: Lacy avea și ea mândria ei, iar această casă îi aparținea. Erau anumite lucruri pe care le accepta de la fiul ei, dar faptul că ea însăși putea să câștige acum niște bani era mult mai atrăgător pentru ea. Lacy nu voia ca fiul ei să facă act de caritate cu ea. Dorea să muncească pentru ca să obțină banii necesari pentru Diligence Hall sau să negocieze pentru acești bani. Cu Gino Marchetti, Lacy putea să negocieze.

– Cred că mama dumneavoastră este o femeie inteligentă care știe ce vrea, continuă Eva. Sunt convinsă că se va hotărî și va lua decizia cea mai potrivită în funcție de avantajele puse în joc.

În momentul în care Resee nu mai putu să spună nimic, Eva își dădu seama că avusese dreptate. Lacy era cea care lua acum hotărârile. Ea era cea care avea acum puterea.

Dar Lacy nu se hotărâse încă. Avea îndoieli, pe care și le exprimă:

– Cum sunt acești oameni care lucrează în industria filmului? Vor avea grijă de lucrurile mele, de antichitățile pe care le am, de amintirile pe care le am de atâția ani în care familia Benedict a locuit aici? Este o casă atât de mare, spuse ea cu afecțiune. Nu vreau ca cineva să se poarte cum nu trebuie...

– Mamă, vorbești serios? întrebă Resee. Nu vorbim aici de musafiri pentru un sfârșit de săptămână. Vorbim despre acel tip de oameni pe care tu nu i-ai primi nici măcar să-ți muncească grădina. Ce să mai vorbim să-i lași să-ți intre în casă! Nu numai că îți vor distruge amintirile pe care le ai de la Diligence Hall, dar pot să le și fure.

Înainte ca Eva să apuce să răspundă, Resee ajunse până la canapeaua pe care se afla mama lui. Lacy era de-a dreptul uimită, iar Resee era hotărât să încheie cât mai repede discuția.

– Casa noastră nu este un loc public, îi spuse el hotărât Evei. Iar acum, dacă nu vă supărați, consider că ne putem opri aici. Beau, te rog, fii amabil și condu-o pe domnișoara Sinlcair la mașină.

– Resee! spuse Lacy jenată.

Dar Eva nu mai avea nevoie de ajutorul lui Lacy pentru a face față acuzațiilor arogante ale lui Resee Benedict. Putea singură să aibă grijă de ea.

– Ați făcut mai multe afirmații care nu concordă cu realitatea, spuse ea ferm.

Continuă să vorbească cu Lacy, asigurând-o că toate lucrurile și amintirile de la Diligence Hall vor fi tratate cu respect și că nu va exista nici un furt. Apoi i se adresă lui Resee, acesta știind ce avea să urmeze:

– V-aș ruga să luați loc.

Ochii lor se întâlniră. Deși Resee nu se așeză, se întoarse la locul lui și așteptă.

Eva făcu o mică pauză, nu atât pentru efectul ei psihologic, deși știa că va avea un astfel de efect. Avea nevoie de timp pentru a-și aduna gândurile și a-și prezenta un ultimatum clar, cu efectul dorit.

– Am venit aici cu bună credință pentru a discuta cu dumneavoastră, dar în special cu doamna Benedict, spuse uitându-se direct în ochii acesteia. Cred că până acum compania Marchetti Films s-a purtat corect mai mult decât corect.

Ochii închiși la culoare ai Evei se plimbară rapid de la Resee la mama acestuia.

– Am negociat clar și onest cu dumneavoastră încă de la început, le reaminti ea. Pe de altă parte, și de această dată pauza fu intenționată, nu am primit din partea dumneavoastră aceeași considerație.

Tânăra nu se uită direct la Beau, dar din locul în care se afla putea să-l zărească cu coada ochiului și să-și dea seama cât de vinovat se simțea.

– Fiul dumneavoastră este vinovat de fals în acte, doamna Benedict. Aceasta este o încălcare a legii și sunt sigură că și avocații dumneavoastră vor fi de acord cu mine. Dacă domnul Marchetti dorește, poate emite un mandat de arestare pe numele lui Beau.

Asta era. Amenințarea. Resee știuse că Eva avea acest as în mânecă. De fapt, el o forțase să-l folosească. Dar se purtase ca și cum ar fi putut s-o intimideze cu farmecul lui și s-o facă să renunțe la amenințare.

Beau și Lacy începură să vorbească amândoi deodată. Beau bâlbâia ceva legat de faptul că nu își dăduse seama de consecințele acțiunii sale. Lacy întreba dacă Gino l-ar fi trimis într-adevăr pe fiul ei la închisoare. Dar Resee tăcea. Își dădea seama că jocul luase sfârșit. Compania Marchetti Films își va instala platoul de filmare la Diligence Hall pentru a filma „Glory Road", așa cum fusese planificat. Nimic nu mai putea schimba asta acum.

Eva răspundea acum întrebării lui Lacy:

– Domnul Marchetti va cere cu siguranță ca fiul dumneavoastră să fie arestat. Vă asigur că nu este doar o amenințare de formă. Ca orice alt om de afaceri în situația lui, nu avea alternativă.

– Atunci nu mai am de ales, spuse Lacy. Voi semna contractul și îi vom întâmpina pe oamenii care vor veni în casa noastră.

– Doamna Benedict, o asigură Eva convingător, Diligence Hall va fi tratată cu cel mai mare respect. Vă garantez că nu veți regreta faptul că ați luat această hotărâre.

– Cred că ar fi bine dacă ar exista o astfel de caluză și în contract, spuse Resee.

Acestea fuseseră primele cuvinte pe care le spusese de când mama lui acceptase oferta celor de la Marchetti Films.

– Nu mai putem schimba contractul în acest moment, domnule Benedict, îi spuse Eva. Va trebui să ne credeți pe cuvânt.

Lacy era de acord să procedeze așa.

– Sunt sigură că totul va fi în ordine, spuse ea optimist, iar Eva își dădu seama că aceasta fusese intenția ei de la bun început.

Imediat ce lucrurile fură stabilite, Resee consideră că nu mai are nimic de făcut și nu mai era nevoie de el. Rolul lui se terminase. Era clar că rezultatul întâlnirii nu-i era deloc pe plac. Totuși Evei i se păru că zărește o urmă de amuzament în ochii lui. Dar vocea îi era la fel de rece:

– Sunt convins că domnul Marchetti va fi foarte mulțumit de rezultatul pe care l-ai obținut, îi spuse el Evei înainte de a părăsi terasa. Îi poți transmite că ți-ai câștigat pâinea pentru ziua de azi.

Înainte ca Eva să apuce să răspundă aluziei lui Resee, acesta se întoarse, ieși pe ușă, străbătu grădina și dispăru printre copaci.

– Resee a fost întotdeauna foarte hotărât, încercă Lacy să scuze comportamentul fiului ei cel mare, deși nu surprinsese aluzia pe care acesta o făcuse la relația Evei cu Gino. Iar de când s-a întors la Diligence Hall, este parcă de neclintit. Locuiește acolo, între copaci, în casa de oaspeți. La început m-am certat cu el din această cauză, dar acum m-am resemnat. Iar cu filmările care vor urma aici...

În timp ce Lacy discuta despre fiul ei cel mare și aversiunea acestuia împotriva faptului de a avea musafiri la Diligence Hall, Eva îi înmână contractul și un stilou. Lacy semnă aproape automat, înainte ca vreunul din ei să-și dea seama. Apoi toți trei se uitară unul la celălalt și răsuflară ușurați. Beau se repezi să strângă mâna Evei, într-un elan copilăresc.

– Sunt sigură că nimeni nu va regreta această decizie, spuse Eva, iar Beau îi mai scutură încă o dată mâna înainte de a părăsi terasa și de a le lăsa pe cele două femei singure.

– Eu să regret? întrebă el când se afla deja pe hol. Eu unul o să iubesc fiecare minut!

Lacy nu era sigură de acest lucru, după cum putea să-și dea seama Eva după ridurile frunții ei.

– Știu că acești oameni vor fi... diferiți, spuse ea după o pauză. Nu ca aceia pe care ni-i imaginăm noi că ar fi.

Eva dădu din cap aprobator.

– Așa este. Vor fi diferiți. Dar cred că vă vor plăcea. De fapt, sunt sigură.

Lacy Benedict era o femeie activă. Nu va sta cu brațele încrucișate și își va face constant probleme în legătură cu obiectele ei dragi. Se va afla în mijlocul acțiunii atunci când se va filma „Glory Road”, distrându-se de minune.

– Povestește-mi despre compania Marchetti Films, spuse Lacy, începând deja să se simtă bine în noua situație, acum că ambii ei fii plecaseră.

În făcu semn Evei să ia loc lângă ea pe canapea.

– Întotdeauna am fost curioasă în legătură cu domnul Marchetti.

Eva râse și se așeză alături de femeia mai în vârstă.

– Este un om în adevăratul sens al cuvântului, recunoscu ea.

– Să călătorești în jurul lumii, spuse Lacy, să faci afaceri, să strângi bani pentru diverse proiecte... Oh, am citit multe despre el în diferite reviste. Va veni și el aici, nu-i așa?

– Nu imediat. El este producătorul filmului „Glory Road”, dar...

– Regizorul va fi și el aici, nu-i așa?

– Da, răspunse Eva.

– Este și el la fel de cunoscut?

– Destul de cunoscut. Dar mai ales talentat, adăugă Eva. Unul dintre regizori secunzi se află deja aici. El și echipa sa vor filma câteva scene înainte ca ceilalți să ajungă, în așa fel încât să nu fie prea mare nebunia aici.

– Oh, nu mă va deranja prea mult, spuse Lacy. Deja cred că am intrat în atmosfera filmului. Acum, Eva, spune-mi... tu și domnul Marchetti... Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar am citit...

Eva râse, conștientă că toate aceste bârfe începeau să devină și pentru ea o sursă de amuzament.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar toate zvonurile sunt nefondate. Gino a râs mereu de ele. Câteodată cred că le încuraja tocmai pentru publicitate. Adevărul este că Gino e căsătorit de peste treizeci de ani și este fericit împreună cu soția lui. Și amândoi îmi sunt dragi.

– Ei bine, spuse Lacy, măcar este interesant să călătorești în întreaga lume pentru el. Iar acum te afli la Diligence Hall. Rămâi aici în timpul filmărilor, nu-i așa?

– Voi mai rămâne un timp, până când scenograful și regizorul secund vor sosi aici și își vor termina treaba.

Eva se hotărâse să mai rămână până se vor liniști apele în privința lui Resee. Dan nu era întotdeauna cel mai amabil om din lume, așa că era previzibilă o confruntare cu Resee. Era nevoie de ea să rămână aici, pentru a tempera lucrurile până când vor sosi ceilalți.

– Atunci te invit să stai cu noi, se oferi Lacy imediat.

Eva nu avu timp să obiecteze. Lacy era deja „în priză." Până va pleca de la Diligence Hall, Eva nu avu încotro și acceptă să locuiască în casa familiei Benedict. Promise că va părăsi până seara motelul Corinth Columns în care stătea.

Eva nu locuise niciodată în casa cuiva, nici măcar atunci când Gino insistase să stea la niște prieteni de-ai lui. Totuși, de această dată dorea să locuiască la Diligence Hall. Puse totul pe seama ospitalității tipic sudice, iar până pleca de la Diligence Hall, fusese de acord să-i spună lui Lacy pe nume.

Reîntorcându-se la motel, Eva începu să-și împacheteze lucrurile, întrebându-se dacă hotărârea de a se muta era cea mai bună. Resee Benedict se afla doar la câteva sute de metri depărtare de ea. Nu era bine să fie atât de aproape de un om care o făcuse să-și piardă stăpânirea de sine, chiar și pentru câteva momente.

Avea de îndeplinit mai multe sarcini în următoarele zile. Trebuia să se asigure că toate pregătirile terenului se vor desfășura fără nici un incident și avea vaga senzație că Resee nu va lăsa lucrurile așa cum erau. Poate că nu era o idee strălucită să se afle atât de aproape de el. Uitându-se înapoi, Resee mai încercase să-și folosească farmecul personal pentru a o face pe Eva să dea greș și pentru a-și atinge el scopurile. Dar asta nu-l făcea mai puțin atrăgător...

O oră mai târziu, ușa camerei de motel se deschise brusc pentru a face loc unui Danny plin de speranță.

– Cum s-a sfârșit întâlnirea? Plecăm de aici?

– Mă tem că nu. Contractul s-a semnat. Îl voi suna pe Gino pentru a-i transmite noutățile.

– La naiba. Și vine din nou ora cinei și nu poți găsi un restaurant bun pe o rază de șaptezeci de kilometri.

Capitolul 3

Eva se duse către telefon pentru a-l suna pe Gino. Își aduse aminte de cuvintele pe care i le spusese Resee înainte de a părăsi terasa:

„Sunt convins că domnul Marchetti va fi foarte mulțumit de rezultatul pe care l-ai obținut. Îi poți transmite că ți-ai câștigat pâinea pentru ziua de azi".

Eva se așteptase ca un om ca Resee, de o remarcabilă perspicacitate, atât de bun din punct de vedere profesional și atât de deosebit din punct de vedere personal, să fie deasupra unor astfel de răutăți. Dar probabil se așteptase la prea mult.

Eva își aminti și de încercarea lui Resee de a o învinge. La început îl considerase un om care luptă pentru cauza sa doar din vanitate. Dar se convinsese că era cu totul altceva: frustrare, chiar disperare. Când se întorsese la Diligence Hall, Resee sperase să găsească liniște. Și chiar o găsise, dar nu pentru mult timp. Căci acum această liniște era amenințată. Iar el considera că amenințarea vine din partea ei. Eva citise în ochii lui furie. Dar mai citise ceva, o durere, atunci când vorbise despre familia lui. Resee era o persoană complexă, nu una pe care s-o tratezi cu ușurință.

Eva era bucuroasă că se hotărâse să mai stea. Se va purta cu el delicat și cinstit. Va încerca să menajeze atât sentimentele lui Resee cât și interesele lui Gino. Nu era cazul să poarte o luptă continuă cu el.

În cele din urmă reuși să dea de Gino și îi dădu vestea cea mare. Era ceea ce se aștepta Gino să audă. Nu exista în vocabularul lui cuvântul „insucces". Și în consecință nu aștepta altceva din partea angajaților companiei Marchetti Films. Eva constituia pentru Gino un motiv de permanentă mulțumire.

– Ce s-a întâmplat cu cei din familia Benedict? fu întrebarea lui Gino.

– Băiatul, Beau, este un tânăr necopt pe care dorința de aventură era gata să-l ducă la închisoare. Fratele cel mare este cu totul altceva.

Gino mormăi ceva aprobator, iar Eva așteptă să expire fumul trabucului pe care cu siguranță îl fuma.

– Dar femeia?

– Este o încântătoare doamnă sudistă, plină de farmec.

– Ea este proprietara terenului și casei, nu-i așa?

– Da, spuse Eva.

– Atunci împacă-te cât mai bine cu ea, îi ordonă Gino. Nu-ți face probleme în privința celorlalți doi.

– Deja am acționat în direcția asta. Din cauza tensiuni, ca să nu mai menționăm accesele de personalitate ale lui Dan cred că este bine să mai stau un pic pe aici. Lacy m-a invitat să locuiesc la Diligence Hall.

– Este în regulă. Ți-am fost un mentor bun, Eva. Văd că ai învățat de cine să te folosești, draga mea.

Eva simți o oarecare silă la descrierea relației ei cu Lacy Benedict, căci ea o considera o prietenie în dezvoltare.

– Chiar voiam să-ți spun să mai stai o vreme acolo, ca să supraveghezi evoluția lucrurilor, continuă el. Mai am o sarcină pentru tine. Una ușoară.

Eva era curioasă.

– Găsește-mi o bucată de pământ în Corinth.

Curioasă, Eva rămase perplexă.

– Aproximativ vreo 30 sau 40 de acri de pământ.

Gino continuă descrierea terenului dorit, iar Eva își luă cu atenție notițe. Când șeful ei termină, Eva îl întrebă care era scopul unei astfel de cereri, dar simțea că nu va obține un răspuns clar.

Și nici nu-l obținu.

– Vei afla la momentul potrivit, draga mea. Acum doar găsește-mi ceea ce ți-am cerut. Fă-o pentru Gino.

Ca de obicei, Eva fu de acord și închise telefonul. Știa că niciodată nu-l putea refuza pe Gino când acesta îi cerea un serviciu, chiar dacă nu-i dădea prea multe explicații. Deși cei doi erau foarte diferiți din multe puncte de vedere, Eva ținea foarte mult la acel om. Putea spune că el fusese cel care îi salvase viața, oferindu-i o slujbă atunci când era disperată și fără nici o speranță. Iar în timp, îi devenise mentor.

De fapt, dragostea era cea care îi unise. Dar nu dragostea Evei pentru Gino, ci pentru fiul său Franco. Însă acum acesta nu mai era decât o slabă obligație între ei, aproape o nălucă. Franco era persoana care gustase din

toate plăcerile vieții și când terminase se dovedise a fi nesatisfăcut de ceea ce obținuse. Pentru un timp, când Eva abia îl cunoscuse pe Franco, s-a îndrăgostit de el și a părăsit școala pentru a locui împreună. Atunci a simțit și ea același entuziasm și poftă de viață. Dar Franco dorea din ce în ce mai mult, iar Eva nu mai putuse ține pasul cu el. Curând nici nu și-a mai dorit să țină pasul. Totuși, disperată, a încercat să se agațe de el și de ceea ce credea că au împreună.

Dar era prea târziu pentru Franco. Acest fapt i-a fost foarte greu Evei să-l accepte, dar în final a trebuit să accepte că totul se sfârșise. Tânăra s-a dus la tatăl lui și l-a implorat s-o ajute. Era singura persoană pe care o cunoștea și pe care o putea ruga s-o ajute să se întoarcă înapoi în Statele Unite ale Americii.

Gino refuzase. Voia ca ea să rămână și să-și regăsească încrederea în sine. Și și-a regăsit-o. I-a purtat apoi lui Gino recunoștință pentru că fusese alături de ea în acele momente, pentru că avusese încredere în ea și îi oferise o șansă în compania Marchetti Films. Iar acea recunoștință era eternă. Continua să-i îndeplinească lui Gino toate dorințele și o făcea cât mai bine. Deși uneori, pe lângă geniul în afaceri pe care îl vedea în Gino, Eva descoperea și părți mai puțin bune.

Acum Eva începu să-și facă valizele pentru a se muta la Diligence Hall. Pe lângă supravegherea pregătirilor pentru turnarea filmului „Glory Road” trebuia să se preocupe și de noua ei sarcină. Niciodată nu-l refuzase pe Gino și nu avea nici un motiv să înceapă acum. Pe lângă asta, Eva era și curioasă. Nu putea să afle pentru ce avea nevoie Gino de un teren de 30 de acri în Corinth, Carolina de Sud, decât dacă îi va găsi acel teren.

***

Fusese o altă noapte îngrozitoare. Resee luă prima înghițitură din cafeaua de dimineață și privi printre copacii de lângă râu cum ceața se destrăma în lumina dimineții. Avusese din nou un coșmar. Se trezise acoperit de o sudoare rece, la ora patru dimineața, și nu mai putuse să adoarmă. Stătuse întins în pat mai mult de două ore înainte de a se îmbrăca și a pleca să se plimbe împreună cu câinii săi. Câinii îi erau buni prieteni. Erau doi setteri irlandezi, mamă și fiică. Întotdeauna existaseră setteri pe domeniul Diligence Hall și dacă ar fi fost după Lacy, întotdeauna vor exista. Lacy obișnuia să spună despre câinii ei că aveau sânge albastru, la fel ca și stăpânii lor. Câinii pe care îi aveau erau campioni.

Ca de obicei, plimbarea îi făcu bine lui Resee. Dar când se întoarse cu Coleen și Bridget, depresia îl copleși din nou, ca și cum îl așteptase acolo în casă pentru a pune din nou stăpânire pe el. Coșmarul din noaptea aceasta nu era prea deosebit de celelalte: Barbara în mașină, chiar înainte de explozie, întorcând cheile în contact și declanșând bomba. Iar el alergând de-a lungul străzii prea lungi. Explozia transformată în flăcări orbitoare și bucăți de metal... o altă retrăire îngrozitoare a acelor momente care se petrecuseră și în realitate. Dar nu era numai coșmarul în sine. Era și frecvența lui. Resee sperase că va înceta când se va întoarce acasă, dar după aproape un an de când se afla aici, încă îl bântuia. Era la fel de real ca atunci, iar el la fel de traumatizat.

***

Filmările pentru „Glory Road" mai aveau de întâmpinat câteva obstacole. Dintre toate, cel mai greu de depășit era Resee Benedict. Nu trebuia să fii foarte perspicace pentru a-ți da seama. Chiar și femeia care lucra la oficiul poștal știa acest lucru. Evei îi fu adusă la cunoștință părerea acesteia atunci când se duse să expedieze contractele semnate lui Gino. Tânăra așteptă răbdătoare până când pachetul fu cântărit și marcat corespunzător. Momentele respective o făcură să nu considere teoria lui Dan Morrow tocmai corectă. Sudiștii nu erau niște oameni înceți. Pur și simplu eliminaseră toate mișcările care i-ar fi putut obosi inutil. Cu un zâmbet reținut, Eva își propuse să-l avertizeze pe Dan să evite oficiul poștal dacă ținea la sănătatea lui mentală.

Plăti pentru timbre și îi mulțumi femeii pentru amabilitate și ajutor. Aceasta își suflecă mânecile rochiei înflorate și se aplecă înainte, sprijinindu-se cu brațele de ghișeul poștal.

– Ați venit împreună cu cei care filmează, nu-i așa? întrebă ea fără nici o urmă de jenă.

Eva aprobă dând din cap.

Primind informația dorită, femeia continuă:

– Ceea ce mă miră pe mine este felul în care ați obținut acordul să filmați la Diligence Hall.

Își foi pe scaun trupul voluminos acoperit cu rochia înflorată, în culori alb-albastru, și adăugă:

– Ce se va întâmpla acum, mai ales că Resee Benedict se află acasă?

Eva se hotărî să nu răspundă, sperând că femeia, neprimind nici un răspuns din partea ei, va continua cu povestirile despre Resee.

Și avusese dreptate.

– Resee este ca un sihastru. Dacă poate evita acest lucru, nu vine nici măcar în oraș. În schimb Beau și doamna Lacy vin și pleacă întruna ca oricare alt locuitor din Corinth.

Eva își bagă portofelul în geantă și rămase tăcută.

– Da, sunt pur și simplu surprinsă, veni continuarea. Și voi fi și mai surprinsă dacă vă va lăsa să lucrați de acum înainte. Când primește corespondența specială, abia dacă iese din casa de oaspeți ca să ia plicurile pe care i le duce poștașul. La început primea foarte multă corespondență. Dar acele timpuri au trecut. Cred că oameni s-au lămurit că Resee nu le va mai răspunde niciodată și au renunțat să-i mai scrie.

Deși nu-i oferise nici o informație femeii de la ghișeu, Eva obținuse o groază.

– Parcă ar fi un pustnic, continuă femeia.

Eva scoase un sunet care putea fi interpretat și drept o aprobare.

– Și încăpățânat, pe deasupra, fu sentința finală.

Eva se convinse de realitatea acestei afirmații, după numai patru ore.

***

Resee Benedict stătea pe marginea autostrăzii împreună cu cei doi setteri irlandezi care tânjeau după o plimbare. Resee nu-i luă în seamă, privind-o pe Eva cum oprea motorul și se dădea jos din mașină.

– Mi se pare că ai o problemă, îi spuse el fără să se miște din loc.

Pentru că nu-i înțelese cuvintele, Eva fu nevoită să se apropie de el câțiva pași. El îi urmări atent fiecare mișcare, cu o privire în care tânăra nu putu să deslușească nimic.

– Ce fel de problemă? întrebă ea.

– Casa nu este bine orientată, îi răspunse el nepăsător.

– Cum?

– Da, așa este. Oamenii tăi nu vor putea să filmeze scenele cu apusul soarelui, pentru că nu este suficientă lumină. Și nu cred că puteți să întoarceți casa pentru a obține mai multă lumină. Așa că nu vă mai rămâne altceva de făcut decât să căutați alt loc de filmare.

Eva zâmbi. Resee părea pus pe glume, dar nu era deloc așa.

– Voi discuta cu oamenii mei, spuse ea. Sunt sigură că vom putea schimba momentele zilei și vom rezolva problema.

Resee ridică o sprânceană, iar Eva își dădu seama că bărbatul din fața ei a înțeles perfect ceea ce voia ea să spună.

– Posibil, spuse el. Se întoarse brusc, împreună cu câinii ce lătrau,și se îndreptă către pădure.

Eva îl privi plecând și îi dădu dreptate femeii de la poștă. Era un bărbat cât se poate de încăpățânat. Dar și unul cât se poate de atrăgător. Chiar unul dintre cei mai atrăgători bărbați pe care Eva îi întâlnise vreodată. Și cel mai misterios. Eva se întreba oare ce putea să se petreacă în mintea lui, care odinioară prezentase cele mai fierbinți știri de la televiziune. Cu siguranță era mai mult decât o persoană arogantă care se hotărâse să devină pustnic. Totuși, felul în care se comporta acum dovedea contrariul.

***

Când Resee ajunse acasă la ora cinci dimineața, cu mult înainte de răsăritul soarelui, Eva și directorul de filmare hotărâseră deja unde vor filma. Resee străbătu pajiștea acoperită de rouă și se opri în apropierea lor, sub un stejar, de unde îi urmări în liniște. Cameramanul lăsase camera de filmat pornită, pentru a surprinde toate schimbările cerului.

– Cred că va ține figura, Eva. Tot ce vom avea de făcut este să derulăm pelicula în sens invers și să suprapunem imaginile cu actorii, spuse el privind prin obiectivul camerei de filmat. Va ieși perfect. Nu vom avea nevoie nici măcar de un filtru.

Eva nu putu să se abțină și privi cu coada ochiului către Resee. I se păru că în ochii acestuia zărește luminițele unui zâmbet.

Acea parte a filmărilor se dovedi a fi cea mai ușoară din restul care au urmat în ziua respectivă la Diligence Hall. Așa cum se așteptase și Eva, Danny fu centrul celor mai multe dintre ele. Dar spre marea ei surpriză, în centrul problemelor se afla și Lacy Benedict.

Lacy îi însoțise pe Dan și pe Eva la etaj, arătând cu mândrie casa în care locuia de atâtea generații Evei, care răspundea cu un entuziasm pe măsură, și lui Dan, care vedea în orice un motiv de a schimba câte ceva conform nevoilor lui de filmare.

– Nu va fi nici o problemă în privința perioadei în care se petrece acțiunea filmului. Interiorul acestei case poate fi localizat oricând după 1840, spuse Dan, dar fără urmă de admirație în voce, cum s-ar fi așteptat Lacy Benedict.

– Singura problemă cu adevărat importantă este spațiul. Majoritatea holurilor sunt suficient de largi și la fel și unele uși. Îmi place și înălțimea camerelor. Tavanele par că ajung la cer, continuă el, oferindu-i lui Lacy primul compliment, pe care aceasta aproape ezita să-l primească.

– Dar interiorul... spuse Dan mutându-se la al doilea etaj... Nu ne vom descurca decât dacă vom dărâma acest zid și vom transforma acest dormitor într-unul măreț.

– Nu se poate, obiectă Lacy.

Dan se întoarse către ea ca și cum ar fi fost ultima persoană din partea căreia ar fi putut accepta vreo opoziție.

– De ce nu? o întrebă el.

– Pentru că unele dintre lambriurile de stejar de pe perete sunt chiar piese originale, îi răspunse Lacy, neputând să-și creadă urechilor că Dan nu observase acest lucru.

– Dar, doamnă Bededict, veni răspunsul care o lăsă la fel de uimită ca și cuvintele anterioare, are asta vreo importanță?

Eva, conștientă de ceea ce făcea Dan, se hotărî să intervină înainte de a vedea care dintre cei doi va ieși învingător din disputa pe care o aveau. După alte cinci minute de ezitare, timp în care Lacy își stăpânea cu greu furia, iar Dan se înroșise ca un rac, Eva luă cuvântul:

– Lacy, cred că Dan vrea să spună că poate pune la loc zidul așa cum era înainte, fără ca cineva să observe vreo diferență.

– Nu cred că este posibil, răspunse Lacy.

Dan examină zidul cu atenție și dădu din cap afirmativ către Eva, arătând că nu va fi nici o problemă să reconstruiască zidul. Drept urmare, Eva duse muncă de convingere cu Lacy, asigurând-o că zidarii și dulgherii angajați ai companiei Marchetti Films aveau într-adevăr numeroase calități. Deși îi luă ceva timp și efort diplomatic, Lacy fu convinsă de până la urmă.

Dar nu fu la fel de dispusă să cedeze în cazul următoarei probleme, ultima dintr-un lung șir în acea zi. De această dată Eva și Resee fură alertați în același moment de vocea ridicată a lui Dan. Încă o dată, scenograful avea o dispută cu Lacy. Iar aceasta se dovedea a rămâne la fel de calmă și grațioasă, stăpânindu-și de minune încordarea.

– Tapetul va trebui acoperit, doamnă Benedict, declară Dan. Este un tapet din 1980, nu din 1940. Îmi puteți spune cu aproximație când ați schimbat acest tapet?

– Cred că în urmă cu doi ani de zile.

– Vedeți, răspunse Dan aproape țipând, este tapet din anii ‘80. Iar noi avem nevoie de tapet din anii ‘40 de tapet cu struguri și fragi. Ceea ce aveți dumneavoastră...

Eva, însoțită de Resee, se îndreptă către sufragerie. Se simțea oarecum stingherită de faptul că Resee se afla acolo și cu siguranță va încerca să-i pună bețe-n roate. Dar tot atunci îi trecu prin minte că n-ar strica să-i arate și lui o parte din măiestria cu care găsea soluții la toate problemele și își ducea la îndeplinire toate sarcinile.

– Se pare că au apărut ceva neînțelegeri în rai, spuse Resee, prefăcându-se a fi afectat.

– Problemele sunt o parte integrantă a progresului, îi răspunse Eva când intrară în sufragerie.

– De data asta nu renunț, Eva, i se adresă Lacy. Cu siguranță că Dan nu poate face această schimbare fără să-mi strice tapetul

– Așa este, îi răspunse Dan, nepăsător.

– Nu poți pune celălalt tapet peste acesta? îl întrebă Eva pe scenograf.

Acesta dădu din cap negativ.

– Banda adezivă ar provoca stricăciuni acestui tapet.

– Care este unul foarte scump, adăugă Lacy, și în plus nu se mai fabrică.

Eva avu sentimentul că Lacy nu va ceda de data aceasta și chiar avea dreptate.

– Nimeni nu vrea să-ți strice tapetul, Lacy. Se potrivește perfect cu restul camerei. Dany va trebui să vină cu o altă soluție.

Tânăra reuși să-l scoată pe Dan din cameră și să nu-i mai provoace lui Lacy alte supărări. Dar Resee Benedict rămase în tocul ușii, privind-o. Ceea ce văzu mai departe nu-l surprinse, ba chiar îi plăcu: Eva, zveltă și dreaptă, asculta explicațiile lui Dan. Dădea din cap, înregistrând fiecare cuvânt, rămânând calmă și imparțială. Atitudinea fetei îl făcu pe scenograf să-și tempereze vocea și, în cele din urmă, să-i risipească orice urmă de enervare.

– Am putea folosi fotografii trucate, sugeră ea, dar asta implica niște cheltuieli suplimentare. Sau ce-ai zice să construim interiorul acestei camere în studio?

Dan se gândi un moment, se dădu câțiva pași înapoi, verifică unghiurile și, în final, o aprobă. În tot acest timp Eva îl urmărea pe Dan, iar Resee o urmărea pe Eva. Resee Benedict îi admira tinerei diplomația cu care reușise să-i separe pe cei doi și profesionalismul cu care găsea soluții de rezolvare a problemelor.

– Nu va trebui să ne atingem de tapet, îi spuse Eva lui Lacy care răsuflă ușurată. Vom filma anumite scene folosind aparatul de filmat orientat într-un astfel de unghi încât nu se va vedea tapetul. Apoi, după ce vom schimba unghiurile de filmare, vom folosi cadre pe care le vom trage în studio, unde vom folosi tapetul pe care îl va alege Dan.

– Dar ce se va întâmpla cu oamenii din cameră?

– Vom suprapune cele două scene și vom da impresia că oamenii se află în încăpere.

– Sunt de acord, spuse Lacy. Și îmi place această scamatorie...

– Care de fapt este extrem de simplă, îi răspunse Eva, și le făcu o sugestie ce îi uimi nu numai pe Lacy și Dan, dar și pe Resee. De ce nu continuați să faceți turul casei și să-ți explice Dan ceea ce vrea să facă mai departe? Trebuie să înțelegi ce se petrece în casa ta. Iar Dan poate să-ți dea mai multe detalii decât mine.

Eva îi aruncă o privire scurtă lui Dan, care își ridică o sprânceană în semn de mirare, dar se abținu de la vreun comentariu. Știa și el la fel de bine ca și Eva că toate problemele majore fuseseră rezolvate în ceea ce privea scenografia. Dan zâmbi. Dacă dorea, putea fi extrem de fermecător. Eva avea senzația că Dan o plăcuse pe Lacy Benedict încă de la început și nu avea nici o îndoială că cei doi se vor întoarce prieteni după ce vor face turul casei.

După ce Lacy și Dan părăsiră camera, Eva se întoarse să vadă dacă Resee o privea. Încercă să-i citească privirea și i se păru că zărește o urmă de admirație. Și cu siguranță descoperi și amuzament.

– Te-am subapreciat, îi spuse el.

– Aceasta este meseria mea, îi răspunse ea. Și o fac chiar foarte bine.

– Am remarcat.

Resee îi puse câteva întrebări legate de cinematografie, iar Eva răspunse scurt și la obiect. Pe măsură ce asculta explicațiile ei, tânărul făcu câțiva pași, apropiindu-se mai mult de ea. Eva ajunsese cu spatele lipit de ușă, așa că nu mai putu să facă vreo altă mișcare pentru a se retrage din calea lui.

Deodată își dădu seama că a fost prinsă într-o cursă. Unul din brațele tânărului se sprijinea liniștit pe ușă, în fața ei, iar trupul lui se aplecase către ea ca și cum ar fi dorit să-i soarbă orice cuvânt. Ochii lui o devorau, tăindu-i orice urmă de curaj, la fel ca și brațul care o împiedica să se îndepărteze de ușă și să evadeze.

„Să evadeze” era un pic prea mult spus, dar era singurul lucru care îi venea în minte, să evadeze ca și cum ar fi fost un animal sălbatic. Simțea cum tremură și își auzea propria inimă bătând cu putere, gata să-i spargă pieptul. Eva se întrebă dacă Resee își dădea seama de pericolul pe care ea îl simțea amenințând-o atât de intens.

Dar el nu observase. El nu auzea decât vocea ei calmă, îi vedea ochii negri și senini și îi sorbea parfumul scump și sofisticat pe care ea îl folosea. Acest parfum, atât de ușor, de proaspăt, i se potrivea întru totul, așa cum i se potriveau și rochia de vară și sandalele din picioare. Părul ei era strâns într-un coc lejer. Pentru o secundă, Resee își imagină cum atingea panglica ce i-l strângea, îi desfăcea părul și își îngropa fața în pletele ei aurii.

Acel moment de dorință păru că durează o eternitate. Eva tăcu și nu mai făcu nici o mișcare în timp ce el o privea înmărmurit. Buzele ei erau ușor întredeschise, iar Resee simțea nevoia de a i le atinge cu vârful degetelor lui, de a i le mângâia și apoi de a-i acoperi gura cu...

Dar nu se mișca din loc și nici Eva. Totul în jurul lor era tăcut, iar ei erau asemeni unor statui. Păreau prinși într-un moment când timpul nu se mai scurge. Afară viața continua cu siguranță. Doar ei stăteau suspendați în nemișcare până când vocea lui Dan le invadă lumea.

– Cred că am trecut prin toate camerele în care vom filma, Eva.

Resee își retrase mâna, iar Eva făcu câțiva pași pentru a se îndepărta. Momentul acela trecuse.

– Totul mi se pare în regulă, continuă Dan pe un ton care dovedea faptul că Lacy îl cucerise.

Eva reuși să scape de Resee fără a-i adresa vreun cuvânt, îl însoți pe Dan până la mașină și făcu programul pentru a doua zi.

– În regulă, șefa, confirmă Dan, urmărind agenda întocmită de tânără, apoi adăugă: Îmi place doamna Benedict. Chiar mult. Și puștiul îmi palce. Doar marele Resee Benedict... Nu vorbește prea mult, dar, ține minte cuvintele mele, dacă vor exista probleme în Corinth legate de filmare, toate se vor datora numai lui.

Eva simțise și ea cândva același lucru, totuși acum ar fi vrut să-i ia apărarea. Dar se opri la timp pentru a nu părea total deplasată.

– Iar felul în care se uita la tine... adăugă Dan urcându-se în mașină. Parcă ar fi un lup flămând care abia așteaptă s-o mănânce pe Scufița Roșie. Dacă aș fi în locul tău, aș mult mai atentă. Omul acela este foarte periculos.

Și Eva avusese același sentiment la început. Dar acum acesta fusese înlocuit cu altul, pe care tânăra încerca să nu-l ia în seamă.

Dar nu putea să nu ia în seamă părerile celorlalți. Și se părea că toată lumea avea o părere despre Resee. Nu numai Dan Morrow și ceilalți membri ai echipei de filmare. Toți locuitorii din Corinth aveau ceva de spus despre Resee. Eva îi asculta, fascinată de comentariile lor care erau cât se poate de diverse. Nu toți locuitorii din Corinth împărtășeau părerile femeii care lucra la poștă.

Dar știau cu toții cum se desfășurau filmările. Eva constată acest lucru când se opri la magazinul universal mai târziu după-amiază. Vânzătorul începu să-și expună părerile despre Resee cu o mânie surdă. Eva sperase că va fi singura părere pe care o va auzi. Dar se înșelase. Alți doi oameni care se instalaseră confortabil lângă o tablă de șah într-un colț, vorbeau

despre el. Dacă le-ar fi urmărit mișcările ar fi putut crede că sunt statui. Stăteau fără să se miște de o parte și de alta a mesei de șah. Doar buzele li se mișcau.

Unul dintre ei declară ferm că Resee Benedict ar fi trebuit să rămână în nord, nu să se întoarcă aici, în locurile natale:

– Stă ascuns acolo ca un urs în bârlogul său și nu-și arată fața nimănui.

Adversarul lui la jocul de șah, un negru care stând jos avea aceeași înălțime cu vânzătorul care stătea în picioare, îi luă apărarea lui Resee:

– Acesta este felul lui de a fi. S-a întors în Corinth pentru că iubește locurile și viața simplă pe care o avem aici, Ed.

– Da, îi răspunse Ed cu dispreț. Îi place viața asta care ne va omorî pe toți. Ne va omorî și orașul. Nu există progres aici. Asta îi place lui Benedict. Și de ce nu i-ar plăcea? Este bogat și își permite să stea toată ziua fără să facă nimic. Ceea ce ar trebui să facă este să-și folosească influența și să aducă niște afaceri prin împrejurimi.

Fața îngustă a lui Ed deveni și mai prelungă când își țuguie buzele.

– Nu este treaba lui să dea oamenilor de lucru, Ed.

– Dacă îi place atât de mult acest oraș și s-a hotărât să rămână aici definitiv, ar trebui să-și asume niște responsabilități.

Eva le ascultă conversația până făcu toate cumpărăturile de care avea nevoie pentru șederea ei prelungită în Corinth și le achită la casă. Cei doi nu ajunseseră la vreo concluzie, așa că renunțară la subiect și începură să discute despre baschet.

Beau o aștepta în fața ușii de la intrare la Diligence Hall și o ajută să descarce toate cumpărăturile pe care le făcuse. Eva îi povesti despre cei trei oameni din magazinul universal, fără a aminti comentariile lor.

– Orașul acesta este întruchiparea tuturor dorințelor unui director de distribuție, spuse ea în timp ce urca scările alături de Beau. Fețele acelor oameni și a femeii de la ghișeul poștal sunt de-a dreptul clasice. În special cel care se numea Ed.

– Ed este ceea ce mama mea numește „viclean ca o vulpe”. Ochii lui dovedesc acest lucru. Dar ai dreptate. Corinth este un loc unde poți găsi fețe interesante.

– Pun pariu că le știi pe toate.

– Cum să nu. Știu fiecare față din zonă. Pe multe din ele le-am schițat.

– Adevărat?

Eva deja își făcuse un plan în minte.

Beau, care nu știau cum funcționau rotițele în capul Evei, răspunse:

– Sunt un artist frustrat. Adevărul este că am obținut diploma în arte plastice la colegiul de aici, dar nu am lucrat prea mult. Doar pentru plăcerea mea. Fețele sunt punctul meu forte. Profesorii mi-au spus mereu asta.

– Mai ai schițele pe care le-ai făcut?

– Bineînțeles. Nu arunc nimic niciodată, oricât ar fi de nereușit.

Mintea Evei continua să lucreze. Sperase încă de la început că entuziasmul băiatului va putea fi recompensat în vreun fel. Acum găsise soluția.

– Știi probabil unde locuiesc cu toții și unde lucrează.

Ea și Beau străbătură holul răcoros placat cu dale de marmură.

– Bineînțeles, îi răspunse Beau și adăugă: Avem ceai cu gheață pe terasă.

Eva îl urmă jos.

– Bănuiesc că știi în cine putem avea încredere și în cine nu.

– Până la ultimul om.

Beau începea să înțeleagă unde bătea Eva.

– Te gândești la ceva anume pentru mine, Eva? Întrebă cu o voce ce ar fi părut total dezinteresată dacă nu l-ar fi trădat fața copleșită de emoție.

– Posibil.

– Mă întrebam dacă nu aș putea face ceva pentru film. Te gândești să vă ajut să angajați câțiva figuranți? întrebă el.

Eva zâmbi.

– Da. Cred că directorul de distribuție va aprecia ajutorul pe care i-l vei putea da, mai ales dacă îi vei arăta schițele pe care le-ai făcut. Pe lângă asta, meriți să fii recompensat pentru ajutorul pe care ni l-ai dat.

– Oh! exclamă el în timp ce se îndreptau către terasă.

– Bineînțeles. Dacă nu ai fi fost tu, am mai fi filmat noi la Diligence Hall?

Beau râse și Eva constată că avea acum la Diligence Hall doi aliați: pe Beau și pe Lacy. Al treilea din neamul Benedict era deja o cantitate neglijabilă.

Capitolul 4

Eva era încă nesigură de atitudinea lui Resee față de ea și de restul echipei de filmare. Acesta le acceptase prezența la Diligence Hall pentru că nu avusese încotro. Nu mai avea ce face din moment ce Lacy semnase contractul cu compania Marchetti Films. Dar asta nu însemna și că trebuia să-i aibă la inimă. Din punctul de vedere al Evei, Resee nu-i mai avea la inimă deloc. Totuși, problemele pe care Dan le prevăzuse în legătură cu acesta nu apăruseră. Resee continua să păstreze distanța. Era doar un observator, cu ochi cenușii critici, cărora nu le scăpa nici un amănunt, dar se abținea de la orice comentariu.

Resee era singurul care nu vorbea. Toți ceilalți din Corinth și din împrejurimi aveau o mulțime de întrebări legate de film. Întrebări care erau inevitabil urmate de comentarii în legătură cu Diligence Hall și Resee Benedict. Eva lua cunoștință de ele pe măsură ce îl însoțea pe Dan în tururile sale prin oraș, pentru a surprinde diverse ipostaze.

***

Motelul Corinth Columns nu va mai fi niciodată la fel. Sau cel puțin așa susținea proprietarul lui. Eva nu îndrăzni să-i spună că acesta era doar începutul. Până acum doar câțiva membri ai echipei de filmare sosiseră la motel. Ceilalți urmau să vină pe rând, unul câte unul. Aduceau cu ei un alt stil de viață și alte obiceiuri. Nimic nu varia în stilul lor, indiferent de locul în care ajungeau. Formau un grup aparte, toată echipa de producție a lui Gino Marchetti. Transformau orice motel sau hotel în care se cazau

într-o adevărată casă. Prin nu se știe ce mijloace reușeau să metamorfozeze camerele astfel încât să creeze o atmosferă proprie. Mesele pentru cărți de joc fuseseră mutate la etaj, mâncarea era comandată în cameră. Peste noapte motelul se transformase. Ceilalți turiști erau neglijați. Personalul care servea parcă înnebunise. Dar rareori apăreau cu adevărat probleme. Pe cât posibil erau evitate neplăcerile. Atâta timp cât cei din Corinth stăteau deoparte și se uitau cuminți.

Mary Eammes, directoarea de distribuție, sosi în mijlocul acestui haos, cu prietenul ei omniprezent. Soseau în grupuri. Fete care erau atrase de fascinația cinematografiei sau oameni care montau aparatura, sau electricieni din echipă. Apăreau oriunde se turna un film. Eva nu-și dăduse niciodată seama ce fel de semnale erau emise din locul respectiv, încât îi atrăgeau pe toți ca un magnet.

Începea ceea ce Eva numea „faza întâi". Își propusese să stea până la începutul fazei a doua când actorii, regizorul și echipa principală soseau. Până atunci Eva spera ca toate pregătirile să fie încheiate, iar familia Benedict să se fi obișnuit cu schimbările din viața lor. Compania Marchetti Films va fi asimilată orașului Corinth, sau viceversa.

Eva sosi la motel la ora 12 și se întâlni cu Mary. Constată ca de obicei că toată lumea era adunată în două camere duble, în care domnea mirosul fumului de țigară și cel al mâncării italienești.

– Unde ați găsit un restaurant cu specific italienesc în Corinth? întrebă Eva amuzată.

– Nu am găsit, veni răspunsul. Am comandat mâncarea la restaurantul Luigi din Beaufort.

– Este cumva Joey aici? întrebă Eva cu mâinile în șolduri.

– Ooo, murmură cineva. Urmează predica.

– Nu știm, Eva. Probabil că da, răspunse o altă voce. Dar nu se află aici acum.

– Cum vine va trebui să dea socoteală pentru comanda pe care a dat-o și care a fost adusă aici de la șaptezeci de kilometri.

– Dar, Eva, este cel mai apropiat restaurant italienesc.

– Atunci va trebui să trăiți fără mâncare italienească pentru un timp, le spuse ea.

Murmure de nemulțumire se auziră din toate colțurile camerelor.

Ignorându-i, Eva își făcu loc spre Mary și reuși să ajungă cu ea împreună într-un colț relativ liniștit.

– Îmi pare rău că ți l-am pus în cârcă pe Beau Benedict fără să-ți dau nici o explicație și nu am stat de vorbă cu tine când ai sosit, dar eram în mijlocul unei discuții.

Mary își aprinse o țigară.

– A fost o surpriză să văd că puștiul era trecut pe agenda mea, chiar din prima zi. Dar instinctele tale sunt corecte, ca de obicei, Eva. Îmi va ușura mult munca. Schițele lui sunt minunate. Pot pur și simplu să aleg pe cine să angajez doar privindu-le. Bineînțeles, va trebui să ținem cont că numele Benedict nu este pe lista lui Gino. Dacă va descoperi că l-am trecut pe puști pe statul de plată...

– Voi vorbi cu Joey despre asta. Dacă ne încadrăm în timp și sub bugetul prevăzut, Gino nu se va uita peste cheltuielile financiare. Între timp, ceea ce nu știe, nu poate să-i facă rău.

– Adesea mă întreb dacă Gino este conștient ce angajat ideal are în tine.

– Probabil că nu, spuse Eva râzând. Dar să știi că am un premiu special pentru el.

Mary trase adânc din țigară și expiră.

– Nu știu cum fucționează treaba. El este un tip dur, de modă veche, iar tu ești o tipă stilată. Totuși voi doi vă înțelegeți de minune.

– Ne-am obișnuit de-a lungul timpului, de când lucrăm împreună. Am învățat să avem încredere unul în celălalt. Eu știu că singura lui dorință este să-mi duc treaba la bun sfârșit.

– De aceea ne aflăm și noi aici. Cu ajutorul acelui puști voi putea să angajez câțiva figuranți și actori în roluri secundare, într-un timp record. Voi verifica lista mâine seară împreună cu Beau.

– De ce nu în seara asta?

– Am nevoie de o zi ca să-mi revin.

Mary își plimbă mâna prin părul castaniu.

– Mary, de ce trebuie să-ți revii, după ce ai călătorit din Los Angeles pe Coasta de Est? Trebuie să economisești timp, nu să-l consumi fără rost.

– Pentru mine nu este valabil. Eu pierd timp întotdeauna când mă urc în avion. O, apropo... adăugă ea. Ce poți să-mi spui despre fratele mai mare al lui Beau, despre Resee?

Eva ezită un moment înainte de a răspunde, căutându-și cuvintele:

– El este cel care face probleme.

– Atunci, este una dintre problemele care arată cel mai bine din câte am văzut. Se plimba de-a lungul pajiștii când am ajuns. Casa aceea oricum arăta extraordinar, dar când am văzut ce creatură superbă se îndrepta spre mine, aproape că am leșinat. Purta pantaloni de călărie și un tricou care i se lipise de trup din cauza transpirației. Și mai erau acei doi câini...

– Setteri irlandezi, Mary, spuse Eva, convinsă că interesul lui Mary în materie de câini era pe atât de limitat pe cât îi era de dezvoltat cel în materie de oameni.

– Oricum, își aduceau din plin contribuția în acel peisaj, în timp ce el se îndrepta spre mine. Rămăsesem acolo nemișcată. Speram ca el să fie puștiul care trebuia să lucreze pentru mine. Totuși, nu arăta că ar fi avut nevoie de vreun loc de muncă. Acei ochii cenușii... Incredibil.

Mary își stinse țigara și aprinse alta.

– În cele din urmă când a ajuns lângă mine, l-am recunoscut. Era tipul care lucrase la știri atâția ani de zile. Dar în realitate arată de o sută de ori mai bine decât la televizor. Are ceva anume cu tine?

– Despre ce naiba vorbești? întrebă Eva uimită.

– Nu știu. Am o bănuială. Nu am vorbit cu el decât un minut sau două înainte de a veni Beau, dar a reușit să conducă discuția către tine. De cât timp te cunosc... și diverse alte chestii.

– Probabil că încearcă să afle dacă am vreun punct slab, răspunse Eva, încercând să-și ascundă emoția.

– Nu. Nu cred că omul căuta subiecte de senzație. A plecat din televiziune pentru totdeauna. Păcat, era foarte talentat. Îți aduci aminte de acele reportaje din Orientul Mijlociu?

Eva nu-și putu ascunde admirația:

– Era incredibil.

– Acum încep să am impresia că și tu simți ceva pentru el. Ciudat, spuse Mary, dar am senzația că va fi foarte interesant.

– Grăbește-te, va începe furtuna, îi spuse Lacy, întâmpinând-o în pragul ușii în seara următoare. I-am dat liber bucătăresei în seara asta pentru că nu suntem decât noi două la cină.

Merseră împreună în hol, iar Lacy îi explică:

– Beau ia în seara asta cina împreună cu Mary Eammes. Pare o tânără de treabă. Dar este atât de tânără. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că o persoană de vârsta ei poate avea o slujbă cu atât de multă responsabilitate.

– Este foarte talentată, explică Eva, iar domnul Marchetti nu dă nici o importanță vârstei. A angajat de exemplu cameramani care în alte profesii s-ar fi pensionat de mult. Aceștia lucrează cot la cot cu puști care tocmai au terminat școala de cinematografie. Talent și conștiinciozitate. Sunt singurele pretenții pe care le are din partea angajaților lui.

– Este o tânără foarte drăguță... continuă Lacy.

Eva sesiză încotro țintea aceasta.

– Din păcate, îi spuse ea, prietenul ei se află și el aici.

Eva se hotărî să-i împărtășească câteva din secretele „de culise” ale industriei filmului.

– Echipele de filmare obișnuiesc să călătorească foarte mult. De aceea își iau și familiile cu ei, oriunde îi poartă chemarea muzei.

– Dumnezeule! spuse Lacy.

Era un pic șocată, dar își reveni repede din surpriză.

– Și cum își câștigă tânărul acela existența ca să poată să și călătorească alături de Mary atâta timp?

Eva zâmbi.

– Lacy, nu întreba. Uneori este mai bine să nu știi toate detaliile.

Lacy dădu din cap.

– Bine. Mi-ai promis că vor fi oameni interesanți. Acum cina, Eva. Deoarece Beau nu este aici, iar Resee... iar Resee nu mai vine să ia masa cu noi în ultima vreme, de când...

Ezită să-și continue gândul, un pic neliniștită. Eva o salvă:

– Știu. De când am sosit noi la Diligence Hall.

– Nu-mi place deloc când se poartă atât de nepoliticos.

– Este în regulă. Nu trebuie să-l învinovățești. Fiul tău s-a opus de la bun început ideii ca noi să venim aici să filmăm. Nu se simte dator să întâmpine cu brațele deschise niște oameni pe care nu-i dorește aici. Îl înțeleg.

– Eu nu-l înțeleg uneori. Mă rog, spuse Lacy, care nu mai voia s-o plictisească cu problemele legate de fiul ei cel mare. Cred că vom avea noroc în seara aceasta. Bucătăreasa ne-a lăsat o gamă destul de diversă de preparate.

– Eu deschid drumul, spuse Eva. Sunt o adevărată expertă când vine vorba de o cină din ce se mai găsește prin frigider.

În drum spre bucătărie, un bubuit puternic se auzi din ceruri, iar Eva, speriată, sări și o apucă pe Lacy de braț.

– Nu te speria, îi spuse aceasta râzând. Astfel de furtuni sunt ceva obișnuit pe aici vara. De fapt, este doar tunetul care ne-ar putea speria. De obicei pagubele sunt aproape inexistente.

Înaintea de a apuca să-și termine fraza, cerul se aprinse de fulgere, speriind-o pe Eva din nou.

– Nu mă lua în seamă, Lacy. Nu sunt obișnuită cu astfel de furtuni.

– Vrei să spui că nu există furtuni în Los Angeles? întrebă Lacy, nevenindu-i să creadă.

– De fapt, nu-mi amintesc ultima oară când am văzut vreun fulger în California. Bineînțeles, călătorind foarte mult, am parte de orice fel de vreme, dar am grijă să nu stau afară în timpul furtunilor.

– Nu te speria. Ne vom simți bine în bucătărie. Este un loc călduț și intim, o asigură Lacy.

Bucătăria era atât călduță cât și intimă. Era o încăpere largă, cu podea de lemn, cu o masă mare de stejar și de jur-împrejurul mesei scaunele garnisite cu perne înflorate.

– Aceasta este una dintre cele mai vechi încăperi din casă, îi spuse Lacy. Cuptorul de gătit este chiar cel original. Foarte puține lucruri au fost schimbate de-a lungul timpului, cu excepția aparaturii electrocasnice. Azi nu mai gătim folosind focul în aer liber, zâmbi ea ștrengărește în timp ce se uita în frigiderul mare de unde scoase șunca presată. Ce zici de niște sandvișuri cu șuncă?

– Minunat, fu de acord Eva.

– Mai avem brânză și lăptuci, și poate niște felii din carne de curcan, dacă le voi găsi.

– Vom prepara sandvișuri „a la Dagwood", spuse Eva, căutând ingredientele de care avea nevoie.

Împreună pregătiră ceai cu gheață și salată, și se hotărâră să rămână mai departe în bucătărie. Lacy întinse o față de masă în carouri și așezară sandvișurile unul peste celălalt, ca și cum ar fi construit piramide.

– Acesta era mereu felul preferat de mâncare al lui Resee când era copil. Putea să facă cele mai mari sandvișuri din lume. Eu și tatăl lui mereu ne minunam cât de mult putea să muște din ele.

Se pare că oriunde s-ar fi dus, Eva se vedea nevoită să participe mereu la conversații despre Resee Benedict. Ca și înainte, și acum descoperi că este extrem de interesată să asculte povestiri despre acesta. Cu atât mai mult cu cât nu mai era vorba de bârfa care circula prin oraș.

– A fost mai mult fiul tatălui său decât fiul meu, îi spuse Lacy Evei. Când m-am măritat și am venit aici, aveam doar nouăsprezece ani. Eram prea preocupată să învăț să devin stăpâna acestor locuri, așa că educația și creșterea lui Resee a căzut în sarcina servitorilor și a tatălui său.

Spusese ultimele cuvinte aproape cerându-și scuze pentru greșelile din trecut.

– Pe măsură ce a crescut, Resee l-a urmat pe tatăl lui oriunde se ducea acesta: la vânătoare, călare, chiar și la întâlnirile legislative ale statului Columbia. Timp de un semestru, soțul meu a făcut parte din organul legislativ al statului, explică ea.

– Acum îmi dau seama de unde a moștenit Resee interesul pentru politică și guvernare.

– Adesea mă gândesc că, dacă m-aș fi implicat mai mult în educația lui Resee, nu ar fi plecat de acasă atât de devreme. Poate ar fi rămas aici cu noi, mulțumit de viața liniștită din Corinth, în locul călătoriilor prin toată lumea. Dar tatăl său i-a făcut acest dar al ambiției și dorinței de a ști mai mult. Voia să știe absolut tot. Voia să meargă pretutindeni. De aceea a plecat atât de departe, la colegiu, n-a putut să vină după aceea acasă până acum.

Vântul sufla din ce în ce mai tare. Șuiera pe hornul casei. Eva se surprinse tremurând.

– Sper că nu îți este atât de frică de furtuni, nu-i așa? o întrebă Lacy. Eu le ador. În special noaptea târziu. Mă adorm. Cu excepția acesteia care mă ține trează.

Lacy umplu cafetiera cu apă și o puse pe sobă.

– Mă voi obișnui cu ele, spuse Eva, chiar în momentul în care un alt trăsnet căzu în apropiere.

Eva spera că râsul și fulgerele n-o vor împiedica pe Lacy să continue povestirile despre fiul ei. Voia ca Lacy să vorbească mai departe, dar în același timp se simțea oarecum încurcată din cauza interesului sporit pe care îl acorda subiectului.

Vântul se mai potoli o clipă, iar Lacy își reîncepu depănarea amintirilor:

– Până s-a născut Beau, eram deja mai în vârstă și am intrat în rolul de mamă imediat. Resee nu a primit tot ceea ce merita, pe când Beau a primit mai mult decât merita.

Lacy zâmbi trist.

– Cred că lucrurile nu s-au împărțit niciodată în mod egal între ei. Beau părea că iubește foarte mult aceste locuri și că își dorește să rămână aici. Dar încep să mă întreb dacă n-am făcut o greșeală ținându-l aici, lângă mine. Iar Resee a iubit întotdeauna restul pământului. Și iată-l înapoi din nou. Copiii vor continua să-și uimească părinții indiferent cât de bine au impresia că îi cunosc.

Lacy luă cafetiera de pe foc și scoase două cești din bufet.

– Uite unde am ajuns cu povestirea. Plecasem de la faptul că Resee se poartă nepoliticos cu voi. Nu i-a fost prea ușor după ce s-a întâmplat…

– Cred că i-a fost foarte greu să-și piardă soția în felul acesta. Sunt sigură că a iubit-o foarte mult.

Eva nu știa ce a apucat-o să facă o astfel de remarcă, dar Lacy păru să nu ia în seamă îndrăzneala ei.

– Erau devotați unul altuia, spuse Lacy. Barbara era o fată din Corinth. Născută și crescută aici. Cred că îi era destul de greu să călătorească mereu, dar îl urma oriunde. Era înnebunită după el.

Eva simți cum șarpele geloziei i se strecoară în suflet, deși se așteptase să audă acele lucruri de la Lacy. Numai o soție mai mult decât devotată ar fi mers în locurile cele mai fierbinți pentru a fi alături de soțul ei. Ca să nu mai vorbim de disconfort și pericole. Eva știuse dintotdeauna ce fel de dragoste existase între Resee și fosta lui soție. Din cauza acelei iubiri Resee suferea acum atât de mult.

Lacy sugeră să bea cafeaua în camera alăturată. Eva o urmă, străbătând holul ale cărui ferestre erau luminate de fulgere și bătute de picăturile ploii.

– Se pare că nu vrea să se mai oprească, comentă Lacy. S-ar putea să se transforme într-o furtună ceva mai puternică.

– Nu cumva într-un uragan? întrebă Eva care nu era tocmai încântată de ideea de a asista la un dezastru în zonă.

– Oh, nu! Uraganele nu se formează la începutul verii, o asigură Lacy. Doar o să bată vântul și va ploua mai mult decât avem nevoie. Să sperăm că recoltele nu vor fi înghițite de apă în vara asta.

Lacy o conduse pe Eva într-o cameră minunată, cu un clavecin vechi într-un colț. Pe el se găsea un flaut, iar sprijinit de perete se afla un violoncel.

– Cum de nu am văzut această cameră? se întrebă Eva cu voce tare, fermecată de ceea ce vedea în jurul ei.

– Nici eu nu-mi dau seama, îi răspunse Lacy. Dan a fost foarte impresionat de această încăpere și a promis că va încerca s-o introducă și în film, în măsura în care va putea. Acesta este locul nostru preferat unde ne strângem. Aveam adesea concerte în familie, Beau cu tatăl lui și cu mine. Asta se întâmpla înainte ca soțul meu să moară.

– Ce minunat. Tu ești pianista?

– Nu. Soțul meu cânta la pian, eu cântam la flaut, iar Beau la violoncel. Încă mai cântăm uneori seara, dacă reușim să-l convingem pe Resee să vină până aici. El cântă la pian, asemeni tatălui lui.

– Mi-ar plăcea să vă aud o dată cântând, spuse Eva, conștientă de faptul că o astfel de rugăminte putea fi considerată aproape deplasată.

Dar Lacy nu se simți deloc ofensată. Mai mult, îi promise o seară muzicală.

– Dar mă tem că va fi fără Resee. Nu-i place să cânte în public. Cred că ar fi șocat dacă ar afla că eu și Beau am dat spectacole împreună.

– Chiar ați dat? întrebă Eva, surprinsă ea însăși. Nu am crezut că obișnuiați să primiți vizitatori la Diligence Hall.

– Nu mai primim de când Resee s-a întors acasă. Obișnuiam să primim vizitatori o dată pe săptămână, în timpul verii. Ne simțeam foarte bine și la fel și invitații noștri. Iar noi câștigam și un ban în plus. Ar trebui să auzi cum cânt la clavecin, spuse Lacy râzând.

Apoi sughiță și dădu din cap.

– Dar Resee, după cum bănuiești probabil, nu era interesat câtuși de puțin de aceste concerte.

Lacy așteptă ca tunetele să scadă în intensitate și spuse deodată:

– Hai să bem un pic de coniac, vrei? În mod sigur vei dormi mai bine la noapte după ce vei bea un strop.

– Nu am nimic împotrivă, confirmă Eva. Vrei să mă duc eu să-l aduc?

– Nu, obiectă Lacy. Este în pivnița din spatele bucătăriei și numai eu pot să-l găsesc. Tu trebuie doar să stai aici și să ignori furtuna.

Lacy vorbise zâmbindu-i în același timp Evei pentru a o încuraja, și se îndreptă către hol. O lăsă pe Eva stând pe canapea și așteptând următoarea bubuitură. Când se făcu auzită, luminile se stinseră instantaneu. Eva se trezi într-o cameră cufundată în întuneric.

Liniștea profundă care se așternuse peste întreaga casă o forță să se ridice în picioare cu atenție, să pășească încet și să deschidă ușa ce dădea spre hol. De voie, de nevoie trebuia să-și înfrângă teamă. Pipăind pereții încercă să ajungă în bucătărie, unde văzuse niște lumânări într-unul dintre dulăpioare.

Ploaia se lovea de ferestre în timp ce ea trecea pe lângă ele. Fulgerele îi luminau calea. Cu fiecare nouă dâră de lumină se grăbea să ajungă la capătul coridorului, unde o aștepta din nou întunericul. În fața ei trebuia să fie ușa de la bucătărie.

– Lacy! strigă, apucând clanța ușii. Minunat! răbufni ea, încercând să intre.

Următorul tunet i se păru Evei că a rupt casa în două. În lumina fulgerelor, deschise ușa bucătăriei și intră repede, închizând-o în urma ei. Se repezi la bufetul și căută niște lumânări. În graba ei dărâmase un pahar în care se păstrau lumânările care ardeau. Căzuse de pe bufet pe podea. Dar găsi o lumânare și chibriturile chiar lângă ea.

Cu mâini tremurânde, reuși să aprindă un chibrit și cu el o lumânare. Răsuflă ușurată când lumina invadă încăperea. Pentru a nu le mai pierde, le băgă în buzunar.

– Lacy, strigă ea din nou. Am o lumânare. Vin jos.

Scara ce cobora către pivniță era mărginită de rafturi pe care stăteau liniștite conserve de fructe și legume, fiecare cu eticheta ei. Pe măsură ce cobora, observă că unul dintre rafturile cu borcane era deranjat. Lăsă lumânarea în jos pentru a lumina scările și văzu și alte borcane sparte pe câteva trepte.

Deodată realiză ce se întâmplase. Lacy nu mai văzuse unde calcă și alunecase, trăgând după ea câteva borcane de pe raft. Eva se grăbi să coboare scările, știind că Lacy se afla jos.

Văzu primele pete de sânge și se abținu să nu strige din toți plămânii:

– Lacy!

Îngenunche lângă ea. Sângele de pe podea formase o baltă chiar sub obrazul ei.

Ținând lumânarea într-o mână, Eva atinse fața lui Lacy și îi întoarse ușor capul.

– Mulțumescu-ți, Doamne, spuse ea cu voce tare.

Pielea lui Lacy era caldă. Nu murise. Sângele provenea dintr-o rană la cap. Sângerarea se oprise. Dar era o altă problemă: poziția piciorului lui Lacy. Eva își dădu imediat seama că este rupt. Nu îndrăzni să i-l miște. Era conștientă că nu putea s-o care până sus pe scări. Încercă s-o așeze cât mai confortabil.

Pentru un moment, Eva se lăsă cuprinsă de panică, dar făcu un efort pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. Nu putea să rezolve această problemă singură. Avea nevoie de ajutor. Mișcându-se încet pentru a nu se stinge flacăra lumânării, Eva urcă scările și străbătu coridorul lung. Nu îndrăznise să lase lumânarea lângă Lacy, așa că speră că aceasta nu-și va reveni până se va întoarce ea.

Se afla un telefon pe măsuța din foaier. Eva se grăbi să ajungă la ea și din cauza curentului lumânarea se stinse. Dar nu avea nevoie de lumină pentru a vorbi cu operatoarea. Formă cifra 0 și duse receptorul la ureche. Îi luă două secunde pentru a-și da seama că furtuna smulsese firele de telefon. Formă din nou 0, sperând ca de această dată cineva să-i răspundă la celălalt capăt al firului. Dar telefonul era mort. Puse receptorul încet jos, gândindu-se care va fi următoarea mișcare.

Nu mai era nimeni în casă sau în împrejurimi, cu excepția lui Resee. Eva deschise ușa debaralei și luă prima haină care îi căzu în mână. Se îmbrăcă cu ea și îi încheie nasturii. Se îndreptă către ușa de la intrare.

În depărtare, printre copaci, Eva putea vedea luminița unei lanterne prin ferestrele casei de oaspeți. Trebuia să alerge prin pădure până la acea luminiță. Când deschise ușa de la intrare, forța vântului o împinse înapoi. Un tunet bubui, iar Eva, tremurând din toate încheieturile, făcu un efort supraomenesc pentru a-și aduna bruma de energie și curaj care îi mai rămăsese.

În timp ce străbătea terasa și cobora scările auzi ușa trântindu-se în urma ei. Trebuia să ajungă la Resee.

Împrăștiată de vânt, ploaia o biciuia peste față, iar crengile copacilor se agățau de ea ca niște brațe tânguitoare. Mergea spre casa de oaspeți aproape bâjbâind în întuneric. Nu putea să vadă nimic în smoala nopții. Doar acea luminiță în depărtare. La jumătatea drumului tocul unui pantof se afundă în noroi și se pierdu. Dar își continuă drumul, știind că singura speranță a lui Lacy era ea.

Când începuse furtuna, Resee își luase lanterna, așteptându-se să urmeze o pană de curent electric. Dar asta nu-l deranja câtuși de puțin.

Fusese obișnuit cu situații mult mai dificile, nu doar lipsa curentului electric. De fapt, întotdeauna îi plăcuseră furtunile noaptea. Pentru cei din sud acestea erau momente de relaxare. Resee avea lângă el o sticlă de coniac și o carte pe care putea s-o citească la lumina lanternei. Era singur, singur...

Când luminile se stinseră, trecu casetofonul pe alimentare cu energie de la baterii. Puse o casetă cu muzică simfonică și dădu sonorul tare pentru a concura cu urletele furtunii în noapte. După ce citi o vreme, puse cartea alături și se duse să privească pe fereastră.

Fulgerul care despică cerul în momentul în care Eva pășise pe verandă părea să fi luminat întregul univers. În acea lumină Resee o zări pe Eva cu părul în bătaia vântului, cu ochii larg deschiși ca și cum ar fi tânjit să ajungă la el. Pentru o clipă se lăsă purtat pe aripile imaginației și își închipui că Eva venea către el cu o dorință fierbinte în suflet... aceeași dorință pe care o simțea și el pentru ea.

Resee dădu din cap, alungând fantezia aceea dulce. Își dădu seama că privirea ei exprima frică. Deschise ușa, iar ea îi căzu în brațe. Îi simți inima bătând cu putere prin haina de ploaie care era cu trei numere mai mare decât măsura ei.

– Ce s-a întâmplat? Mama?

Eva dădu din cap.

– A căzut...

Resee îi dădu drumul pentru a-și lua și el o haină de ploaie. Apoi, o strânse bine și deschise ușa. Eva se trezi din nou în ploaie. Dar de data aceasta brațele lui Resee erau alături de ea ca s-o sprijine. În ciuda vântului puternic și a ploii, nu căzu. Nici măcar nu se mai împiedică până ajunseră în casă.

Imediat după ce intrară, Resee o întrebă:

– Unde este?

– În pivniță, reuși ea să-i răspundă.

– Ai o lumânare?

– Da, murmură ea. Pe masă.

Cu lanterna în mână, Resee se îndreptă către bucătărie. Eva nu mai era speriată acum când știa că alături de ea se află Resee. Începu să gândească logic. Înainte ca el să ajungă la capătul holului, Eva era deja pe terasă, îndreptându-se către mașină.

Aduse mașina din până la intrarea din spate, unde dădea ușa de la bucătărie. Lăsă farurile aprinse pentru a lumina drumul de la mașină până la ușă.

Resee apăru în cadrul ușii, purtându-și mama în brațe.

– Bine gândit, îi spuse el în ploaie.

Eva trecu de cealaltă parte a mașinii pentru a-l ajuta s-o așeze confortabil pe Lacy pe bancheta din spate.

– Ai grijă de piciorul ei, îi spuse el Evei. Este rupt.

Cu mare atenție, tânăra îi ținu piciorul lui Lacy, iar Resee o așeză pe banchetă.

– O duc la spital, spuse el. Întoarce-te în casă și schimbă-te înainte de a face pneumonie.

– Nu, ripostă Eva. Vreau să merg cu tine.

Înainte ca el să mai poată spune ceva se și suise în mașină. Resee porni motorul și plecară spre spital.

Dar trebuiau să meargă încet. Drumul îngust și destul de greu accesibil pe vreme frumoasă, era acum îmbibat cu apă. Eva descoperi că tremura și căută mâna lui Lacy.

– Totul va fi bine, o asigură Resee. Am condus pe acest drum și în condiții mai dificile. Ce s-a întâmplat de fapt?

– Lacy a coborât în pivniță să ia o sticlă de coniac. Probabil că luminile s-au stins pe neașteptate, nu a mai văzut treptele și a căzut în gol. Resee, se va face bine? îl întrebă ea.

– Așa cred. Pulsul e bun. Probabil nu este decât o lovitură ușoară. Dar îmi fac probleme pentru picior.

În acel moment le apăru în cale un trunchi de copac dezrădăcinat de puterea vântului. Căzuse blocând drumul.

– La naiba! blestemă Resee în timp ce oprea mașina.

– Te voi ajuta.

Coborâră din mașină, înotară prin noroi și reușiră să clintească din loc trunchiul. Resee o privi când se întoarseră în mașină și zâmbi. Era pentru prima oară când Eva îl vedea zâmbind cu adevărat. Celelalte pe care le văzuse nu fuseseră decât pe jumătate zâmbete. Restul era sarcasm sau zâmbet de dezgust. Dar acesta era cu totul diferit.

Când ajunseră pe autostradă, ploaia cădea în rafale. Resee opri la benzinărie, apoi își continuară drumul prin noapte.

– Nu mai este mult, spuse el, liniștind-o pe Eva care ținea din nou mâna lui Lacy.

Luminile spitalului se zăriră în depărtare. Lacy începu să geamă ușor, iar Eva îi strânse mâna.

– Totul va fi bine, Lacy. Am ajuns la spital, iar tu te vei însănătoși. Lângă ea, Resee zâmbi din nou.

Capitolul 5

Eva și Resee stătea stingheriți unul lângă celălalt în sala de așteptare, de aproape o oră. În aer plutea tensiunea care nu avea nimic de-a face cu accidentul. Acum, după ce goana către spital se încheiase, rămăseră fața în față și era evident că nici unul dintre ei nu se simțea în largul lui.

Resee era preocupat de Eva care stătea în încăperea aceea răcoroasă, în timp ce pantofii și hainele îi erau ude leoarcă. Ploaia se oprise, așa că Resee îi sugerase să ia mașina și să plece înapoi la Diligence Hall. Ea încăpățânată refuză. O dată cu refuzul, Eva se întrebă dacă îl înfuriase pe Resee și realiză că prezența ei acolo nu era tocmai motivată, în ciuda interesului ei pentru Lacy.

Ea nu era un membru al familiei Benedict. Resee era fiul lui Lacy. Eva era doar o musafiră. Și nici măcar una binevenită.

Nici unul dintre ei nu mai încercă să spună nimic până când Resee îi sugeră Evei să se ducă la baie și să-și usuce părul. Eva reuși să facă acest lucru cu ajutorul unui aparat de uscat mâinile și al hârtiei igienice. Apoi își dădu jos haina de ploaie care arăta de parcă ar fi fost murată și ciorapii rupți și murdari. Încercă să-și curețe un pic și pantofii de noroi și reuși într-o oarecare măsură. Apoi se întoarse în sala de așteptare.

Zărind-o, Resee nu ar fi descris-o ca pe o tânără tocmai prezentabilă. Dar cu părul desfăcut, atârnându-i până pe umeri, Eva era pentru Resee cea mai frumoasă femeie din lume. El își întoarse capul pentru a se împiedica să mai aibă vreuna din fanteziile lui în legătură cu ea.

Eva se dusese la baie din două motive: să se curețe și să-și usuce părul era primul dintre ele. Al doilea era nevoia de a se depărta de el. În cele

câteva minute în care lipsi, tânăra simți că poate să respire ceva mai în voie. Dar când se întoarse se temu că între ei se va instala iarăși tensiunea.

Ea începu să vorbească, iar Resee îi răspundea la întrebări. Curând stinghereala dispăru dintre ei.

– Acum aflu și eu cum este să stai pe un coridor de spital și să aștepți vreo operație pentru o mână sau un picior rupt, spuse Resee. Știi cum se spune: se întoarce roata. Părinții mei au petrecut multe ore aici când eram copil.

– Să nu-mi spui că ai avut accidente când erai copil, zise Eva, bucuroasă că Resee îi povestea din amintirile lui din copilărie. Dar era în egală măsură uimită că Resee Benedict nu fusese un copil perfect.

– Am avut nasul spart, o mână ruptă și o gleznă scrântită. Nu toate în același timp, adăugă el. Am fost un copil studios. Dar trebuia să cad și eu de pe bicicletă, din copac sau de pe cal. Mai târziu, când m-am dus la școală și am reușit să rămân întreg, Beau a continuat tradiția. Așa că mama mea a avut parte de multe ore de așteptare în această sală. Nu cred că și-a imaginat vreodată că va veni momentul în care eu voi fi cel care o va aștepta, iar ea va fi cea cu piciorul rupt.

Zâmbi, dar Eva știa că era preocupat cu adevărat.

– Treaba devine însă serioasă când ești mai în vârstă. Oasele se rup mai ușor și se vindecă mai greu.

În timp ce conducea spre spital, când o aduseseră pe Lacy, Resee o asigurase că totul va fi bine. Acum Eva constata că Resee era cel îngrijorat, așa că se simți datoare să-l încurajeze:

– Sunt sigură că totul va fi bine. Doctorul a spus că mama ta este o femeie puternică. Am simțit acest lucru din primul moment în care am întâlnit-o.

Resee fu de acord:

– Da, puterea i-a crescut o dată cu anii. Când eram mic, mama era foarte timidă. Nu vorbea niciodată. Dar a avut mereu tărie de caracter. Când s-a măritat cu tata, era foarte tânără și cred că domeniul de la Diligence Hall, cu tot ce includea, a zăpăcit-o. Apoi anii a transformat-o, făcând-o puternică, și i-a dat simțul valorii. Știe să discearnă ceea ce este important de ce este trecător, mai bine decât oricine altcineva. Are de asemenea un dezvoltat simț al umorului.

De data aceasta fu rândul Evei să aprobe. Dar nu putea să nu se gândească la acele tururi ale domeniului, de care Resee nu voia să audă. Și la cea mai recentă decizie pe care o luase Lacy: aceea de a permite companiei Marchetti Films să filmeze la Diligence Hall. Evident, Resee se gândea tocmai la acestea atunci când rostise ultimele cuvinte.

– A devenit și un pic încăpățânată cu timpul, îi mai spuse el, cu un zâmbet ciudat în ochi.

Ceva îi spunea Evei că probabil, doar probabil, Resee începea să-și schimbe părerea în legătură cu filmările la Diligence. Bineînțeles că în acele momente când stăteau alături discutând relaxat, chiar prietenește, Resee nu părea să aibă nimic cu ea, ca membru al echipei cinematografice. Și spera ca și în continuare, după ce va trece de această criză, Resee să se poarte la fel. Totul ar fi fost mai ușor dacă ei păstrau acea relație ce părea că se înfiripează între ei.

Era ușor pentru Eva să mențină o atmosferă prietenească: dorea să vorbească și în curând începu să-i povestească lui Resee despre copilăria ei, fără oase rupte.

– Poate că noi, cei din vest, suntem făcuți dintr-un aluat mai bun, îl tachină ea. Eu am fost cu adevărat băiețoi, dar nu mi-am scrântit nici măcar o gleznă.

– Stai un pic, spuse el, neascunzându-și surpriza. De unde anume ești din vest?

– Dintr-un mic orășel din Wisconsin, numit Madison, răspunse Eva.

– Dumnezeule, și eu care credeam că te-ai născut în această lume atât de sofisticată...

Eva râse.

– Nici vorbă! Tatăl meu este propietarul unui mic magazin. Nu am plecat niciodată din Wisconsin până la vârsta de șaisprezece ani, și atunci s-a întâmplat pentru că m-am dus în vizită la verii mei din Chicago.

– Sunt mut de uimire, spuse el dând din cap. Și cum ai ajuns să lucrezi pentru Marchetti?

– Asta este o poveste foarte lungă.

– Hai să mergem la café-bar și să bem o cafea. În timpul acesta îmi vei povesti.

Eva se ridică cu entuziasm, bucuroasă că va putea găsi și un alt decor în afara acelor tuburi fluorescente din sala de așteptare.

– Dar nu sunt sigură că vreau să-ți povestesc toată viața mea.

– Doar o parte din ea, spuse Resee, cât să-mi satisfac curiozitatea.

Pur și simplu nu putea să-și ascundă încântarea că ceea ce gândise el despre Eva nu era adevărat.

Café-barul nu diferea prea mult de sala de așteptare, iar cafeaua abia putea fi băută. Dar ei o băură alăturându-se unui grup de oameni care își petreceau și ei noaptea aceea furtunoasă în sala de așteptare a unui spital.

Stând la o masă în mijlocul încăperii, Eva se gândea că ei doi puteau părea un cuplu aflat acum în momente grele. Și era chiar adevărat, doar că împreună nu alcătuiau un cuplu. Eva era asistenta lui Gino Marchetti.

Era o femeie care străbătuse pământul în lung și-n lat de nenumărate ori înainte de a ajunge aici, în Corinth, în Carolina de Sud. Iar alături de ea stătea un globetrotter ce nu putea fi asemuit cu nimeni.

– Deci, sub carapacea ta se află o fată de la țară, spuse Resee, încă uimit. Totuși nimic din tine nu trădează acest fapt.

– În adâncul sufletului meu trăiește cea mai devotată locuitoare din Wisconsin, îl informă ea.

– Vorbești de parcă ai fi soția mea, comentă Resee. Indiferent de locurile pe care le-am străbătut împreună, întotdeauna numea orașul Corinth casa ei.

Rar mai vorbea Resee despre soția lui, Barbara, chiar și cu prietenii apropiați. De data asta fu și el uimit de faptul că adusese vorba despre ea.

Eva simți că Resee nu era tocmai în apele lui și spuse repede:

– Deci iată-te din nou aici, contrazicând cuvintele lui Thomas Wolfe: „Nu poți să te întorci acasă din nou”.

Resee dădu din cap și își dădu seama că dorește să-i spună mai multe Evei despre el însuși, despre ceea ce îl făcuse să se întoarcă acasă, și chiar despre faptul că încă nu-și găsise liniștea pe care o căuta.

Iar ea dorea ca el să-i povestească mai multe despre sine, să-i explice de ce se întorsese acasă la această viață, și cum poate să se mulțumească doar cu priveliștea zilnică a unui râu ce curge în apropierea casei sale.

Dar nici unul din ei nu avu ocazia să-și povestească gândurile, pentru că doctorul intrase în încăpere și se îndrepta către ei. Trecuseră două ore, iar operația se încheiase.

Resee se ridică în picioare.

– Mama dumneavoastră va fi bine, spuse doctorul. A durat atât de mult pentru că osul era sfărâmat, așa cum ne așteptam. Dar totul a fost rezolvat, iar piciorul se reface. A avut și la cap o rană ușoară, dar nu a fost nevoie nici măcar de copci.

– Putem să o vedem?

– De ce nu vreți să așteptați până mâine, Resee? Acum abia își revine după anestezie. La început va avea dureri și cel mai bine ar fi să doarmă. Mâine cu siguranță va dori să vă vadă.

– Sunteți sigur că totul este în regulă? Nu există nici un fel de complicații?

– Nici măcar una. Garantat. Problemele vor începe abia mâine când se va trezi și va hotărî că trebuie să plece din spital. Sunt convins că așa va face, cum o cunosc eu pe Lacy. Mai bine fii mâine aici, Resee, îi spuse doctorul în timp ce-și strângeau mâinile.

Cei doi plecară. Afară ploaia se oprise. Eva și Resee se opriră câteva secunde pe treptele spitalului și respirară aerul proaspăt. Crengi de

copaci erau peste tot pe jos, dar vântul se oprise. Luna apăruse și lumina norii nemișcați de pe cer. Întreaga lume părea proaspătă și pură.

Resee luă mâna Evei și se îndreptă către mașină. De data aceasta nu mai era ajutor sau sprijin moral. Eva nu voia să se gândească mai departe. Pur și simplu își ținea mâna într-a lui.

Resee conducea repede în noapte către Diligence. Geamurile erau lăsate în jos, iar vântul bătea în părul ei. Mașina alerga în noapte de-a lungul drumului ud, ceea ce îi aduse aminte Evei de nopțile lungi când se întorcea acasă cu Franco dintr-o excursie sau dintr-un weekend. Și Franco conducea la fel de repede. Și parcă plutea în aer același parfum ca și atunci. I se părea tot atât de familiar și atât de ciudat în același timp.

Resee simțea și el același lucru și dorea s-o întrebe pe Eva de ce era atât de tăcută. Totuși ceva îl împiedica s-o tulbure. Dădu drumul la radio, iar sunetul muzicii o aduse pe fată înapoi pe pământ. Resee vorbi:

– Acum spune-mi, rosti el blând, cum de a ajuns o fată din Wisconsin să lucreze pentru Marchetti Films?

Eva dădu din cap. Se gândi să-i spună doar o parte din adevăr. Dar în momentele acelea de încordare când îl așteptaseră pe doctor, simțise că între ei nu încap jumătăți de măsură. Se hotărî că Resee avea dreptul să știe mai mult decât o parte din adevăr.

– L-am întâlnit în Italia.

Resee zâmbi.

– Stai un moment, să reformulez întrebarea: „Prin ce întâmplare a ajuns o fată din Wisconsin să lucreze pentru Marchetti Films în Italia?”

– Am primit o bursă să studiez arta cinematografică în Italia.

– Ah! spuse Resee. Și după ce ai absolvit studiile, cei de la școală te-au recomandat pentru un interviu cu Gino Marchetti?

Pentru moment Eva simți imboldul să-l lase pe Resee să creadă că așa se întâmplase în realitate. Era o explicație logică, iar adevărata poveste a vieții ei nu era una de care să fie mândră. Totuși apropierea dintre ei o făcu să recunoască adevărul:

– Nu. N-am terminat niciodată școala aceea de film. Pot să spun că nici măcar nu am început-o. L-am întâlnit pe Gino prin intermediul fiului său. De fapt nu atât prin el, cât datorită lui.

– Mai devreme, când erai atât de tăcută, te gândeai la fiul lui Gino? o întrebă Resee.

Eva încercă să nu se arate surprinsă că el îi citea gândurile.

– Da, mi-a adus aminte cât de mult îi plăcea lui Franco să se plimbe noaptea cu mașina. Adesea ne duceam la Napoli sau la Rimini pentru un sfârșit de săptămână. Întotdeauna ne întorceam foarte târziu. Conducea foarte repede, adăugă ea fără nici un motiv.

– A fost o persoană foarte importantă în viața ta, remarcă Resee, și încă o dată avea dreptate.

Eva putu doar să confirme dând din cap.

– L-ai întâlnit la școala de cinematografie?

Fata negă în tăcere.

– Sau pe Via Veneto?

Era clar că Resee avea de gând să continue până când Eva va răspunde și cu altceva în afară de mișcări ale capului.

– Via Veneto era închisă, spuse ea în cele din urmă, încercând să mențină un ton al vocii cât mai optimist și să nu-l lase pe Resee să-i simtă disperarea.

Disperare era cuvântul pe care Eva îl asocia cel mai des cu Franco.

– Eram proverbiala țărăncuță venită dintr-un biet sătuc tocmai la Roma. Oricine m-ar fi văzut în acele zile și-ar fi dat seama că nu am nici o șansă. Eram prea naivă și prea romantică.

Eva zâmbi, apoi continuă:

– De fapt, pe Franco l-am întâlnit lângă Via Veneto, într-o cafenea mică. Am crezut că întâlnirea noastră a fost pură întâmplare. Dar el venea des acolo, pentru a mai agăța femei pe care să le adauge colecției sale impresionante.

Resee se uită direct în ochii ei, iar ea putu să vadă o părere de rău pentru durerea ei, în ochii lui. Încercă să mențină același ton al vocii:

– Franco colecționa femei ca un adevărat colecționar de artă. Pe vremea aceea nu știam nimic despre colecția lui. Și chiar dacă aș fi știut, cred că ceea ce s-a petrecut între noi tot s-ar fi întâmplat. Eram tânără și îndrăgostită.

Eva își aduse aminte de ziua când se hotărâse să se mute din cămin. Își împachetase toate hainele și cărțile și se așezase pe trepte în așteptarea lui Franco. Nu spusese nimănui nimic, decât lui Franco. Știa că îl iubește și că el o iubește. Iar în timp se vor căsători. Se gândea că, poate, cândva, va urma cursurile acelei școli de film...

Bineînțeles că nu a mai fost posibil, iar căsătoria n-a fost luată niciodată în serios de Franco. Dar Eva nu-și dădea seama de nimic din toate acestea atunci când îl aștepta pe trepte, cu ochii larg deschiși, emoționată. Credea că viitorul nu va fi decât un lung șir de iubire și râsete pe care le vor împărți împreună.

– Oricum... spuse ea, evitând să-și mai continue depănarea acestor amintiri în gând, și cu atât mai puțin cu voce tare... Perioada mea în acea colecție se terminase și m-am trezit singură la Roma fără școală, fără un acoperiș deasupra capului întrebându-mă ce voi face. Îi cunoscusem pe

părinții lui Franco și îmi plăcuseră foarte mult. Așa că mi-am adunat bruma de curaj și m-am dus la Gino. I-am cerut bani împrumut pentru a mă întoarce înapoi în Statele Unite ale Americii.

Resee se surprinse încruntându-se.

– De fapt nu mi-a dat niciodată bani împrumut, spuse Eva râzând. Dar mi-a dat ceva mult mai de preț. Mi-a dat o slujbă, și iată-mă.

– Da, spuse Resee, atingându-i mâna. Iată-te.

Atingerea aceasta de mână era mult mai pasională decât cea de la ieșirea din spital, deși aceea durase mai mult, iar aceasta fusese doar trecătoare.

Își continuară restul drumului în tăcere. Când ajunseră acasă Resee parcă mașina și scoase cheile din contact. Stătu nemișcat un timp, apoi se dădu jos. Deschise portiera Evei și o conduse până la scări, fără s-o atingă.

În fața intrării, Resee așteptă alături de Eva fără să încerce să deschidă ușa. Eva avu senzația că Resee era în stare să stea așa lângă ea la infinit.

Dacă el avea vreun plan, se pare că acela era să stea acolo nemișcat, atât de aproape de parfumul ei care se împletea cu parfumul nopții. Trupurile lor aveau o singură inimă ce bătea pentru amândoi. Doar un sărut le separa buzele. Resee se aplecă spre ea pentru a transforma acel sărut în realitate. Fața lui era atât de aproape de a ei încât Eva putea să-i simtă perii bărbii. Știa cum va simți barba aceea pe pielea ei catifelată dar se întrebă ce gust aveau buzele lui. Curând avea să afle. Închise ochii, iar ușa din față se deschise brusc.

Beau năvăli afară din casă.

– Voi sunteți! spuse el, spulberând vraja în jurul celor doi tineri. M-am întors acasă acum o oră și toate luminile erau aprinse. Ușa din spate era larg deschisă. Lumina din pivniță era aprinsă și erau borcane sparte peste tot. Ce s-a întâmplat? Unde este mama?

Resee nu putea să doarmă. Mai zăbovise la Diligence Hall suficient de mult pentru a-i explica fratelui său ceea ce se întâmplase. Ajunsese în camera sa o dată cu primi zori ai zilei, ce apăreau printre stejarii din apropierea casei de oaspeți. Era obosit, așa că nu mai pierdu timpul să se dezbrace și să se așeze în pat. Se cunoștea destul de bine pentru a ști că nu va mai putea să doarmă în această noapte sau ce mai rămăsese din ea.

Își turnă un pahar de coniac și se întoarse în scaunul în care stătea în momentul când intrase Eva pe ușă. Urmărea furtuna și se gândea la femeia care nu putea să fie pentru el decât o pacoste. Și deodată acea femeie se transformase într-o obsesie.

Resee Benedict nu mai avusese niciodată fantezii în legătură cu vreo altă femeie. Și nici nu mai fusese la fel de romantic. Dar în acea seară

avusese parte de ambele. Și nu numai în acea seară. Se gândea la ea mereu în timpul plimbărilor sale. O urmărea de la distanță. În cele din urmă, conștient că se implică într-o situație pe care nici nu o dorea și de care nici nu avea nevoie, căutase să se îndepărteze cât mai mult de Diligence Hall și de Eva Sinclair.

Ea fusese cea care venise la el pe timp de furtună și în acel moment, paradoxal, se gândise că pădurea și pajiștea fuseseră cele care o aduseseră la el pentru a-i îndeplini dorințele. Bineînțeles, realizase imediat absurditatea acestui gând. Totuși îi rămăsese adânc în suflet și îl făcea să simtă ceva ce nu mai simțise până atunci.

Se trezi aproape de miezul zilei. Bău o ceașcă de cafea și făcu un duș. Era ceva diferit în felul lui de a fi. Era ceva diferit în felul în care se ștergea cu prosopul. Gânditor, încruntându-și sprâncenele, se îndreptă dezbrăcat către dormitor. Își trase pe el o pereche de pantaloni kaki, își pieptănă părul ud și se opri, uitându-se nemișcat în jurul camerei, întrebându-se ce anume era diferit astăzi la el spre deosebire de ieri. Se duse către dulap, scoase o cămașă de bumbac și se îmbrăcă cu ea.

După o a doua ceașcă de cafea, Resee ieși să se plimbe cu câinii. Atunci realiză ce era diferit: se simțea bine, odihnit, relaxat. Nici nu-și aducea aminte de când nu se mai trezise astfel, fără groaza zilei ce urma și fără sentimentul de vinovăție pentru ziua de ieri. Aceasta era diferența. Chiar și după încordarea din noaptea trecută de la spital, știa că motivul acestei schimbări era Eva.

La Diligence Hall era liniște când ajunse acolo. Nu era nici urmă de Beau. Plecase devreme să o viziteze pe Lacy la spital la prima oră, după cum stabiliseră în noaptea dinainte. După aceea trebuia să se întâlnească cu câțiva membri din echipa care filma „Glory Road”. Grădinarul era ocupat să aranjeze grădina și să șteargă urmele lăsate de furtună. Înăuntru, bucătăreasa, pregătea mesele zilei.

– Nu știu cine va mânca, acum că mama ta este în spital, îi spuse ea lui Resee. Beau a plecat fără să mănânce nimic. N-a băut decât o ceașcă de cafea. M-am dus sus să văd ce face domnișoara Sinclair, dar era încă în pat.

– Poți să faci ceea ce crezi de cuviință până se întoarce mama acasă, sugeră Resee. Mă îndoiesc ca Beau să se întoarcă la cină. Și cu atât mai puțin la prânz. Iar eu am alte planuri pentru mine și domnișoara Sinclair.

Dând din cap, bucătăreasa puse la o parte meniurile pe care le întocmise.

– Nu dorești să-ți pregătesc ceva de mâncare? întrebă ea plină de speranță.

– Nu, mulțumesc, Alma, răspunse Resee. Cafeaua pe care am băut-o mai devreme mi-e de ajuns. Dar bănuiesc că domnișoara Sinclair s-a trezit deja. Probabil dorește să ia micul dejun.

În felul acesta o împăcă pe Alma, care se apucă să pregătească o tavă plină cu ouă moi, pâine prăjită, suc de fructe și gem.

– Crezi că este suficient? întrebă ea adăugând un trandafir într-o vază mică de cristal.

– Arată minunat, spuse Resee.

– Duc tava sus, se oferi ea.

– Nu, o voi duce eu.

În timp ce urca scările nu putu să nu râdă de fața pe care o făcuse Alma când el luase tava pentru a o duce în camera Evei. Pentru a descrie pe scurt această situație, nu-i stătea în fire să facă astfel de gesturi. Încercă să-și amintească dacă mai făcuse ceva asemănător în viața lui. Răspunsul era negativ. Nimeni nu așteptase de la el să facă astfel de gesturi. Nu erau genul lui. Astfel de gesturi galante stăteau în obiceiul lui Beau, nu al lui Resee. Barbara, care îi fusese mereu o soție devotată, obișnuia să-i aducă ea cafeaua la pat. Ei bine, un bărbat se poate schimba, își spuse el, bătând la ușa Evei. Azi un „Intră".

Tocmai se trezise, învelită în cearșafuri. Părul îi era atât de ciufulit încât doi ochii păreau situați undeva într-un nor blond. Privirea îi era mirată. Resee observase acest amănunt în treacăt, căci ochii lui coborâră mai departe spre pielea albă ca spuma laptelui a umerilor și a pieptului ei, abia acoperită de dantela neagră a cămășii de noapte. Resee și-o imaginase pe Eva în această ipostază. Doar că în visele lui Eva nu era nici pe departe atât de atrăgătoare.

Bărbatul puse tava pe măsuța din apropierea ei, încercând să-și potolească bătăile inimii. I se părea că bate așa de tare, încât se dădu înapoi un pas. Nu dorea ca Eva să audă bubuiturile care-i spărgeau pieptul. Dorința pusese stăpânire pe el din momentul în care intrase în acea cameră și o văzuse. Îi curgea prin vine, făcându-l să nu se gândească decât la ea. S-o atingă. S-o strângă în brațe. Se forță să facă încă un pas înapoi.

– Am crezut că este Alma, spuse Eva.

– Mi-am imaginat.

Pentru un bărbat obișnuit să vorbească fluent pe orice temă, era ciudat că abia reușea să articuleze acum vreun cuvânt.

Deodată, păru că-și revine, și-și dădu seama cât de deplasat era. Se mută pe cealaltă parte a patului. Nu știa ce naiba îl apucase să aducă tava cu mâncare. Și să stea atât de mult în cameră. Și să se comporte asemeni unui școlar adolescent. Și încă se întreba de ce nu putea să se desprindă și să părăsească dormitorul Evei.

Aceasta era de-a dreptul zăpăcită. Nu se așteptase să se trezească și să-l găsească în camera ei. Nu se așteptase să stea acolo în picioare, înalt, cu trăsături atât de masculine, ducând o tavă cu micul dejun. Iar trandafirul din vaza de cristal... dar pe lângă uimire simțea și excitare. Când el se apropiase de pat privind-o, avusese impresia că o va lua în stăpânire. Dar Resee se retrăsese imediat și Eva nu putea înțelege de ce făcuse asta. Nu era sigură dacă voia ca Resee să plece sau să rămână.

– Vrei să dau la o parte perdelele? întrebă el deodată.

Eva îl privi și aprobă dând din cap.

Resee trase perdelele la o parte și lăsă soarele să pătrundă pe fereastră. Liniștea se așternuse între ei. Bărbatul își dădu seama că e momentul să iasă din cameră. Altfel ar fi prelungit momentul acela mut și ar fi sporit încurcătura amândurora.

– Voiam să-ți mulțumesc, îi spuse el în cele din urmă.

Se pare că mai rămăsese ceva din vechiul Resee Benedict.

– Voiam să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut noaptea trecută.

Eva dădu din cap, ca și cum și-ar fi revenit din surpriză.

– Îți mulțumesc mai ales pentru hotărârile pe care le-ai luat în momentele cele mai dificile, adăugă el.

Eva dădu din cap din nou.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine la spital, că ai așteptat alături de mine... Nu trebuia să faci asta.

– Dar am vrut...

– Îmi pare bine...

Cuvintele rămâneau suspendate în aer, iar încurcătura îi făcu pe amândoi să râdă, nervos.

– Mă duc la spital în această dimineață, spuse Resee. Vrei să vii cu mine?

– Bineînțeles, răspunse Eva fără să se gândească.

– Echipa de filmare nu lucrează duminica?

– Nu, răspunse ea rapid.

– Atunci poate mergem să facem o plimbare cu mașina. Vreau să-ți arăt câteva peisaje în lumina zilei. Am putea petrece ziua împreună, sau ceea ce a mai rămas din ea, adăugă el.

Eva își dădu seama că Resee Benedict cu care se obișnuise ea când venise la Diligence Hall nu era întotdeauna puternic și autoritar. Putea fi și mai blând. Putea chiar să zâmbească avea un zâmbet minunat pe care i-l văzuse de două ori în noaptea care trecuse. Și pe care dorea să-l mai vadă.

Simțea că ceva se schimbase în noaptea cu furtună. Dar acum nu dorea să analizeze acele schimbări. Dorea să iasă afară și să se bucure de frumusețea zilei.

– Mi-ar plăcea foarte mult să mergem la o plimbare cu mașina, spuse ea.

Obținu zâmbetul după care tânjea.

La sugestia lui Resee, Eva se bucură de micul dejun pe care acesta i-l adusese în cameră. Urma o zi lungă de lenevealã. Putea să piardă și să tragă de timp oricât de mult. Bău din sucul proaspăt de portocale și simți că nu mai vrea să fie singură. Resee coborâse s-o aștepte jos la parter, iar ea deja îi simțea lipsa.

Se ridică din pat și întrebă cu ce anume să se îmbrace. Alese o pereche de pantaloni alb cu roz și un tricou de mărime XXL de culoare galbenă, pe care îl cumpărase dintr-un capriciu înainte de a pleca din Los Angeles. De obicei se îmbrăca mult mai conservator. Dar se gândi că hainele din bumbac vor fi mult mai suportabile în arșița zilei.

Resee rămase cu respirația tăiată când o văzu. Mai mult din cauza culorilor decât datorită stilului de îmbrăcăminte. Cât timp stătuse la Diligence Hall, Eva purtase numai culori stinse: bej, crem, alb. Iar acum era îmbrăcată cu acele culori vii...

– Iată cum se îmbracă un director executiv în ziua ei liberă, spuse el, luând-o de braț.

Ea răspunse onest:

– Nu știu ce m-a apucat.

– Orice te-a apucat, îmi place.

Și lui Lacy îi plăcu felul în care se îmbrăcase Eva.

– Arăți atât de plină de viață, îi spuse Lacy Evei. Exact ceea ce aveam nevoie pentru a-mi lumina ziua.

– A fost rău? o întrebă Eva serios.

– Nu chiar. Doar plictisitor, răspunse Lacy zâmbind. Vă mulțumesc pentru că m-ați salvat noaptea trecută. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost rostogolirea mea pe treptele pivniței. Borcanele de gem cădeau în jurul meu. Beau mi-a spus ce s-a întâmplat.

Lacy se uită la Resee.

– Nu-i așa că Eva a fost minunată? A făcut o faptă eroică străbătând prin furtună drumul până la casa de oaspeți.

– Cred că a fost cu totul deosebită, mamă. Nu știam că Evei îi este frică de furtuni.

Se uită la ea întrebător.

– Mi-a fost frică de furtuni. Acum nu-mi mai este, spuse ea, încercând să râdă de ceea ce odinioară se temuse. Noaptea trecută m-a vindecat.

– Sunt bucuroasă să aud asta. Știam eu că este o idee bună să te invit să stai la Diligence Hall.

Lacy aruncă o privire spre Resee, care își dădu seama că era una din acele priviri la care trebuia să răspundă.

Iar el era fericit s-o facă:

– Sunt întru totul de acord cu tine, mamă, rosti el, ceea ce o făcu pe Eva să roșească, iar pe Lacy să se de bucure.

– Suntem de asemenea fericiți să te găsim sănătoasă, spuse Eva, încercând să schimbe subiectul.

– Beau mi-a adus de dimineață trusa de machiaj, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Dar i-am spus că voi avea nevoie și de ceva de îmbrăcat aici. Și îi va transmite Almei să-mi pregătească cotlete fripte. Mâncarea din spital este îngrozitoare, spuse ea cu o voce care cu siguranță se auzea și dincolo de ușă.

– Am auzit ce ați spus, doamna Benedict, zise doctorul în timp ce intra pe ușă. Nu îți voi permite să primești provizii din afară dacă nu împarți cotletul cu mine.

Adoptând o atitudine mai serioasă, le explică detaliile operației lui Lacy. Îl asigură încă o dată pe Resee că, dacă mama lui se va îngriji și menaja așa cum trebuie, nu vor apărea probleme.

– Poate să meargă acasă în câteva zile. Se va vindeca perfect în opt săptămâni...

– Opt săptămâni! exclamă Lacy, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Atâta timp vei purta ghips.

– Și cum mă voi putea deplasa?

Răspunsul doctorului îi era direct adresat lui Resee:

– Încerc s-o potolesc de ani de zile și când, în sfârșit, am reușit, este gata s-o ia din nou de la capăt.

Se întoarse apoi către Lacy.

– Mi-am închipuit că mă vei întreba așa ceva. Ți-am pus un ghips ușor, așa că vei putea să mergi încet: la început în scaunul cu rotile, apoi în cârje și în cele din urmă în baston.

– Hai atunci să începem, spuse Lacy. Adu scaunul cu rotile. Sunt gata să merg acasă.

Cu toții râseră, dar Lacy era cât se poate de serioasă.

– Așteptați și veți vedea. Voi fi acasă înainte de miezul nopții.

Resee o apucă pe Eva de mână și-i spuse:

– Cred că ar fi cazul să ne grăbim dacă mai vrem să mergem la plimbare cu mașina.

Capitolul 6

În după-amiaza aceea târzie, copacii bătrâni și impunători ce care mărgineau șoseaua pe ambele părți își aruncau umbrele de-a lungul drumului. Eva și Resee străbăteau împreună acea șosea, aproape scufundată în întuneric. Se îndreptau către malul mării.

– Ai impresia că aceste momente sunt desprinse de realitate. Parcă ar avea loc într-un alt spațiu și într-un alt timp, spuse Resee. Acum iese la iveală Sudul, așa cum ți l-ai imaginat tu.

– Sudul, așa cum mi l-am imaginat eu? întrebă Eva, care nu-i asculta cuvintele decât pe jumătate.

Tânăra stătea confortabil pe locul din drepta șoferului. Vântul îi mângâia părul, iar ea privea soarele printre ramurile dese ale copacilor ce își uneau coroana peste șosea.

– Da. Când Gino ți-a spus să iei primul avion și să te duci în Corinth, ți-ai imaginat un loc misterios, plin de umbre, nu-i așa?

Resee o privi cu coada ochiului, admirând poleiala razelor de soare în părul fetei, asemeni unui praf de aur.

Eva râse încet.

– De fapt mi-am imaginat peisajul din filmul „Pe aripile vântului". Cred că așa fac toți oamenii, până când ajung să ia contact cu realitatea.

– Și ce se întâmplă atunci?

– Pot spune că multe lucruri sunt așa cum mi-am imaginat eu, recunoscu Eva. Case frumoase, așa cum este și Diligence Hall, râuri curgând alene și vegetație luxuriantă.

– Dar oamenii? continuă Resee cu întrebările.

Era interesat de tot ceea ce gândea și simțea ea. Pentru prima oară după un timp îndelungat, în Resee se trezise instinctul de reporter.

Eva râse din nou.

– Mulți dintre ei se mișcă alene, asemeni râurilor despre care vorbeam mai devreme. Parcă ar trăi în trecut, încercând să facă abstracție de schimbările ce se petrec în jurul lor.

Resee nu răspunse, iar Eva își dădu seama că, neintenționat, atinsese și o coardă sensibilă a sufletului lui. Încercând să repare ceea ce spusese, tânăra schimbă subiectul și adăugă:

– Cea mai mare surpriză, în ceea ce mă privește, o constitue vremea. Mă așteptam să fie foarte cald, dar...

– De fapt, nu este foarte cald. Este foarte multă umiditate.

– Ai perfectă dreptate, îl aprobă ea. Niciodată nu voi înțelege cum se descurcau Scarlet și Rhett fără aer condiționat.

– Să se descurce când? întrebă Resee cu un zâmbet răutăcios.

Eva nu răspunse acestei insinuări, cu excepția unei ușoare clipiri a ochilor, pe care nu și-o putu reține. Așa fusese atmosfera între ei în acea după-amiază: se simțeau fără nici o grijă, se simțeau într-adevăr bine.

– Acest peisaj, spuse Eva arătând natura ce-i înconjura, mi se pare minunat. Trebuie să recunosc că nu am văzut altul asemenea lui.

– Câteodată îmi aduce aminte de alte peisaje pe care le-am mai văzut în nenumăratele mele plimbări prin lumea întreagă. Ceva, nu știu ce anume, îmi aduce aminte de Vietnam, așa cum l-am văzut eu în rarele lui momente de liniște. Parcă văd același sol negru și fertil, aceeași vegetație bogată, niște căsuțe mici de-a lungul drumului, cu copii dezbrăcați care se joacă în curte, în timp ce mamele lor mătură veranda cu o mătură făcută din crengi de copac.

Privind pe geam, Eva văzu o imagine asemănătoare. Copii care se jucau râzând. Dinții lor albi contrastau cu pielea bronzată. Zâmbi și ea, fără să-și dea seama.

– După cum ai spus și tu, acest tărâm nu a fost atins de scurgerea timpului.

Ce aceste cuvinte Resee recunoscu că îi înțelesese gândurile rostite mai devreme și se recunoscu drept membru al acelei societăți care lăsase în urmă lumea modernă. Numai că exista o diferență, gândi Eva: Resee alesese să facă acest lucru; alții nu avuseseră de ales.

– Hai să-ți arăt o relicvă a trecutului acestui ținut, spuse Resee.

Coti și urmă un drumeag de țară brăzdat de firișoare de apă și mărginit de tufișuri de verdeață care atingeau portierele mașinii. Opri în fața unuor ruine care odinioară fuseseră un edificiu impunător.

– Trebuie să fi fost cu adevărat minunat, remarcă Eva privind hornurile uriașe care păzeau ruinele asemeni unor santinele credincioase.

– Proprietarul lor a fost ucis în timpul Războiului Civil. Familia lui nu a mai putut avea de casă, iar în cele din urmă a fost abandonată. De-a lungul unui secol, forțele naturii, ploaia, zăpada, vântul, frigul, au pus stăpânire pe ea și au măcinat-o.

Dădură ocol brâului de cărămizi ce odinioară constituiseră pereții casei. Printre pietre răsăriseră flori care păreau menite să, închine un omagiu acestei relicve a trecutului.

Stăteau așezați unul lângă altul pe treptele de piatră. Deasupra lor, vița de vie crescuse pe ziduri. Se întinsese sălbatică, fără o mână care s-o îngrijească. Acoperise totul. Un copac bătrân, al cărui trunchi era acoperit de mușchi, își întinsese ramurile încâlcite spre una dintre găurile din ziduri, care odinioară fusese fereastra unui dormitor.

O adiere fierbinte se iscă din senin și se stinse la fel de repede. Dar înainte de a se pierde în nemișcarea dimprejur, agită firicelele scurte al mușchiului de copac și dezmierdă obrajii Evei.

– Există o legendă despre mușchiul de copac, spuse Resee.

– Desigur, aprobă Eva.

Fata se lăsă pe spate, sprijinindu-se de zidul de piatră și ferindu-se de razele arzătoare ale soarelui sub umbra copacului. Totuși simțea puterea soarelui de la amiază pe pielea ei delicată.

– Atunci când primii călători au venit aici și și-au construit casele și au dat naștere marilor plantații, unul dintre aceștia, un bărbat în vârstă, fără inimă...

– Și-a luat o tânără nevastă pentru a deveni stăpâna acelei plantați, continuă Eva fraza.

– Văd că ai ghicit ce a urmat. Probabil ți-ai dat seama că la scurt timp după aceea, soția bătrânului s-a îndrăgostit de altcineva, de un tânăr frumos, care era vătaful plantației. Când bătrânul a aflat de acea poveste de dragoste, l-a omorât fără milă pe tânăr. Frumoasa lui soție a suferit atât de mult, încât s-a spânzurat de un stejar.

Resee făcu o pauză așteptând ca Eva să continue și să încheie povestirea. Dar ea rămase tăcută, așteptând cu un zâmbet ca el să povestească mai departe.

– Părul ei lung și blond s-a prefăcut în firele verzi ale mușchiului de copac. Mai târziu s-a întins și pe alți copaci, amintind mereu de acea dragoste neîmplinită. Să nu-mi spui că nu ghiciseși sfârșitul poveștii.

– Ba da, recunoscu Eva. Dar mă gândeam în același timp că toate aceste legende se încheie cu o dragoste neîmplinită sau neîmpărtășită.

– Nu se deosebesc prea mult de filmele pe care le faceți voi, îi aduse el aminte.

Eva îl contrazise:

– Nu uita că nu ne-am hotărât care va fi sfârșitul. Dar presupun că ai dreptate. Eroina filmului nostru s-ar putea să nu reziste noii realități din jurul ei, în mijlocul acestui ținut care este atât de ciudat și diferit de tot ceea ce știa ea.

– La fel de ciudat cum este și pentru tine, remarcă Resee.

Eva trebui să recunoască adevărul.

– Cred că mai corect este să spui diferit. Diferit de locul din Wisconsin în care am crescut eu și de toate celelalte locuri pe care le-am văzut. Pare atât de închistat în istorie și tradiție, încât orice lucru nou ar putea să-l strice.

Eva rostise aceste cuvinte pentru a-l face să vorbească.

Și de această dată reuși.

– S-ar putea să-i facă rău într-adevăr, spuse Resee, în timp ce se sculară și începură să meargă spre jungla de flori care odată fusese o grădină adevărată

– Schimbarea poate aduce cu ea stricăciuni, continuă el.

Eva se gândi din nou cât de schimbat devenise acel reporter plin de energie pe care îl prezentaseră cândva ecranele televizoarelor.

Florile crescuseră în grupuri sălbatice, alegându-și singure propriile lor căi către soare. Crescuseră fără nici o grijă, asemeni pământului pe care înfloriseră.

În timp ce pășeau pe cărările vag conturate, Eva simțea cum soarele o topește, transformând cămașa pe care o purta într-un material umed. Își șterse fruntea plină de sudoare.

Resee observă gestul pe care îl făcuse Eva.

– Vrei să punem punct plimbării?

– Nu, protestă ea. Trebuie doar să stau câteva minute în mașină, cu aerul condiționat funcționând. Apoi ne vom putea continua aventura.

– Vrei să cunoști mai multe, după ce ai văzut biserica, târgul de sclavi și această plantație rămase în paragină?

– Abia mi-au trezit dorința de cunoaștere, spuse Eva râzând.

Încurajat, Resee îi luă mâna. Amândoi erau fierbinți și lipicioși. Eva putea să simtă sudoarea care îi ieșea din pori și căldura pe care o emana atingerea lui. În drumul lor spre mașină fură însoțiți de razele de soare ce se strecurau printre ramurile copacilor și aproape îi frigeau. Eva simțea cum o cuprindea moleșeala. Se aplecă să se sprijine de portiera mașinii pe care Resee o deschise pentru ea. Acesta, văzând-o dintr-o dată cum se înmoaie și își pierde echilibrul, o prinse în brațe.

Stătură așa un timp, cu trupul ei moale și transpirat sprijinit de al lui. Resee uită pentru o clipă că Eva era aproape leșinată și se lăsă copleșit de corpul ei suplu, care se mula perfect peste al lui. Îi putea auzi bătăile inimi și se întrebă dacă ea auzise ritmul accelerat al bătăilor inimii lui. Își reveni din reverie, îi mângâie părul și o întrebă:

– Îți este mai bine?

Eva dădu din cap.

– Nu știu ce s-a întâmplat.

– Din cauza căldurii. Nu este bine să stai prea mult în soare.

Eva se putea ține din nou pe picioare, dar Resee încă o ținea strâns. Când în sfârșit îi dădu drumul, își mai ținu mâna pe umărul ei pentru a se convinge că nu va cădea.

Eva simțea cum cămașa galbenă pe care o purta i se lipea de piele. Și Resee observase acest lucru. Privirea lui fusese la început îngrijorată pentru soarta ei. O urmărise să vadă dacă își putea ține echilibrul. Apoi devenise jinduitoare. Măsura mare a cămășii ascundea în mod normal orice formă a trupului. Doar soarele Carolinei de Sud putea să descopere lucrurile ascunse, făcând ca aceasta să se lipească de ea provocator.

Eva își simți sfârcurile sânilor străpungând materialul umed. Atingerea lui o excitase. Fusese în brațele lui doar câteva secunde, dar acele câteva secunde făcuseră să-i crească tensiunea. Din nou simțea pericolul plutind în aer.

– Mă simt bine acum, reuși ea să spună, ferindu-și privirea de a lui Resee și suindu-se în mașină.

Se aflau pe autostrada ce îi putea duce înapoi la Diligence Hall. Dar Resee ieși de pe autostradă, urmând o cărare îngustă, și opri mașina. Nu era sigur de ce făcuse asta, de ce o adusese în acel loc cu totul deosebit. Lăsă motorul pornit, astfel încât aerul condiționat să poată funcționa.

– Acesta este locul meu preferat... o priveliște extraordinară, spuse el ezitând, pătruns de frumusețea peisajului ce se întindea înaintea ochilor lui.

Eva îi urmări privirea și admiră peisajul. Depărtându-se de șosea, în pante line acoperite de pășuni înverzite și mărginite de pini și magnolii... Pe una din părți, terenul se întindea până la marginea unui râu.

– Este același râu care... începu Eva.

– Da. Se numește Sagamaw. Este râul care udă și una din laturile propietății noastre. De fapt noi ne aflăm doar la câțiva kilometri de mar-

ginea de sud a ținutului de la Diligence Hall. Acest teren se învecinează cu al nostru. Este minunat, nu-i așa? Este neatins de mâna omului...

Eva îl aprobă tacit.

– Dar nu pot să cred că nimeni nu a dorit vreodată să construiască aici o casă. Este păcat pentru acest peisaj atât de frumos.

– A existat aici o casă, acum 150 de ani, începu Resee...

– Și în mod sigur există și o legendă în legătură cu ea.

– Bineînțeles, o aprobă Resee. Fiica proprietarilor de atunci a fost părăsită chiar la altar de cel care urma să-i devină soț. După ce părinții ei abia au reușit s-o scoată din biserică, tânăra s-a întors acasă și s-a încuiat în camera ei. N-a mai ieșit niciodată de acolo. Au trecut aproape 20 de ani. În timpul unei vacanțe, familia a plecat într-o excursie. Fata a rămas acasă, ca de obicei. Apoi a izbucnit un incendiu. Unii spun că ea însăși a dat foc casei pentru a-și pune capăt suferințelor. În orice caz, casa a ars din temelii, iar fata a ars împreună cu casa. Familia s-a mutat la oraș, unde a construit o nouă casă. A continuat să lucreze pământul, dar nimeni nu a mai încercat să construiască vreodată ceva aici.

– Mai există ruinele?

Resee negă.

– Casa fusese construită din lemn, cu mult înainte de ruinele de la Heyward House pe care le-ai văzut. N-a mai rămas nimic din ea. Chiar și coșurile de piatră s-au prăbușit.

– O altă poveste tristă din trecut, cugetă Eva cu voce tare.

Dar își reveni, hotărâtă să nu lase aceste povești triste să înnegureze frumusețea acelei zile.

– Ce s-a întâmplat cu generațiile care au urmat?

– Casa familiei Graydon, pe care aceștia o construiseră în oraș, este acum folosită ca bibliotecă publică. Charles Graydon este ultimul vlăstar al acelei familii. El și soția lui s-au retras în munții Carolinei de Nord, dar încă țin la acest teren.

– Este de înțeles, spuse Eva. E o proprietate minunată. De fapt, îmi place mai mult decât Heyward House.

Resee se uită la ea. Fața ei arăta atât de pură și de senină în lumina soarelui. Ochii ei priveau ținutul, apreciindu-i frumusețea. Era bucuros că o adusese aici. Părea să înțeleagă. Cu un adevărat impuls de sinceritate, Resee începu să-și dezvăluie adevăratele sentimente:

– Aș dori să cumpăr acest teren cândva, dar familia Grădon n-a fost niciodată de acord să-l vândă.

Privirea pe care o întorsese Eva către el era de-a dreptul uimită.

– Nu înțeleg, Resee. Ai atât de mult teren la Diligence Hall. Mai mult decât ar fi necesar pentru zece familii să locuiască în voia lor.

– Nu acesta este scopul, Eva, îi explică el cam răspicat. Vreau acest teren ca un tampon în jurul propietății de la Diligence Hall. Vreau să apere ceea ce avem noi.

– Dar Diligence Hall este la fel de retras.

Chiar suficient de retras, continuă Eva în gând, pentru a apăra sanctuarul lui Resee

– Vrei să spui că ar fi mai bine dacă am planta plante agățătoare de jur împrejurul terenului de la Diligence?

Eva avusese impresia că Resee vrea s-o necăjească. Dar realiză destul de repede că vorbea cât se poate de serios. Acele cuvinte exprimau spaima lui cea mai mare...

– Desigur că nu, îl întrerupse ea.

Vocea ei dovedea o ușoară enervare.

– Dar vrei să spui că noi, familia Benedict, avem suficient de mult pământ, încât nu mai e nevoie să cumpărăm altul.

Eva, obișnuită să se poarte conciliant, din dorința de a găsi cele mai potrivite cuvinte, făcu o mică pauză înainte de a-i răspunde:

– Probabil că, fiind o străină de aceste locuri, nu înțeleg ce reprezintă pământul pentru oamenii de aici.

Nu era o scuză, dar avu efectul dorit.

– Nu contează, spuse Resee indiferent. Este doar o bucată de pământ... Ne-a mai rămas ceva timp. Hai să-ți arăt ceva mai important.

Resee realiza faptul că făcuse o greșeală. Eva nu înțelesese. Dar de ce se așteptase să înțeleagă? Nu o cunoștea prea bine pe femeia aceea, dar totuși știa că o dorea. Simțise mai de mult acest lucru. Când o ținuse în brațe astăzi, dorința lui sporise. Toate acestea erau altceva decât ceea ce plănuise el înainte de a o cunoaște...

Resee era foarte tăcut. Eva își dădea seama că răceala cu care se înconjurase el, începea să se destrame. Se simțea amenințat. Undeva, în străfundurile sufletului său, își adusese aminte că trebuia să păstreze distanța față de toată lumea. Dar întregul ținut nu i-ar fi fost suficient lui Resee Benedict pentru a se izola. Eva simțea că era furioasă pe el că întorsese spatele vieții și își irosea talentul.

Deși cunoștea tragedia prin care trecuse el, Eva tot nu reușea să înțeleagă cum un bărbat ca Resee, cu talentul și spiritul lui de observație, putuse să se transforme într-o legumă. Nu exista decât un răspuns pen-

tru asta: viziunea lui Resee asupra lumii era cu siguranță mult mai analitică și cuprinzătoare față de cea asupra propriei persoane și a locului său în această lume.

Ziua se încheia. Ei mergeau mai departe, către țărmul mării.

– Hai să facem o plimbare pe plajă, îi sugeră el când se aflau în drum spre mașină.

Eva își scoase pantofii, iar Resee făcu același lucru. Își lăsară pantofii unii lângă alții, lângă mașină.

Fâșia de nisip a plajei era slab luminată de lună. Dar se simțea mireasma mării, adusă de briza fierbinte și sărată.

Pentru Resee era cel mai firesc lucru să-și pună mâna în jurul taliei Evei, iar pentru Eva era cel mai firesc lucru să-și pună brațele în jurul lui. Picioarele lor goale lăsau urme alăturate de nisip în timp ce se plimbau pe marginea apei. Pașii lor, respirațiile lor, bătăile inimilor lor, aveau toate același ritm. Niciunul dintre ei nu vorbea. Nu era nevoie de cuvinte.

Departe pe plajă, urcară o dună de nisip, apoi se întoarseră înapoi. Dar tot nu rotiră vreun cuvânt. O liniște călduță se așternuse peste noapte, ținându-i aproape unul de celălalt și dăruindu-le pace.

Când își descoperiră propriile urme în nisip, care îi ajutau să se întoarcă la mașină, Eva își regăsi glasul:

– Îți mulțumesc pentru această zi minunată, îi spuse ea. Îmi pare rău că se termină. Nu știa ce se întâmplă în sufletul lui Resee dacă nu-l auzea vorbind.

El se aplecă înspre ea, iar luna îi polei ochii cu argintiu. Brațele lui o strânseră și o aduseră mai aproape de el. Atât de aproape, încât sânii îi erau striviți de pieptul lui. Atât de aproape, încât coapsele ei erau perfect lipite de ale lui. Chiar și în lumina lunii, căldura le pătrundea în piele. Dar de data aceasta nu mai era căldura aerului, era căldura ce venea din interiorul lor. Această febră izvora din amândoi, năvălind spre exterior, înnebunindu-i, topindu-i unul în brațele celuilalt.

Apoi, ca și cum ar fi fost prea mult pentru ei, fiecare făcu un pas înapoi pentru a se depărta.

Eva se întoarse. Resee o ajunse, îi luă mâna și nu-i mai dădu drumul. Pentru o secundă stătură nemișcați. Buzele lor respirau același aer. Când îi atinse buzele, Resee știu că acela nu va fi un sărut ușor, așa cum dorise, ci unul plin de pasiunea ce o simțea.

Eva nu mai era în stare să-l respingă sau să dea înapoi. Își puse mâinile în jurul gâtului și se lăsă copleșită de moment, de acel magic moment pe plajă, în bătaia razelor lunii. Era momentul care îi ducea înapoi în timp

până la prima lor întâlnire, la Diligence Hall. Existau momente în care așteptaseră și se supravegheaseră unul pe celălalt de la distanță. Dar noaptea în care începuseră să dezlege trecutul era noaptea aceea cu furtună, când alergaseră ca niște nebuni, gonind spre spital. Atunci începuseră să se vadă unul pe celălalt cu adevărat.

Eva nu dorea să se termine. Ceea ce simțea îi făcea inima să bată cu o viteză uimitoare; îi lua respirația; îi înmuia genunchi; îi răcea pielea ca gheața deși sub ea curgea sângele fierbinte. Avea inima și mintea pline de numele lui. Resee. Resee.

Când îi eliberă buzele și o lăsă din nou să respire, ea îi șopti numele dintr-o suflare.

– Resee...

– Eva, îi răspunse el. Ești...

Buzele lui o sărutau în continuare, atât de ușor încât Eva începu să tremure de emoție.

– Ești mai mult decât... continuă el, decât mi-am imaginat...

Buzele lui se îndreptară către gâtul ei, iar Eva începu din nou să tremure.

– Mai mult decât am visat...

Resee o strânse în brațe, dorind ca buzele și mâinile lui să o simtă întreagă.

– Mai mult decât... începu el, dar nu putu să-și termine vorbele, căci gândurile lui deveniseră atât de pline de dorință încât îl înspăimântau.

Când vocea lui se făcu din nou auzită, cuvintele erau pline de dorința lui imensă.

– Te doresc, îi spuse el aproape sufocat.

Asta fusese tot. Dar pentru Eva însemnase totul.

În mod miraculos, cuvintele ei, ezitante la început, exprimară același sentiment:

– Eu... și eu te doresc, Resee.

Sărutul care urmă reaprinse flacăra pasiunii care oricum nu se stinsese. Când sărutul se încheie, iar buzele lui se dezlipiră de ale Evei, Resee știa că nu va putea să se urce în mașină și să se întoarcă acasă. Focul din sufletul lui cerea mai mult. Nu putea fi stins atât de ușor.

– Există un motel lângă restaurant, îi spuse el. Vino acolo cu mine. Nu mă lăsa să aștept.

Eva se încordă un pic auzindu-l. Dar el o ținea strâns în brațe, nu îi dădea drumul și o ruga:

– Eva, vino cu mine!

Timpul care se scurse până când ea îi răspunse dură numai câteva secunde. Dar pentru Resee păruseră ore. Eva își ridică ochii spre el și spuse:

– Da.

Nimic mai mult de atât.

O dată ajunși în camera de motel, Eva se uită împrejurul ei. Era mai modernă, mai plăcută decât cea a motelului Columns din Corinth, dar nu i se părea potrivită cu sentimentele pe care ei doi le nutreau unul față de celălalt. Camera era departe de a fi una romantică.

Resee îi văzu privirea. O luă în brațe ușor, îi sărută fruntea și o încurajă.

– Totul este în regulă, Eva. Totul va fi bine.

Îi trase ușor capul pe spate și se uită adânc în ochii ei

– Ești atât de minunată încât transformi orice cameră în care intri într-un loc special.

Îi sărută buzele cu dragoste.

– Gândește-te că aceasta este camera noastră. Ceea ce se întâmplă între noi o va transforma dintr-o cameră obișnuită într-una minunată. Vei vedea, adăugă el.

Încrederea cu care el rostise aceste cuvinte o făcu pe Eva să-l creadă.

Resee îi zâmbi, iar ea îi răspunse tot printr-un zâmbet. Acum știa că totul va fi bine.

Tocmai începuse să-și descheie cămașa, când Resee o luă de mână și o opri.

– Nu, îi spuse el. Lasă-mă pe mine.

Capul i se învârtea. Sângele îi alerga nebunește prin vene. Totuși Resee reuși să mențină același ton melodios al vocii și începu să descheie rar, cu grijă, nasturii cămășii pe care o purta Eva. Când se opriseră pe plajă și o sărutase pentru prima oară, dorința pe care o simțise nu putuse fi stăpânită. Totuși acum dorea acest lucru, căci știa că și Eva îl dorea. Își plimbă limba peste buzele uscate și înghiți în sec, încercând să-și revină din nebunia care îl cuprindea încet, încet.

Ajunsese la al treilea nasture când cămașa se desfăcu suficient de mult pentru a dezveli marginea de dantelă a sutienului. Era foarte subțire, neacoperind în întregime sânii ei plini. Resee rezistă impulsului de a-i smulge cămașa de pe ea cu un singur gest. Cu respirația aproape tăiată, Resee termină de descheiat fiecare nasture și în sfârșit cămașa căzu de pe umerii fetei pe podea.

Eva simțea cum sânii i se zbat să iasă din sutienul ce-i susținea, aproape sfâșiind materialul. Sfârcurile ei se întăriră sub privirile lui. Resee aproape își pierdu orice urmă de control. O luă în brațe, încercând să-i desfacă sutienul. Cum nu reuși, trase de el, până elasticul plesni în mâinile lui.

– Îmi pare rău, îi spuse el. Nu am...

– Nu contează, îi răspunse Eva. Totul este în regulă.

În timp ce fata vorbea, îi desfăcu nasturii cămășii pe care el o purta. Deși tremura toată de dorință, reuși să-și controleze degetele și să termine treaba rapid.

El o aruncă și se îmbrățișară. De aceasta dată era un alt fel de îmbrățișare, diferită de cele de până acum. Acum, pentru prima dată, trupurile lor dezbrăcate se atingeau. Sânii ei se lipeau de pieptul lui acoperit de fire negre de păr. Eva își îngropă fața în gâtul lui și îl strânse cu toată puterea. În aceste momente nu-și dorea decât să-l țină în brațe, să-și îngroape degetele în părul lui de pe piept și să-i simtă pielea întinsă cum tremură sub atingerea ei. Era tot ce își dorea ea.

Dar nu era tot ce își dorea Resee. Acesta se aplecă asupra ei și cu o singură mișcare o ridică în brațe. O duse și o așeză pe pat. Ceea ce a urmat nu-și va mai aminti clar după aceea. Urma momentul atât de așteptat, de jinduit. Mișcările pe care le făcea erau aproape automate. Nu mai era conștient de ele. Deodată ajunseră pe cearșafurile albe și răcoroase. Iar el se afla deasupra ei, privind cum trupul ei frumos modelat se lipea de al lui.

Încercă să-și controleze mâinile în timp ce o căuta și îi explora fiecare bucățică a corpului, începând cu umerii dulci, continuând cu sânii și talia, coborând apoi în jos spre zona acoperită de păr moale și blond, și mergând mai departe spre picioarele ei suple și lungi. Când încheie explorarea, o luă în sens invers, iar gura lui se uni cu a ei.

Eva tremura violent sub atingerea mâinilor, a buzelor lui, a limbii lui, care îi studiau încet, erotic, fiecare centimetru pătrat de piele.

– Resee! strigă ea, dar numai în gând.

Nu era sigură dacă voia ca Resee să se oprească sau să nu se oprească niciodată.

El își dădu seama de emoțiile ei și știu că trebuie să se oprească pentru puțin timp. Era bine pentru amândoi să-și revină un pic în simțiri.

Mâna lui Resee alunecă peste șoldurile ei. Eva se întoarse cu fața spre el. Era acum rândul ei să-i cunoască trupul, atât de nou, atât de excitant.

La fel cum și el îl cunoscuse pe al ei. Dorea să-i dăruiască aceeași plăcere pe care i-o dăruise și el ei. Să-l aducă în culmea extazului, așa cum o adusese și el pe ea.

Dar în momentul în care ea ridică mâna, el o luă în brațe și se rostogoliră unul peste celălalt, până când Resee ajunse deasupra ei. Călătoria se încheiase. Momentul marii descoperiri sosise.

După ce pătrunse în interiorul ei, Resee știu că nu mai putea da înapoi, că nu va mai putea să se miște încet, că nu se va mai purta la fel de grijuliu. Eva era un lichid încins care se aprinsese pentru el. Era mai mult decât ce se așteptase el. Descoperea în ea mai multă dorință de a-i răspunde gesturilor și sentimentelor decât își imaginase. Mai multă pasiune, mai multă dragoste fierbinte.

În cazul Evei, nici memoria, nici imaginația nu erau pregătite pentru așa ceva. Nimic din ce își aducea aminte nu se asemăna cu sentimentele de acum. Nimic din ce își imaginase nu se asemăna cu puterea și dorința lui Resee atunci când era în ea. Nebunește, se abandonă în brațele lui, în puterea lui, trăind din plin fiecare emoție. Când ajunseră în culmea extazului, exclamațiile lor depășiră urletul pasiunii ce îi răvășea.

Când totul se sfârși, părea că un uragan ar fi trecut peste ei. Rămaseră tăcuți și nemișcați un timp îndelungat înainte ca Resee s-o caute din nou, s-o atingă și s-o strângă iarăși în brațe. Cu la fel de multă dragoste chiar mai multă decât în momentele de maxim extaz.

– Am dorit să nu fiu dur, spuse el. Îmi pare rău dacă...

– Nu, îi răspunse Eva apăsându-și un deget pe buzele lui. Să nu-ți pară rău. A fost perfect. A fost minunat.

Alte cuvinte nu mai putu găsi pentru a zugrăvi ceea ce se petrecuse între ei.

Resee îi sărută părul desfăcut.

– Îmi pare bină să aud asta. Am vrut să mă stăpânesc. Nu știu ce s-a întâmplat.

Apoi se corectă:

– Ba da, știu ce s-a întâmplat.

Îi sărută buzele.

– Știu exact ce s-a întâmplat.

Îi zâmbi înainte de a rosti următoarele cuvinte:

– M-ai vrăjit și m-am pierdut cu totul în tine.

Eva se sprijini într-un cot în așa fel încât să-l poată vedea pe Resee.

– Sunt bucuroasă, pentru că același lucru mi s-a întâmplat și mie.

Fata făcu o pauză și dădu din cap.

– Ceea ce am făcut în această seară este cu totul diferit de ceea ce fac eu în mod obișnuit. Mă stăpânesc perfect și stăpânesc totul în jurul meu. Dar m-am simțit atât de bine, spuse ea în timp ce îi înapoia sărutul pe care el i-l dăduse printre cuvinte, m-am simțit atât de bine, când mi-am pierdut controlul.

Râse.

– Dar numai aici, numai cu tine.

– În orice alt loc vei continua să fii aceeași Eva Sinclair, rece și eficientă.

Resee o sărută din nou, mai pasionat.

– Dar nu vei fi aceeași Eva Sinclair, rece și eficientă, aici, cu mine. Cu mine nu ești Eva. Ești Eva, care se dăruiește din toată inima și care transformă o biată cameră de motel în paradis.

Eva privi în jurul ei. Camera se schimbase într-adevăr... părea acum mult mai primitoare decât la început.

– Da, fu ea de acord. Este diferită acum această cameră.

– Camera noastră, o corectă el. Paradisul nostru.

Când o sărută din nou, sărutul lui exprimă dorință, la fel și al ei. Acest lucru îi uimi pe amândoi.

– Eva, taifunul... îi șopti el la ureche când sărutul se termină.

Și se mișcară în așa fel încât corpurile lor să se topească iarăși unul în altul. Eva simțea cum bărbăția lui o apăsa din nou. Simți cum începe să amețească de dorință. Camera camera lor se transformă încă o dată în paradis.

Capitolul 7

A doua zi Eva se trezi în altă cameră – camera de la Diligence Hall. Soarele se strecura printre jaluzele și se juca cu ochii ei. Ea privi pe îndelete încăperea și se gândi la patul în care stătuse cu Resee până aproape de zorii zilei. Își amintea fiecare detaliu, de la mobila deschisă la culoare până la coșulețele desenate pe tapet și la cearșafurile atât de călcate și apretate încât îi zgâriau pielea. Tânjea după duritatea aceea care reprezenta sentimentele pasionate ce dormitaseră în ea atâta timp, doar ca să fie eliberate într-o noapte de Resee. Deodată gura Evei putu simți sărutul lui, umed și înfometat. Se întinse și își atinse cu mâna buzele și cu acest gest șterse sărutul care fusese mult prea viu pentru ca emoțiile ei să-l poată suporta. Încă tânjea după atingerea lui.

Eva se întoarse și își îngropă fața în pernă. Se cufundă în amintirea orelor petrecute împreună în camera de motel la sfârșitul celei mai surprinzătoare zile din viața ei. Fusese uimită să constate că un bărbat atât de morocănos și de complicat, care o privea de la distanță, putea fi de asemenea un om calm și fermecător, dornic să găsească plăcere într-o viață fără bucurii. Fusese surprinsă și de ea însăși, căci participase atât de intim la acea plăcere.

Se gândi ce să îmbrace, dintre toate hainele albe, bej și costumele serioase pe care le avea. Își dorea ceva viu, dar nu era stilul ei. Scoase ceva din dulap și se îmbrăcă. „Înapoi la muncă“ își spuse cu amărăciune.

Jos nu o aștepta Resee, ci Beau, plin de efuziune.

– Azi e ziua cea mare, spuse pe când turna o ceașcă de cafea. Sunt treaz de la cinci dimineața, adunându-mi figuranții. Azi se filmează scena petrecerii.

– Da, știu, zâmbi Eva.

– Mda, cred că știi. Dar știi că am șaptezeci de oameni, toți cu costume, cu părul perfect coafat, cu alura anilor patruzeci? Câțiva sunt la machiat acum. Vor apărea cu părul ăla înfoiat. Mary a spus că nu ar fi găsit o asemenea trupă de figuranți nici dacă ar fi închiriat o agenție întreagă.

Beau zâmbi plin de mândrie.

– Prima echipă și actorii principali ajung mâine, adăugă.

Eva îi zâmbi peste buza ceștii.

– Oh, bănuiesc că și asta știi, adăugă Beau cu un rânjet. Păi eu sunt destul de entuziasmat. Louise Ross a fost întotdeauna una dintre actrițele mele preferate, spuse el, referindu-se la vedeta filmului „Glory Road“.

– Atunci te previn că nu e ceea ce noi numim „o persoană accesibilă“. Când nu e pe platou, stă numai în rulota ei – singură.

– Este în regulă, spuse Beau, nevrând să fie dezamăgit. Măcar o pot vedea jucând.

Eva ridică o sprânceană, iar Beau începu să râdă.

– Gata, gata, admise el. M-am gândit la mai mult. Am auzit că-i plac bărbații mai tineri.

– Se prea poate, din moment ce are doar douăzeci și cinci de ani, îl tachină Eva.

Beau râse din nou.

– Păi unele staruri arată mai mature, uite, cum e Resee, deși în privința lui nu mi-aș face probleme deoarece e la fel de interesat de femei pe cât e de „Glory Road“.

Eva luă o bucată de pepene, ca să nu fie nevoită să răspundă.

Beau își bău cafeaua și se ridică.

– Trebuie să verific dacă totul este gata pentru probă, spuse el. Va fi o filmare grozavă. Mama e supărată că o va pierde.

Eva se uită la el vinovată. Aproape uitase de Lacy.

– Cum se simte mama ta azi? întrebă ea, notându-și să nu uite să-i trimită flori.

– Tocmai am vorbit cu ea. Se simte tot mai în putere și dorește să vină acasă. Dar doctorul spune să mai rămână câteva zile în spital. Până atunci voi fi un membru definitiv al echipei de filmare, presupunând că totul va merge bine azi. Eu am plecat, spuse, dispărând pe ușă, luându-și toate notițele și entuziasmul cu el.

***

De la fereastra casei de oaspeți în care locuia, Resee putea vedea filmarea scenei petrecerii, așa cum mai urmărise și alte scene filmându-se.

Era conștient de schimbarea ce survenise: îi reveniseră hotărârea și dorința de viață. Curând munca Evei se va termina. Curând va pleca în altă misiune, ieșind din viața lui la fel de repede pe cât intrase. Și totul se va fi terminat. Ultimul gând fu însoțit de un sentiment de ușurare. O dată ce se termina, va putea rămâne din nou singur așa cum fusese înainte de venirea ei.

Resee îndepărtă câinele care-l tot împingea cerșind atenție. Gestul fu aproape unul furios. Bridget mârâi plină de confuzie și-și privi stăpânul cu ochi triști. Acesta îi zâmbi și o mângâie. Își dădu seama că câinii lui nu-i mai erau de ajuns acum.

Privi pe geam, în timp ce Eva apăru în ușă la Diligence Hall. Regizorul privi în sus, o văzu și se îndepărtă de mulțime. Se mutară lateral, capetele lor fiind foarte apropiate în timp ce vorbeau aprins. Resee privi scena fără pic de emoție, după care își trecu limba peste buzele uscate. Realiză că nu dorea ca ea să plece.

Trăise lângă Eva îi făcuse ceva ce nu mai trăise lângă nici o femeie și nu era sigur cum trebuia să procedeze. Plecă de la fereastră și se uită prin casa unde se retrăsese după ce viața devenise o povară pentru el. Se gândi la motivul retragerii lui: se gândi la Barbara. Avuseseră o viață neobișnuită, dar fusese o viață bună din multe puncte de vedere, iar modul lor de a face dragoste era foarte natural. Dar niciodată nu simțise acea plăcre nepământeană pe care o simțise cu Eva.

Când privi din nou pe geam o văzu pe aceasta adâncită în conversație. În timp ce o privea, avu senzația că ea l-a zărit și i-a schițat un zâmbet, după care și-a îndreptat iarăși atenția către regizor. Voia s-o vadă, dar se forță să rămână în casă. Nu dorea s-o distragă de la muncă. Mai mult, nu știa cum avea să reacționeze, ce putea să-i spună după noaptea trecută.

***

Din scaunul său, regizorul filmului „Glory Road“ privea un grup mare de invitați ce ajungeau la casă în grupuri mici, venind la petrecerea de la începutul filmului. De o parte stăteau Beau, Mary și Dan Morrow.

– Să fiu al naibii, spuse Dan cu un rânjet, dacă figuranții ăștia nu sunt din anii patruzeci.

– Beau, ia-o ca pe un compliment, spuse Mary. În felul inimitabil al lui Dan, te complimentează pentru munca bună ce ai făcut-o.

– Deși mă întrebam dacă se va descurca în ultimele câteva zile, spuse Dan.

– Știu, admise Beau. Eram puțin isteric, dacă vor ieși hainele cum trebuie, dacă aprobările vor fi semnate și dacă toată lumea va ajunge la timp.

– Și dacă nu mă înșel, Danny, dragule, și tu te-ai confruntat cu momente de panică.

– Te rog, draga mea, spuse acesta cu o mutră jenată. Nu le vorbi ucenicilor în meseria asta despre fobiile mele.

– Dacă vorbești despre asistentul meu, Beau Benedict, el e pe punctul de a fi inițiat, iar dacă scena iese bine, va intra în familia noastră.

Regizorul strigă „acțiune“, se ridică cu scaunul și petrecerea începu.

O jumătate de oră mai târziu, regizorul și cameramanul erau satisfăcuți.

– Arată bine. Hai să ne pregătim pentru următoarea scenă.

Eva îl privi pe Beau și realiză nu numai cât îi plăcea ce făcea, dar cât de eficient era. Știuse să aleagă figuranții, cu excepția unuia, care era deosebit de insistent. Eva îl văzuse prima oară la magazin, unde îl vorbise de rău pe Resee. Iar acum fu pus la punct de Beau, care trecând pe lângă ea, era urmat de bărbatul cel măruntel.

– Am fost la mama ta la spital, îi spuse lui Beau.

Eva nu era surprinsă să audă asta. Toți știau ce se întâmpla în Corinth.

– Mersi, Ed. A fost drăguț din partea ta.

– Nu am făcut asta ca să obțin un rol în film. Am vrut doar să...

– Sunt convins că așa este, repetă Beau. Regizorul a dat indicații precise despre cum trebuia să arate scena și tu nu ai fost potrivit. Poate te va folosi mai târziu.

– Dar unde e Resee?

– La casa de oaspeți. El nu se prea omoară cu astfel de treburi.

Ed se uită spre casă.

– Păi nu ne poate strica bucuria asta, dacă am și eu de spus ceva aici.

– Sunt convins că o să ai multe de spus, comentă Beau, în timp ce asistentul regizorului îi chemă pe toți pentru următoarea scenă.

Resee nu apăru decât spre după-amiază. Majoritatea oamenilor plecau, iar Eva, Mary și Beau stăteau pe treptele de la Diligence Hall. Ultima scenă fusese pregătită.

– Uită-te la fața lui. E ursuz. Asta înseamnă probleme.

– Probleme ce arată tare bine, spuse Mary, care-și lăsase prietenul la motel.

Eva se întrebă dacă nu se simțea la fel de jenat ca ea. Dar Resee era prea sigur pe sine ca să cedeze nervos.

Nu avu dreptate. Resee așteptase atâta vreme ca s-o găsească singură și să n-o înfrunte de față cu toată mulțimea. Dar când o văzu aproape, realiză că nu va fi ușor deloc.

Înainte de a ajunge la ei fu abordat de asistentul regizorului, care fusese cândva crainic. Îi văzu fața încordându-se. Dar deodată, în mod neașteptat, îl văzu zâmbind, dând mâna cu el, și ascultă cu atenție ce-i spunea. Se vedea că nu prea avea chef să stea de vorbă cu el. Apoi, după ce schimbă câteva vorbe cu Beau și Mary, Resee se îndreptă spre Eva, îi întinse mâna și o conduse la o oarecare distanță. Atingerea era ușoară, familiară, dar o dată rămași singuri, familiaritatea dispăru.

– În legătură cu cele ce s-au întâmplat aseară... începu Resee, fiind nesigur ce avea să spună.

– Da, și eu m-am gândit mult la asta, răspunse Eva.

Nici ea nu era sigură ce avea să urmeze.

– Îmi pare rău, se trezi Resee spunând, deși nu-i părea rău de nimic, și nici nu intenționase să se scuze. Știu cum trebuie să fi arătat.

Se blestemă în gând, conștient că o dorise prea mult și încă o dorea. Și totuși își luă mâna de pe ea, pierzând contactul fizic.

– A fost și vina mea...

– Cred că ne-am lăsat duși de val, de lună și de șampanie.

Resee realiză că se lăsase purtat de Eva. Dori s-o atingă, dar ea se feri puțin, sau poate doar i se păru lui. Nu era sigur. Tot ce știa era că n-o va atinge, nu în fața acelei echipe, nu când arăta atât de retrasă și eficientă, nu când mintea lui, de obicei atât de clară, era acum atât de întortocheată. Evei îi lipseau mângâierile sau măcar încercările de a o atinge. Îi lipsea confuzia din privirea lui. Dar avusese curajul să spună lucrurilor pe nume. Nu fusese ea însăși, era vorba de vin, singurătate și de nevoie, de dorință, dar nu de Eva, ci de altă femeie. Se uită în altă parte ca el să nu-i vadă fața.

– Poate ar trebui să pretindem că nu s-a întâmplat nimic. Asta ar putea ușura situația de vreme ce ne vom mai vedea mult timp, și nu aș vrea ca lucrurile să fie ciudate între noi.

Resee se întrebă cum putea să fie situația mai puțin ciudată decât era. Erau ca doi străini, complet străini, care doar cu o noapte înainte se iubiseră cu pasiune și foc. Acum se părea că intimitatea nici nu existase. Dacă măcar s-ar putea uita în ochii ei... Dar ea insistă în a privi departe, de parcă ceva de pe platou o interesa. În realitate filmarea se terminase și nu avea loc nici o activitate acolo. Se întorsese ca să nu-l mai vadă, iar Resee credea că era la fel de confuză ca și el, sau era doar dezinteresată.

– Înțeleg de ce vrei ca lucrurile să fie clare în timpul filmărilor. Și eu aș dori acest lucru, spuse Resee și apoi își aminti că el îi permitea să-i ocolească privirea.

Dar în loc s-o întoarcă pe Eva spre el pentru a-i vedea ochii, merse în jurul ei și i se postă în față. Tocmai atunci o strigă asistentul regizorului.

Resee nu auzi întrebarea, nici măcar nu auzi replica. Nu conta. Important era faptul că o privise. Dar nu putuse citi nimic în privirea ei, era goală.

– Scuză-mă, spuse ea. Trebuie să...

Pe când încerca să-i explice, realiză că Resee nici măcar n-o asculta. Se opri și așteptă. Poate va face vreun gest s-o oprească sau s-o facă să se întoarcă. Dorea măcar un semn care să-i infirme că asta va fi ultima dată când vorbeau.

În loc de asta, el încuviință:

– Da, înțeleg, Eva. Filmul e pe primul loc, bineînțeles.

Plecă înaintea ei, într-un fel nerăbdător să plece primul și astfel să își arate dezinteresul, când Dumnezeu îi era martor cât de mult interes reprezenta pentru el. Dar își permise să vorbească pompos și rece.

Eva așteptă seara ca să-l sune pe Gino. Știa că era la birou, lucrând până târziu, și dorea să aibă șansa de a discuta cu el pe îndelete, neîntreruptă de capriciile lumii afacerilor. Gino va fi stând la birou, cu un pahar de whisky în mână și un trabuc în cealaltă, odihnindu-se după o zi de muncă. Eva era pregătită să vorbească cu el. După eșecul întâlnirii cu Resee, avea nevoie de consolare din partea lui Gino, care totdeauna fusese acolo pentru ea, asigurând-o că nu se schimbase nimic între ei. El era stânca ei, iar vocea lui se auzi clară și reconfortantă.

– Draga mea, cum mai e pe acolo, prin California? o întrebă el cu afecțiune în glas.

– Cred că bine, cum te și aștepți de altfel.

Încercă să fie entuziastă, dar tonul suna plat.

– Te macină probleme de afaceri sau personale? trecu el direct la subiect.

Eva știa că trebuia să treacă la afaceri și să lase problema personală deoparte. Nu era pregătită să-i vorbească de Resee. Nici lui, nici altcuiva. Îi raportă cum decurse prima zi de filmare.

– Cred că totul e pregătit. Nu ar fi trebuit să te sun mai devreme de câteva zile. Toată lumea își vede de treabă și problemele pe care le credeam posibile la Diligence Hall nu s-au concretizat încă. De fapt...

– Mda, știu că i-ai dat puștiului o slujbă. Crezi că a fost o mișcare inteligentă?

Eva nu fu surprinsă de faptul că Gino știa de poziția lui Beau; nu știa cum, dar întotdeauna afla totul.

– Cred că a fost o decizie înțeleaptă, Gino. Beau ne-a scutit de niște bani, timp și efort. Și chiar suntem în avans cu filmările. Mary se va întoarce în câteva zile să facă distribuția pentru noul film.

– Are de gând să lase toate problemele în cârca lui, ca să le rezolve el?

Gino era pe punctul de a scoate fum.

– Da, Beau Benedict este în stare să se descurce.

– Crezi că ar trebui să-l includ în personalul nostru, sau e o persoană limitată, tipică sudului?

– Nu e limitat deloc, Gino, îl asigură ea. Dar va trebui să-l vezi tu cu ochii tăi.

– Am de gând, draga mea, când voi ajunge acolo. Acum spune-mi, cum merge cealaltă treabă?

– Cealaltă treabă?

Pentru o clipă rămase confuză.

– Terenul meu, draga mea, terenul.

– Oh, acela, spuse Eva oarecum jenată. Am fost atât de ocupată...

– Eva, Eva. Oricât de ocupată ai fi, știu că reușești să faci tot ce te rog eu. Deci, ce ai găsit pentru mine?

– Am citit ziarul și am găsit un teren de douăzeci de acri, lângă șosea, doar la câteva mile de oraș, și unul de cincizeci de acri, undeva mai aproape de coastă.

Eva încercui anunțul, încercând să obțină cât mai multe informații despre teren, de vreme ce nu sunase și nu se interesase. Niciodată nu neglijase să termine o treabă ce-i fusese dată de Gino.

– Ce ai văzut, Eva? Asta contează. La ce te-ai uitat, care teren l-ai inspectat?

Eva încercă să se gândească la o scuză pe care el ar accepta-o, dar știa că nu avea nici una. Trebuia să-i spună adevărul. Așa se proceda cu Gino.

– Nu am văzut nici un teren, Gino, recunoscu, dar ca să fiu cinstită nu știu de ce trebuie să caut ceva când nu știu de ce sunt...

– Tu te duci, îl vezi, îmi spui cum e, iar eu mă pronunț. E simplu, nu?

Vocea lui Gino fu categorică, dar Eva știa că nu se supărase încă. El depindea de ea, iar dacă ea avea nevoie de un stimulent, el nu se supăra.

Dar înainte de a promite că va merge să viziteze cele două locuri își aminti că tocmai văzuse o proprietate.

– Este un teren aproape de Diligence Hall...

– L-ai văzut?

– Da, îi spuse Eva. Dar nu știu dacă este ce dorești tu, din moment ce nu știu ce...

– Eva, Eva, o întrerupse. Vei ști, când voi fi pregătit să-ți spun. Acum spune ce ai văzut.

Eva încercă să-și amintească detalii ce l-ar interesa pe Gino.

– E lângă drum, e un teren frumos, valea are pe margini copaci și are priveliște spre râu.

– Câți acri? murmură Gino părând mulțumit.

Eva închise ochii și încercă să estimeze dimensiunile proprietății folosindu-se de râu, de șosea și de Diligence drept granițe.

– Pe puțin douăzeci și cinci de acri, decise ea. Haide, poate treizeci, nu sunt chiar sigură.

– Sună bine, spuse Gino.

– Dar nu este încă de vânzare, Gino.

– Totul este de vânzare, draga mea, depinde de preț. Știi al cui este, cum îi cheamă pe proprietari?

– Graydon, spuse Eva. Cred că acesta era numele. Ei nu mai trăiesc aici. S-au retras undeva în munți.

– Nici o problemă, spuse el.

– Gino...

– Nu mă întreba, veni răspunsul lui. Fii doar cu ochii și urechile în patru. Mergi și vezi terenurile alea două. Întocmește un dosar, la fel cum faci de obicei. Când voi veni, vom merge direct la fiecare proprietate, ca să văd și eu cu ochii mei și să iau o decizie.

– Ce fel de decizie? întrebă ea.

– Ei, mica mea băgăreață, spuse el râzând. Îți voi spune în curând. Dar nu acum și nu la telefon.

Eva zâmbi amar. Gino făcea ca totul să pară o conspirație.

– Până în prezent lucrezi pentru mine și nu pune întrebări, ai înțeles?

– Am înțeles, replică ea.

Uneori putea obține de la el tot ce voia, dar alteori era imposibil. Acesta era misterul naturii lui, care îi făcea pe oameni să se întrebe, să ghicească și să fie în expectativă în același timp. Dar în final Eva obținea răspunsurile dorite. Era singura, cu excepția soției lui care știa totul despre el – dar numai când Gino dorea sau se simțea pregătit.

După ce închise telefonul, Eva stătu câteva minute gândindu-se care putea fi secretul lui Gino, apoi se uită peste programul de a doua zi, când restul distribuției și echipei va sosi. Realiză că totul decurgea normal, ca pe orice platou de filmare. Dacă acesta ar fi fost un platou oarecare, Eva și-ar fi făcut de mult bagajele și ar fi plecat. Era timpul s-o ia din loc, dar nu făcea nimic în această privință. Știa de ce. Nu programul o ținea pe ea aici, nici căutarea terenului pentru Gino – putea face asta într-o zi. Ar fi putut găsi acel teren dacă ar fi lucrat în stilul ei. Motivul era evident: Resee Benedict.

Cum noaptea trecea, Eva realiză că nu va fi în stare să doarmă. Era prea nervoasă, prea tensionată. Își aruncă un halat deasupra cămășii de noapte. O acoperea mai mult decât simpla cămășuță, dar era dintr-un

șifon subțire. Eva tresări. Beau era în oraș cu echipa, servitorii erau liberi, așa că era singură într-o casă imensă și liniștită. Se îndreptă spre bucătărie, își turnă un pahar de lapte și se așeză să-l bea la masa de stejar, sperând într-un miracol spre a putea să închidă ochii.

Nu dădu roade. Era mai trează ca niciodată. Prin fereastra din spate putu vedea foișorul. Lucrătura sa din lemn vopsit în alb, strălucea superb în lumina lunii. Parcă o chema, o îndemna să vină. Răspunzând chemării, se strecură prin spate și se îndreptă spre foișor pe peluza umedă, în acea noapte caldă, tipică pentru Carolina de Sud. Tremură puțin în aerul cald. Senzația de misterios și nepământean pe care Gino voia să o confere filmului „Glory Road" va fi ușor de obținut într-o seară umedă și caldă ca aceasta, căci prezentul se îmbina armonios cu trecutul. Eva putea percepe fantomele frumoaselor fete ale sudului din poveștile istorisite de Resee și Beau. Și-o putea închipui pe actrița Louise Ross interpretându-și personajul superb și transbordând audiența în același timp cu ea. Louise nici nu trebuia să interpreteze vreun rol, căci magia plutea peste tot în aer. Eva urcă cele trei trepte ale foișorului și se întoarse să privească panorama oferită de peluză în lumina lunii de stejarii plini de viață acoperiți cu mușchi. Vocea care se auzi în spatele ei nu o surprinse. Părea că făcea parte din decor. Era o voce adâncă, șoptită. Vocea lui Resee.

– Nici eu nu am putut dormi, spuse el cu blândețe.

Eva se întoarse. Resee se oprise în capul scărilor și se sprijinise de unul dintre stâlpi, cu ambele mâini adâncite în buzunarele pantalonilor de bumbac alb. Era desculț și fără cămașă și arăta ca un băiețandru, cu părul zburlit.

– Nu am avut liniște nici o clipă, adăugă.

– Nici eu.

Eva nu știa ce să zică, dar nu avea de gând să înceapă o conversație ca cea de azi, în care spusese lucruri pe care nu dorise să le spună și nu vorbise despre ce dorea să vorbească. Hotărî că mai bine tăcea din gură.

Evident că și el decisese la fel, căci nu mai scoase nici un cuvânt, iar liniștea ce se așternu între ei, era și mai evidentă cu cât era întreruptă doar de sunetul broaștelor de noapte și al greierilor. Liniștea era palpabilă și tensiunea plutea în aer. Eva știa că trebuia să pună capăt acestei prostii, chiar cu riscul de a mai spune altele.

– Resee, în legătură cu azi noapte...

– Eva, vreau să vorbesc ceva cu tine...

Amândoi vorbiră deodată și străpunseră liniștea nopții, apoi izbucniră într-un râs nervos.

– Tu vorbești prima, spuse Resee.

– Nu, tu.

Brusc, Eva nu mai putu scoate un cuvânt. Resee nu se mișcase din loc, dar chiar și de unde stătea, Eva îi putea simți apropierea, forța, magnetismul.

– Bine, spuse Resee, aproape cu resemnare. Eu voi începe.

Dar făcu din nou o pauză, își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt și făcu un pas spre ea. Eva simți cum îngheață. Probabil că Resee observase tresărirea trupului ei, căci se opri instantaneu.

– M-am simțit foarte prost azi, încercând să vorbesc cu tine și întrebându-mă ce simți, întrebându-mă dacă m-am făcut de râs în fața ta.

Eva dădu din cap. Pentru prima dată de când petrecuseră noaptea împreună, ea spuse ceva ce credea cu adevărat.

– Tu nu ai putea să te faci de râs niciodată.

Resee recunoscu emoția din vocea ei și știu că vorbele ei erau sincere.

– Îți mulțumesc pentru încrederea acordată, dar nu cred că e adevărat. M-am purtat ca un prost. De multe ori încă, spuse amintindu-și. Doar azi ți-am spus că îmi pare rău pentru ce s-a petrecut aseară între noi. Doamne, aseară mi s-a întâmplat cel mai frumos lucru din viața mea, spuse cu un tremur în voce.

Eva își simți tot trupul tremurând de ușurare. Orice și-ar fi spus, un lucru nu putea fi negat.

– Și eu am simțit la fel, spuse moale. Dar m-am temut că aveai regrete, că pentru tine nu am fost decât o toană.

– Tu, o toană? Nu mai mult decât stelele sau luna.

Resee întinse mâna spre ea, iar ea se ridică, întinse mâna și și-o puse într-a lui.

Stătură ca niște statui, doar privindu-se. Eva era înăuntrul foișorului iar El se afla tot în capul scărilor. Resee făcu doar un pas și ajunse la ea. Pentru o clipă nici unul nu se mișcă. Eva se simți atât de ocrotită în brațele lui Resee, încât nu mai avea nevoie de nimic. Până ce îi văzu gura întredeschisă coborând spre a ei și îi văzu zâmbetul vag.

Închise ochii în expectativă, dar înainte ca gura lui să-i atingă buzele, el vorbi din nou.

– Noaptea trecută a fost nemaipomenită, spuse adevărul pe care amândoi doriseră să-l spună.

Ea vru să răspundă, dar acest răspuns fu simțit de Resee și nu avea nevoie să-l audă, în timp ce gura lui cobora, moale, dulce și adâncindu-se în a ei. Brațele lui se strânseră în jurul ei cu dragoste, iar îmbrățișarea avea să dureze toată noaptea și a doua zi când se vor trezi împreună.

Capitolul 8

– Scoate-mă din această mașinărie, pretinse Lacy, pe când Resee o urca scările și o traversa veranda din spatele casei de la Diligence Hall.

Lacy se afla în scaunul cu rotile de la spital.

– Vreau să intru în propria mea casă pe picioare.

Eva stătu în ușă în timp ce Resee, ignorând lamentările mamei sale, mări viteza și trecu cu scaunul chiar pe lângă ea, ajungând în hol.

– De îndată ce vom ajunge pe verandă, te voi așeza într-un scaun obișnuit.

– Nu mă interesează nici un scaun obișnuit. Vreau să merg pe propriile mele picioare. Unde îmi este bastonul?

– Mamă, trebuie să faci progrese în timp. Întâi trebuie să mergi în scaunul cu rotile, apoi cu cârjele și în cele din urmă cu bastonul.

– Prostii, îi spuse Lacy în timp ce Resee manevra cu grijă scaunul pe verandă. Pentru cultura ta generală, continuă ea cu o privire șireată, deja sunt o adevărată maestră în condusul scaunului cu rotile și mânuitul cârjelor. Și aproape am devenit o specialistă în mersul cu bastonul. Probabil că doctorul a omis să-ți menționeze acest lucru.

– Probabil, răspunse Resee. Acum lasă-mă să te ajut cu scaunul.

– Nu schimba subiectul, spuse Lacy, pe când fu ridicată din scaunul cu rotile. Unde îmi este bastonul?

– În mașină, răspunse Resee, oftând chiar când Eva apăru în cadrul ușii, aducând cârjele și bastonul.

Fară să spună un cuvânt, le puse lângă scaunul în care ședea Lacy.

Expresia feței mamei lui îl îndemna pe Resee s-o înveselească. Lacy era o femeie destul de inteligentă pentru a nu face abstracție de sfaturile doctorului. Voia doar să se bucure de prezența celor două persoane aflate alături de ea.

Lacy îi zâmbi Evei și dădu din cap. După cum presupusese Eva că se va întâmpla, Lacy nu făcu nici o mișcare pentru a se ridica. În schimb aruncă o privire împrejur. Veranda fusese transformată într-o adevărată cameră în care se putea locui. Puseseră chiar și un pat.

– Măi să fie! rosti Lacy surprinsă.

– Cum acesta este locul tău preferat în casă, ne-am gândit că îți va fi mult mai ușor dacă nu ai mai coborî și ai urca scările mereu. Pentru o vreme ne-am gândit că ți-ar plăcea să stai aici, mai aproape de acțiune, spuse Resee cu un zâmbet.

– Îți mulțumesc, dragul meu, îi răspunse Lacy.

Dădu din cap, căci îi plăcea veranda transformată într-o cameră. Puseseră o canapea ce se putea trage, devenind pat de dormit, adăugaseră un mic scrin, un dulap în care putea să-și pună lucrurile, o mică bibliotecă cu cărți.

Deasupra se afla o colecție de poze cu Resee și Beau de-a lungul anilor.

– Mi-ai adus totul, inclusiv parfumul.

– Și n-am spart nici o sticluță, îi preciză Resee.

– Îmi pare rău pentru toată această tevatură. Să știi că apreciez efortul depus. Cred că toate aceste aranjamente ți-au luat aproape o zi întreagă.

Resee dădu din cap.

– A fost o nimica toată. Am avut un ajutor neprețuit.

– În mod sigur nu de la servitori. Ei sunt doar cu puțin mai mobili ca mine.

Resee râse:

– Nu. Am avut un ajutor tânăr și puternic.

Arătă spre Eva, care în acest timp turna o ceașcă de ceai cu gheață pentru Lacy.

– Cred că ar fi trebuit să bănuiesc ce ați pus la cale, spuse Lacy. Și este timpul să-mi cer scuze pentru toate problemele pe care i le-am creat Evei. Ea a venit aici ca să participe la turnarea unui film important. Iar acum își pierde majoritatea timpului luptându-se cu furtunile, conducându-mă la spital și mutând mobila. Și toate acestea doar pentru mine.

– Păi nu și-a petrecut chiar tot timpul astfel, răspunse Resee, făcându-i cu ochiul Evei.

Aceasta se întoarse repede cu spatele, încercând să nu roșească.

În timp ce Resee și Lacy continuau să sporovăiască, Eva își aminti cum își petrecuse dimineața alături de Resee, mutând lucrurile din camera lui Lacy cu ajutorul a doi băieți din echipa de filmare de la „Glory Road“, care, în mod surprinzător, veniseră la lucru foarte devreme.

– Nu prea este nimic de făcut în Corinth, Carolina de Sud, explicaseră ei. Se pare că toate fetele dispar înainte de a ne da noi jos din pat.

Resee râsese auzind această remarcă.

– Băieți, dacă vreți fete, trebuie să le căutați la biserică, explicase el.

Băieții se uitaseră unul la altul, iar Eva ar fi putut jura că a văzut scântei deasupra capului lor.

– Cât crezi că ne va lua treaba asta? întrebase unul dintre băieți.

Resee zâmbise din nou și le spusese:

– Dacă lucrați repede, cred că veți termina chiar la ora la care se încheie slujba la biserică.

Ei se grăbiseră și, într-adevăr, sfârșiseră repede.

După ce plecaseră, Resee se prăbușise pe verandă alături de Eva care inspira mireasma adâncă pe care corpul lui trudit o emana. În scobitura gâtului lui luceau broboane de transpirație.

– În Carolina de Sud, căldura pătrunde oriunde, oricât de bine am încerca să construim casele și oricâte aparate de aer condiționat am pune, spusese el în timp ce se lăsa pe spate de balansoarul în pe verandă.

Conversația lor era ușoară și obișnuită. Dar Eva era prea absorbită de prezența lui fizică pentru a mai remarca acest lucru. Respirația îi era neregulată deși se odihnise după efortul depus mai devreme. Un fior îi străbătuse pielea, în ciuda căldurii și a efortului de a se controla.

În timp ce el vorbea, Eva întinsese mâna și și-o pusese pe mâna lui. Resee remarcase fiorul care-i pătrunsese trupul și sufletul și-și croia drum spre vârful degetelor. Simțise fiorul pe pielea umedă și înțelesese la ce se gândea ea.

Eva îl dorea. I-o spunea cu tot trupul, de parcă fiecare mișcare ar fi vorbit. Se uitase la ea și privirile li se întâlniseră.

– Resee, începuse ea...

– Știu, spusese el.

Deodată Eva se simțise jenată de dorința ei. Niciodată înainte nu mai permisese sentimentelor să preia controlul asupra ființei sale. Niciodată nu fusese ea aceea care să înceapă jocul dragostei. Privi în jos, departe de el. Obrajii i se înroșiseră.

– Oh, Eva! Ce femeie extraordinară ești tu! Întâi îmi transmiți semnale subtile și seducătoare, apoi roșești ca o școlăriță.

Rostind aceste cuvinte, Resee o ridicase în brațe și o purtase pe brațe sus. Făcuseră dragoste în mijlocul zilei, în patul cu baldachin al lui Lacy, la Diligence Hall. Pentru amândoi momentele erau de neegalat, incomparabile cu altele.

Eva zâmbi în sinea ei, aducându-și aminte de toate acestea, în timp ce Lacy sporovăia cu Resee. În cele din urmă, reuși să se trezească din reverie și să asculte conversația lor.

– Se pare că întotdeauna trebuia să-ți mulțumesc, spunea Lacy.

– Nu am ajutat chiar atât de mult, răspunse Eva. Resee a făcut aproape toată treaba, împreună cu doi băieți din echipa de filmare.

– Eva, mama îți mulțumea pentru florile pe care i le-ai trimis când era în spital, îi spuse Resee cu un zâmbet în colțul gurii, conștient că mintea Evei era undeva, departe.

Era aproape sigur de lucrul acesta, căci și el se gândise la același eveniment.

– Oh, spuse Eva, încercând să se adune. Nu ai pentru ce. Mă bucur că ți-au plăcut, Lacy.

– Au fost superbe, continuă aceasta. Întâi mă salvezi, apoi îmi trimiți flori și îl mai și ajuți pe Resee să mute mobila. Mda, cu siguranță mă bucur că Marchetti Films a venit pe proprietatea noastră din Corinth să filmeze.

– Și eu mă bucur, spuse Eva, înainte de a realiza că acele cuvinte însemnau mai mult decât ar fi vrut ea să însemne.

Totul părea să o ducă cu gândul la Resee.

Lacy nu observă nimic sau se prefăcea a nu observa nimic. Eva nu știa cu siguranță acest lucru. Oricum era sigură că Lacy avea un spirit de observație foarte dezvoltat. Mai devreme sau mai târziu va observa ceea ce se întâmpla între Eva și fiul ei. Și acest lucru se va întâmpla curând.

Cu toții vor ști în curând, se gândi Eva, apoi realiză că nu-i păsa. Niciodată în viața ei nu se simțise mai indulgentă cu sine.

***

A doua zi filmările la „Glory Road“ merseră strună. Totul fusese transformat la Diligence Hall, împreună cu echipa de filmare și actorii într-un enorm platou de filmare.

– Arată ca o petrecere trăsnet dată la Hollywood, spuse Lacy din locul ei de pe verandă.

Eva observă că stătea fericită în scaunul ei cu rotile.

– Mă aștept ca atunci când se va termina totul să răsufli ușurată, îi spuse ea lui Lacy.

– Poate. Va fi frumos ca totul să reintre în normal. Mai ales că vor fi atâtea îmbunătățiri de care voi putea să mă bucur. Dar cu siguranță mă voi distra de minune atâta timp cât vor dura filmările, adăugă ea cu entuziasmul unui adevărat fan.

– Și eu la fel, se auzi o voce venind din susul scărilor.

Cel ce apăru era Resee, care părea mulțumit de ceea ce vedea, mai ales de Eva, pe care reuși să o sărute pe furiș, fără ca mama lui să vadă acest lucru.

– Filmează sfârșitul acum? întrebă el.

Eva dădu din cap, în timp ce Resee se uita peste umărul ei la scenariul pe care aceasta îl ținea în mână.

– Haide, spune-ne. Rămâne fata cu iubitul ei sudist sau se întoarce înapoi la viața pe care a lăsat-o când el a adus-o în sud? Învinge dragostea toate obstacolele care îi stau în cale? Sau ea își dă seama că nu se va putea adapta niciodată?

Încercă să tragă cu coada ochiului la scenariul pe care Eva i-l luă de sub nas.

– Va trebui să aștepți și să vezi ce se va întâmpla, îl tachină ea, încercând să ignore dublul înțeles al întrebării puse de el. Mai durează câteva zile până vom filma scena finală.

– Aștept cu nerăbdare, spuse Resee.

În vocea lui se simțea speranța, de parcă două decizii atârnau de ultima scenă a filmului.

Eva alungă acest gând. Era ridicol. Ce se va întâmpla în filmul „Glory Road“ nu avea nici o legătură cu relația ei cu Resee.

– Priviți, vine Louise Ross, interveni Lacy.

Liniștea păru să învăluie casa de la Diligence Hall pe când starul ieși din cabina sa și își ocupă locul pe platoul de filmare.

– Cine este tânăra care joacă în rolul soției? întrebă Lacy.

– Este o actriță debutantă, explică Eva. Gino a văzut-o într-o piesă de teatru pe Broadway și i-a oferit acest rol în „Glory Road“.

– Pare destul de interesantă, dat nu e nemaipomenit de frumoasă, așa cum te-ai aștepta de la o vedetă de cinema.

Eva nu fu de acord.

– Îți vei schimba părerea după ce vei vedea filmul. Are ceva în felul ei de a interpreta rolul, care o face atrăgătoare.

Eva văzuse proba dată pentru rolul respectiv și își dăduse seama imediat că Gino luase o decizie bună. Chiar și Mary, care se opusese până la sfârșit acestei decizii, trebuise să recunoască: Gino avusese dreptate.

După ce Louise termină de filmat prima scenă, se îndreptă spre cabina ei.

Eva îi lăsă pe Resee și pe mama acestuia adânciți într-o discuție despre plantație și se alătură lui Beau pentru a-l consola.

– Te-am avertizat, îi spuse ea, Louise nu este accesibilă.

Beau râse.

– Este puțin spus. Cred că în industria filmului, ea este o primadonă. Și are numai 25 de ani.

– Să fii stea de cinema nu are nici o legătură cu vârsta, îi reaminti Eva. Oricum, nu ai plăcea-o. Este pur și simplu o mică prostuță, Beau.

– Oh, probabil că nu m-ar deranja, spuse Beau cu un rânjet. Pe lângă asta, oamenii se pot schimba.

– N-o să devină mai deșteaptă, îi răspunse Eva.

– Nu este vorba despre asta. Dar lasă, adăugă el cu o grimasă. Măcar sunt aproape de ea când lucrez.

– Ceea ce ai făcut până acum a fost extraordinar, îi făcu un compliment Eva. Ne ești de real folos. Mary poate astfel să se elibereze și să înceapă să lucreze pentru următorul film. Ea chiar și-a pus nădejdea în tine. Iar până acum te-ai ridicat la așteptările ei. Figuranții pentru scena de mâine de la grajduri sunt perfecți.

Beau îi mulțumi cu un zâmbet.

– Această muncă înseamnă mult pentru mine. Este foarte importantă, Eva.

– Știu.

– Probabil știi ceva, dar nu totul.

Beau deveni neobișnuit de serios.

– Niciodată nu am mai găsit o altă activitate care să prezinte un real interes pentru mine. Începusem chiar să cred că singurul lucru de care sunt în stare era să conduc proprietatea de la Diligence Hall.

– Și acum? îl întrebă Eva.

Beau tăcu un moment, în timp ce privirea îi alunecă de-a lungul peluzei spre echipa care se pregătea pentru următoarea scenă. Atmosfera era încărcată de emoție, ce se reflecta și pe fața lui Beau. Eva își aminti de întâlnirea cu studiourile de film ale lui Gino Marchetti, când călcase pentru prima oară acolo. Știuse din primul moment că dorea să aparțină acelui loc. Beau nu trebuia să-i explice ce se întâmpla înlăuntrul lui. Era sigură că și el simțea ceea ce simțise ea atunci.

– Chiar și fratele meu pare să accepte toată această nebunie, spuse Beau. Nu știu ce s-a întâmplat cu el. Poate că și-a dat seama că nu reprezintă nici o amenințare pentru el sau pentru felul lui de viață.

Beau scutură din cap.

– Nu. Trebuie să fie mai mult de atât. Tu l-ai schimbat, Eva.

– De unde știi tu? încercă să pareze Eva. Tu nici măcar nu ai fost aproape de el ca să vezi.

Dar Beau n-o mai auzea. Regizorul se întorsese spre el, așa că Beau o lăsase așteptând un răspuns și străbătu peluza, cu un zâmbet pe față care aproape devenise permanent.

Eva dădu din cap și mulțumi în gând muncii care îl ținea pe Beau ocupat cea mai mare parte a timpului și îl împiedicase să descopere ce se întâmpla de fapt între ea și Resee.

Într-un târziu, Eva și Resee reușiră să fugă de ceilalți și să ajungă la foișorul din pădure.

– Nimeni nu ne poate auzi aici, îi spuse Resee fetei.

– Dar ne pot vedea, îi reaminti Eva, sărutându-l grăbită pe gât.

După aceea se îndepărtă de el și se ascunse pe băncuța din mijlocul foișorului, la adăpostul parțial al zăbrelelor. Resee o urmă și se sărutară.

– Nu trebuie să ne vadă sărutându-ne ca să-și dea seama ce se petrece între noi.

Resee avea dreptate.

– Deci hai să le oferim un subiect de bârfă, continuă el.

Se întinse către ea cu privirea jucăușă, iar când Eva reuși să scape din brațele lui, se prefăcu jignit.

– În regulă, se făcu el că se îmbunează. Ce-ai zice să ne întâlnim în casa de oaspeți, unde locuiesc eu. Peste... cinci minute.

– Resee... începu Eva.

– Eu merg prin spate, iar tu te poți plimba până acolo. Dar nu întârzia mai mult de cinci minute. Vreau să te ating, să te iau în brațe, să te sărut.

Resee era uimit de nerăbdarea din propriile cuvinte pe care tocmai le rostise și de îndrăzneala lui.

– Este minunat să te privesc, spuse Resee uitându-se la Eva.

Tânăra stătea puțin stânjenită pe bancă, în fusta bej plisată și bluza asortată.

– Ai o ținută foarte drăguță. De afaceri... Dar vreau să ți-o dau jos. Cinci minute! îi reaminti coborând treptele foișorului.

– Resee, nu pot. Cei din echipa de filmare sunt pregătiți să înceapă următoarea scenă.

– Pe care o pot filma foarte bine și fără tine, continuă el netulburat. Bineînțeles, nu vreau să spun că munca ta este ușoară.

Eva surâse.

– De fapt, munca mea aici este aproape terminată.

– Știu, îi răspunse el oprindu-se la baza scărilor.

Eva nu mai avea nici un motiv să se afle acolo, cu excepţia relaţiei dintre ei. Resee nu voia să discute despre acest lucru. La fel ca şi în filmul care se turna la câţiva metri de ei, nu voia să afle care era sfârşitul.

– Cinci minute, spuse el din nou pe când dispărea rapid din raza vizuală a Evei.

Fata îl privi plecând, gândindu-se la toate lucrurile nerostite între ei. De câte ori vorbiseră, ceea ce era de fapt important nu fusese spus. Voise să pătrundă în gândurile lui, dar nu reuşise. Atât de multe lucruri despre Resee îi rămăseseră necunoscute. Dar Eva realiză că şi ea fusese la fel de tăcută în privinţa ei, pe cât fusese şi Resee în privinţa lui.

„Curând va trebui să discutăm. Dar nu acum...“ îşi spuse ea în gând.

Acum era momentul să-şi satisfacă o dorinţă arzătoare. În miezul zilei, înainte ca filmările să se fi terminat şi la nici cinci minute după plecarea lui Resee, Eva se ridică de pe bancă şi-l urmă pe tânărul care tocmai plecase spre casa de oaspeţi.

***

A doua zi Eva apăru intenţionat mai devreme pe platoul de filmare. Dorea să evite privirile atotştiutoare ale celor din echipa de filmare şi ale celor din distribuţie. Totuşi mintea ei era departe. Dan veni să se plângă de camera de proiecţie de unde erau nevoiţi să urmărească în înghesuială scenele filmate. Aştepta răbdător răspunsul Evei înainte de a pune vreo altă întrebare. Eva fu de acord să facă tot ce-i stătea în putere. Dar abia se îndepărtă acesta, că Eva realiză că nu-şi mai amintea ce-i promisese şi trebui să fugă după el pentru a afla detalii.

Şi aşa fu toată ziua. Mintea Evei era cu totul în altă parte, încât fu ultima care observă elicopterul. Aparatul survolă zona de la Diligence Hall şi se întoarse domol. Abia când ajunsese deasupra capului Evei, aceasta îi auzi motorul şi îşi ridică privirea. Toată lumea privea, punându-şi mâna streaşină la ochi pentru a se apăra de soarele dogoritor. Când ateriză, Eva ştia cine va coborî.

Toţi ştiau acest lucru, probabil cu excepţia lui Beau, a lui Lacy şi a lui Resee. Ba nu, decise Eva, în timp ce îl căuta cu privirea, şi Resee ştia cine va coborî din elicopter, căci înţelegea mintea bărbatului care era pasagerul.

Gino Marchetti îşi supraveghea cu stricteţe investiţiile şi niciodată nu făcea vreun lucru în mod obişnuit. Nu era nici o îndoială că Gino Marchetti avea stil.

Se întâlni în mijlocul peluzei cu regizorul și căzură de acord să rămână până când vor sosi primele pelicule filmate și prelucrate în laboratorul din Alabama. Se întoarse apoi spre elicopter, gata să plece. Dar nu singur.

– Eva, ia-ți dosarul și hai să plecăm. Vreau să văd ce ai găsit pentru mine.

Se oprise doar cât să-i dea o îmbrățișare de urs. Își scoase trabucul din gură, ca s-o poată săruta pe obraz, apoi ritualul fiind îndeplinit, era gata să pornească din loc.

– Ai de gând să mergi cu elicopterul? îl întrebă Eva, după ce se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Da, evident. Vom avea nevoie de o hartă, adăugă uitându-se la ea stând în expectativă.

– Am hartă, îl asigură Eva.

– Atunci, hai să mergem.

– Gino, spuse Eva, am nevoie de câteva minute să-mi strâng lucrurile. În primul rând, am presupus că mă vei anunța când vei veni și că vei dori să arunci o privire la terenuri.

Gino râse.

– De când trebuie să te anunț eu că vin, draga mea? Parcă ai învățat să simți aceste lucruri.

– În al doilea rând, continuă Eva ignorându-l – de fapt simțise că avea să vină – credeam că ai fi dispus să ajungi la terenuri pe o cale mai normală, ca de exemplu, cu mașina.

– M-am gândit și la asta, spuse el, de parcă condusul mașinii ar fi fost ultima alegere cât de cât interesantă. Dar aș vrea să privesc totul de acolo, de sus. Evident că vom ateriza și vom umbla pe jos.

– Bineînțeles, spuse Eva.

Gino zâmbi și flutură trabucul către regizor.

– Termină de filmat scena, nu am intenționat să vă întrerup.

Filmările se întrerupseseră în momentul când Gino aterizase, iar echipa se mai afla în pauză, profitând de prezența lui, pentru a se retrage cu toții la umbră.

Eva nu-i putea învinovăți. Căldura era toridă. Oricum, se părea că Gino nu observă, deși Eva văzu câteva broboane de transpirație formându-se la tâmplele cu părul grizonat. Își șterse fruntea cu o batistă albă de bumbac. Era îmbrăcat, formal ca totdeauna, într-un costum albastru închis cu dungi albe.

Îndată ce Eva fu gata de călătorie, încă se împotrivea să meargă cu elicopterul:

– Gino, de ce nu vrei să ne întâlnim acolo? Eu te aştept cu maşina mea.

– Întotdeauna ai fost o fricoasă, spuse el, apostrofând-o. De fiecare dată ţi se înmoaie picioarele, trebuie să te înveselesc eu, ca să-ţi învingi frica.

– Nu cred că de data asta vor fi de ajuns doar nişte glume, răspunse Eva. Ţine cont că avem de-a face cu lipsa de ospitalitate, ca să nu spun chiar lipsa de justificare.

Gino nu dădu nici o atenţie cuvintelor ei, o apucă de mână şi se îndreptă spre elicopter.

– Învinge-ţi temerile, Eva. Întotdeauna ţi-am spus să-ţi învingi temerile.

Apoi se întoarse către pilot şi îi spuse:

– Prietena mea este cea mai mare fricoasă din lume, aşa că hai să-i facem zborul cât mai agreabil.

Gino nici măcar nu luase în calcul propunerea Evei de a merge cu maşina. O împinsese pur şi simplu în scaunul elicopterului.

După ce văzură trei din cele patru terenuri pe care i le găsise lui Gino, Eva se mai obişnuise cu zborul elicopterului, dar nu şi cu zgomotul lui.

– Dacă mi-ai fi spus pentru ce ai nevoie de pământ, poate aş fi putut să găsesc exact ce îţi trebuie.

– Îţi voi spune la momentul oportun. Dar dacă ai sta să te gândeşti, probabil că ţi-ai da seama şi singură. Foloseşte-ţi capul. Iată ceea ce îmi trebuie. Aceasta este proprietatea pe care ţi-am spus să mi-o găseşti.

Se referea chiar la terenul situat aproape de cel al familiei Benedict, cel pe care Resee Benedict voia să-l cumpere.

– Acesta este terenul pe care îl doresc, spuse Gino.

– Eşti absolut sigur? îl întrebă Eva.

– Priveşte-l. O suprafaţă de teren întinsă, plată, situată aproape de drum, dar nu chiar lângă autostradă. Nu va trebui să fac prea multe lucrări de tasare...

Dintr-o dată, parcă înţelegând telepatic, Eva realiză de ce dorea Gino atât de mult terenul

– Gino, doar nu te gândeşti să...

– Era şi timpul, Eva. Nu ştiu pe unde ţi-a umblat capul în ultima săptămână. Va trebui să mă ocup de asta.

Râse.

– Da, draga mea, vom construi un studio cinematografic aici. Cel mai bine echipat studio din ţară. Chiar aici, în Corinth, Carolina de Sud.

– Gino, dar de ce?...

– Eva, chiar că încep să mă îngrijorez în privința ta, spuse Gino cu veselie. Știi de ce. Contractele cu sindicatele, spuse el răbdător, muncă, salarii, costuri de producție. Eva, toate sunt mai ieftine în această zonă. Pot tăia cinci milioane dintr-un film cu un buget de douăzeci de milioane. Gândește-te la asta, spuse el în sfârșit.

Își puse trabucul în gură și se îndreptă spre elicopter. Apoi adăugă cu emfază, peste umăr:

– Chiar și figuranții. La Hollywood figuranții costă aproape o sută de dolari pe zi. Cât plătim noi aici?

Nu așteptă nici un răspuns, căci continuă imediat:

– Știi al naibii de bine cât plătim noi aici. Mai puțin de jumătate. Multiplică totul cu întreg filmul. Fă asta, Eva, spuse el pe când se urca în elicopter.

Eva îl urmă, puțin descumpănită.

Pe când elicopterul decola, Eva se trezi ridicând tonul pentru a acoperi zgomotul și pentru a se certa cu Gino.

– Corinth este un orășel atât de liniștit, atât de mic. Sunt sigură că oamenilor...

– Oamenii vor fi înnebuniți după o asemenea idee, Eva. Am studiat această regiune din punct de vedere economic. Nu m-aș băga într-o chestie ca asta doar dintr-un moft. Știi doar foarte bine, îi reaminti el. Zona aceasta a decăzut, mai ales de când industria de textile a pierdut teren din cauza concurenței de peste ocean. Au nevoie de bani, ca pretutindeni în țara asta. Acest studio va însemna locuințe pentru oamenii pe care îi aducem noi și locuri de muncă pentru localnicii pe care îi vom angaja. Nu-mi spune că nu își vor dori acest lucru. Îl vor dori din tot sufletul, afirmă Gino foarte sigur pe el.

Își legă centura de siguranță și îi făcu semn pilotului să pornească.

– Nu toți vor dori asta, îi reaminti ea.

Gino o privi cu înțelepciune.

– Știu la cine te referi. La familia aia Benedict a ta.

Eva îl privi și îi surprinse zâmbetul din priviri.

– Nu sunt ai mei, Gino. De fapt, dacă a fost să văd vreodată o familie care să nu datoreze nimănui nimic, atunci aceea este familia Benedict. Sunt independenți și încăpățânați. Acest teren pe care vrei să-l cumperi este situat foarte aproape de al lor. Și nu cred că o să le placă..

Gino dădu din umeri filozofând:

– Nici chiar familia Benedict nu poate opri progresul.

Eva trebui să admită că Gino avea dreptate.

– Marchetti Films International, aici în Corinth, se amuză ea. Această veste chiar va face valuri. Cu siguranță va fi o știre de proporții.

– O știre care nu va trebui comunicată, spuse Gino. Nimănui. Înțelegi asta, Eva? Nu vreau nici un fel de publicitate despre acest subiect până când mă voi întâlni cu familia Graydon și cu avocații lor. Până atunci totul rămâne numai între noi. Nu vreau nici o scurgere de informații, înțelegi?

– Înțeleg, răspunse Eva. Dar, Gino...

– Da, Eva? întrebă el.

– Resee a spus că familia Graydon nu vrea să vândă terenul.

– „Resee a spus“, repetă Gino cu un rânjet. Hai mai bine să ținem cont de ceea ce spune Gino. Gino spune că familia Graydon nu este diferită de altele. Are și ea prețul ei.

Chiar înainte de a ateriza, Gino îi spuse Evei:

– Voi mai rămâne pe aici o noapte sau două, până vor sosi de la laborator primele secvențe prelucrate. Stau în Charleston.

– În Charleston? îl întrebă Eva repede.

Dar își dădu imediat seama că Gino nu ar fi stat la motelul „Columns“ din Corinth.

– Bineînțeles, adăugă ea.

– Mâine îi voi invita la masă pe cei din familia Benedict, spuse Gino

Eva dădu din cap.

– Lacy abia a ieșit din spital. Nu poate merge.

– Atunci va trebui să adaptez situația, nu-i așa?

Gino afișă un zâmbet enigmatic, de parcă renunțând la un secret avea nevoie de altul, doar pentru a spori enigmaticul situației. Apoi, zâmbind, îi atinse fața.

– Nu fi supărată, Eva. Totul va fi bine, iar când afacerea va fi încheiată, te voi lăsa să le spui tu celor din familia Benedict. Dar nu înainte. Promiți?

Eva promise.

Într-adevăr Gino ușură situația în care se afla Lacy. Aduse el mâncarea tocmai din Charleston la Diligence Hall. Aduse și doi ospătari îmbrăcați în haine albe, care serviră mâncarea într-un cort alb-albastru, ridicat pe peluza din spatele casei.

– Bineînțeles că vom aranja peluza după ce filmările se vor încheia, o asigură Gino pe Lacy, pe când o conducea, manevrându-i scaunul spre masa lungă, acoperită de o față de masă albă și decorată cu buchețele din flori de câmp.

– Domnule Marchetti, totul este atât de... spuse Lacy evaziv.

– Vă rog, spuneți-mi Gino, insistă el atingându-i delicat mâna.

Eva și Resee se apropiau de cort.

– Bănuiesc că ai putea numi toate acestea bomboana din vârful tortului, spuse Resee. Mai întâi plătește bani buni pentru folosirea proprietății Diligence Hall pentru filmări, apoi acceptă să facă îmbunătățiri costisitoare, și în cele din urmă aduce cina cu elicopterul.

Eva îi aruncă un zâmbet.

– Cină de care am de gând să mă bucur, spuse ea.

Resee răspunse cu un zâmbet și recunoscu că și el avea aceeași intenție.

– Dar șeful tău ar fi putut măcar să ne întrebe înainte de a aduce cortul, chelnerii și cina.

– El nu stă să se gândească, Resee, el doar acționează. Asta face parte din farmecul lui. Și presupune că toată lumea va reacționa pozitiv la planurile lui, mai ales pentru că sunt atât de extravagante. Majoritatea oamenilor chiar reacționează pozitiv, adăugă ea pe când intrară în cort și se alăturară lui Gino, Lacy și lui Beau. Bineînțeles, nici tu nu ești ca toată lumea, mai adăugă Eva.

– Dar îmi vor plăcea toate felurile de mâncare din meniu, răspunse Resee cu un zâmbet.

Își ocupară locurile la masă, iar Eva scoase un oftat.

„Seara se va termina bine", decise ea. Spera să nu se termine într-o confruntare a voințelor celor doi bărbați puternici, cu păreri atât de diferite din toate punctele de vedere.

– Tocmai îi spuneam domnului... lui Gino, se corectă Lacy, că am fost recompensați generos pentru folosirea domeniului de la Diligence Hall. I-am mai spus că tot acest deranj nu era necesar, continuă ea, arătând către toate lucrurile din cort.

Gino răspunse galant.

– Întotdeauna am preferat să-i cunosc personal pe oamenii cu care fac afaceri și cum cei de la Diligence Hall fac afaceri cu compania de film Marchetti...

Eva îi zâmbi lui Resee, așteptând ca el să răspundă că nu prea avusese de ales. Era convinsă că aceste cuvinte îi stăteau pe limbă, dar Resee, în loc să le facă auzite, ridică paharul de șampanie și spuse:

– În cinstea casei Diligence, acum în timpul filmărilor și după aceea, când ne vom bucura de întoarcerea la liniștea sa obișnuită de a fi din nou o entitate.

Pe când bea șampania, Eva îl urmărea pe Gino. Acesta îl scruta cu privirea pe Resee. Când privirile lor se încrucișară, apreciind duritatea din ochii lui Resee, Gino se decise să se retragă. Cel puțin așa credea Eva. Gino auzise cuvintele nerostite din toastul lui Resee, dar nu era momen-

tul potrivit pentru o înfruntare. Şi nici Resee nu avea de gând să-l înfrunte pe Gino. „Glory Road“ se turna la Diligence Hall şi oricum nu putea face acum nimic în privinţa asta.

În timp ce sorbea şampania, Resee trebui să admită că fusese un an bun.

Simţi o mâncărime la ceafă şi ştiu că ceva nu era în regulă. În ceea ce privea filmările, ce era făcut era bun făcut. Şi totuşi Gino Marchetti comandase acest festin, acompaniat de farmecul lui latin. Toate acestea le oferea, deşi obţinuse de la ei ceea ce dorise. Resee decise că acesta nu era stilul lui Gino. Se întrebă care era motivul ascuns.

– Afacerile sunt afaceri, spuse Gino. Dar scopul nostru este să facem, pe cât posibil, ca totul să fie pe placul tuturor, atâta timp cât ne aflăm aici. Cum ne-am descurcat până acum? o întrebă pe Lacy.

Ea nu ezită să răspundă:

– A fost o experienţă minunată. Mai ales datorită Evei. Fără ea...

O privi pe Eva care rostise puţine cuvinte în acea seară. Urmărea nervoasă petrecerea şi continua să se întrebe cum de stăteau Gino şi Resee la aceeasi masă.

– Ah, Eva mea este nemaipomenită, nu-i aşa?

Gino zâmbi dulce şi-l privi pe Resee, nu pe Lacy. Se întâmpla ca şi Eva să-l privească în acelaşi timp, şi amândoi îl văzură pe Resee cum îşi încleştează maxilarul.

„Eva mea“...

Lui Resee nu-i plăcuse deloc. Eva ştia de ce. Gino bănuia de ce.

Beau, care savura mâncarea şi băutura şi era indiferent la nuanţele discuţiei, se alătură conversaţiei.

– Cu toţii îi suntem recunoscători Evei. Fără ea eu n-aş fi avut acum o slujbă.

Îi trebuiră trei secunde până să realizeze că Gino nu ştia de munca pe care el o depunea pentru filmul „Glory Road“.

Dar totul era în regulă în ceea ce-l privea pe Gino.

– Beau, am auzit numai lucruri bune despre tine. De fapt m-am gândit că noi doi ar trebui să avem o mică discuţie.

Pe măsură ce faţa lui Beau se lumina, cea a lui Resee se întuneca. Eva îl urmări pe Resee pe când Gino se conversa cu fratele lui. Ştia că Resee dorea tot ce era mai bun pe lume pentru Beau, dar nu îl putea accepta pe Gino Marchetti – nu în casa lui. Şi cu siguranţă nu-l accepta pentru că înţelegea ceea ce avea Gino de gând să facă: să-i vrăjească pe Lacy şi pe fratele lui.

– Dar nu vom discuta afaceri la cină, îi spuse Gino lui Beau. Mâine, înainte de a pleca, o să discutăm pe îndelete despre asta.

Zâmbi și ridică paharul pentru un ultim toast, căci era clar că cina se sfârșise. Desertul și cafeaua fuseseră servite.

Gino era conștient că nu reușise să farmece pe absolut toată lumea care se afla la masă. Prin urmare își îndreptă atenția către Resee. Era puțin nesigur pe Eva – chiar așa trebuia să și fie.

Resee nu era ușor de cucerit, iar Eva aproape că se mira de ce se deranja Gino. Apoi se decise că era de fapt o provocare pentru el. Nu putea rezista să nu încerce.

– Spune-mi, Resee, i se adresă Gino acestuia, aprinzându-și un trabuc în același timp.

Primise în prealabil permisiunea lui Lacy de a-și aprinde trabucul.Te vom mai vedea la televizor?

Resee dădu din cap.

– Acea parte a vieții mele s-a încheiat, răspunse el categoric.

Gino încuviință. Înțelegea un om care luase o asemenea decizie și care rămânea ferm pe poziții. Știa că atunci când îi va veni și lui vremea, se va retrage rapid. Dar acea clipă era undeva departe, în viitor.

Citindu-i privirea, Eva putea afirma că Gino îl considera pe Resee un bărbat care se dăduse bătut prea ușor și prea devreme.

– Bănuiesc că te ocupi cu altceva, îl întrebă Gino.

Resee dădu din cap din nou și zâmbi amabil. Dar nu era un zâmbet care îi lumina ochii.

– Nu. Sunt chiar fericit aici la Diligence Hall. Este exact modul liniștit de viață de care am nevoie acum. Fără valori false, fără...

Vocea i se stinse. Era pe cale să-și deprecieze propria profesie și, implicit, făcând acest lucru, să îl deprecieze și pe Gino.

Resee se opri chiar la momentul oportun, iar Eva răsuflă ușurată. Acești doi bărbați erau cei mai importanți bărbați din viața ei. Ar fi putut continua ciorovăiala și făcând asta, creau o situație dificilă pentru toți. Dar lăsară momentul să treacă.

Gino îi oferi un trabuc lui Resee, iar acesta îl acceptă.

Seara se termină precum începuse: într-o atmosferă caldă.

***

Dar în acea noapte, pe când stătea în brațele lui Resee, Eva simți neliniștea din el. Era tăcut, retras.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. Este de vină Gino?

Resee încuviință, atingându-i fruntea.

– Nu pot să-l plac, Eva, și știu de ce. N-am încredere în el.

Eva încercă să nu-i ia apărarea lui Gino.

– Pot înțelege asta. Nu toată lumea este impresionată de aura lui de putere.

– Cu siguranță că a convertit doi în seara aceasta: pe mama mea și pe fratele meu. Dar nu puterea este cea care mă face să fiu neîncrezător. Dumnezeu știe că am avut parte de așa ceva în viața mea. Bănuiesc că și eu însumi am avut la un moment dat parte puțin de ea, adăugă el.

– De ceva mai multă putere, îi aminti Eva. Dar puterea trebuie condusă cu pricepere.

– Acest lucru mă preocupă cel mai mult. Nu am încredere în motivele lui.

Eva se așeză mai confortabil în brațele lui Resee.

– Cred că în multe cazuri – în cele mai multe cazuri – Gino este un om bun. Cu siguranță că n-aș fi ajuns azi ceea ce sunt fără el.

Resee o mângâie pe păr și dădu din cap.

– Ești foarte legată de el, nu-i așa?

– Da, răspunse ea moale. Mi-a dat această slujbă și a crezut în mine. Dar este mai mult de atât, spuse ea brusc.

Dorea să-i spună lui Resee, să-și deschidă sufletul în fața lui și să împartă cu el durerea pe care o trăise cândva. Spera ea, în timp, să-i împartă și el trecutul lui.

– Amândoi am trecut prin multe împreună din cauza lui Franco.

– Spune-mi, rosti Resee.

Mâna lui îi mângâia obrazul.

– Nu a fost chiar atât de îngrozitor, spuse ea.

Știa că deși trecuseră atâția ani de care avusese nevoie să treacă peste asta, niciodată nu avea să uite durerea. Încă era prudentă cu toată lumea. Chiar și cu Resee.

– „Timpul le vindecă pe toate“, murmură ea.

– Da, admise Resee.

Se gândea la el însuși. Durerea lui începuse să se vindece – datorită timpului și datorită Evei. De o săptămână nu mai avusese nici un coșmar. Dar avea senzația că Eva nu-i spunea totul.

– Timpul și cineva cu care să împarți durerea, spuse Resee încetișor.

– A fost îngrozitor, îndreptă Eva situația.

– Erai foarte tânără, îi aminti Resee.

– Oh, da. Nu cred că cineva să fi fost atât de tânără, inocentă și încrezătoare ca mine. Am fost prima femeie pe care Franco a prezentat-o părinților lui. Și avusese destule prietene... Familia Marchetti, considera acest fapt drept un semn pozitiv, drept un indiciu că Franco avea de gând să se așeze la casa lui.

– Câți ani avea?

– 35, spuse Eva. Iar eu aveam 20.

Resee dădu din cap și Eva spuse:

– Știu. Era o mare diferență de vârstă, dar nu conta. Nu conta.

– Cât timp a durat?

– Un an, îi răspunse Eva. Mai târziu aveam să aflu că la acest capitol dețineam un adevărat record. Nu mai avusese niciodată o relație atât de lungă. Dar se terminase totul cu mult timp înainte. Începuse să rămână seara târziu în oraș, tot mai târziu. Venea acasă beat. Într-o noapte a adus o fată cu el.

– Oh, Eva, spuse Resee și o strânse mai tare în brațe.

– A fost înfiorător. De fapt cred că uitase că eu mai locuiam acolo. Era atât de beat... dar eu fusesem atât de umilită. Nu voi putea uita noaptea aceea cât timp voi trăi. Și nici dimineața care a urmat.

– Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Resee.

Realiză că simțea simpatie pentru Eva. Era ceva ce nu mai simțise pentru nimeni niciodată.

– M-a lovit, spuse ea.

Resee tresări.

– Nu cred că intenționase, spuse ea, repede. Franco avusese parte de prea multe. Și totuși nu era suficient. Reacționa violent la orice și oricine considera el că l-a adus în starea în care se afla. Eu doar s-a întâmplat să mă aflu acolo.

– Sunt sigur că așa este, spuse Resee, sperând ca aceste cuvinte să îi aline durerea.

– Apoi el a ieșit, iar eu am fugit. Nu am luat nimic cu mine. Am fugit la Gino. M-am aruncat în brațele lui, implorându-l să-mi dea bani ca să plec, să pot scăpa de acolo. A doua zi începeam deja lucrul la studiourile Marchetti Films International. În mai puțin de o săptămână mă aflam în California. Totul se terminase.

– Exceptând faptul că niciodată nu s-a terminat cu adevărat, spuse Resee cu simpatie.

– Nu. Până când nu trece suficient timp ca totul să devină tulbure. Până când nu poți povesti totul cuiva. Până nu poți înfrunta ceea ce s-a întâmplat.

– Și până când nu găsești pe cineva cu care să împarți toate acestea, termină Resee propoziția în locul ei. Eva, îți mulțumesc că mi-ai împărtășit aceste întâmplări.

Capitolul 9

Două zile mai târziu, Eva conducea spre aeroport mașina lui Resee. Conducea cu viteză, lăsând vântul să-i biciuiască părul pe spate, cu sălbăticie. Era o zi frumoasă, nu atât de umedă precum o zi obișnuită în acele părți ale sudului, și se distra grozav conducând. Resee se oferise s-o conducă el la aeroport, dar imediat după aceea hotărî că era mai bine să îi dea mașina să conducă singură mai ales după ce Eva îi explicase cum urma să decurgă călătoria de la aeroport înapoi în oraș.

– Va fi groaznic. Ei... nu chiar atât de groaznic, dar foarte solicitant.

Mergea la aeroport să-l întâlnească pe Dan Morrow și avea la dispoziție mai puțin de o oră ca să-l binedispună sau să-l aducă pe aproape. Misiunea ei era cam dificilă, dacă nu chiar imposibilă, ținând cont de atitudinea lui Danny cu privire la reîntoarcerea sa în Corinth, pentru a schimba decorul de pe platou.

– Astea sunt prostii, îi spusese el la telefon, când Eva îl sunase la New York și îl trezise din somn la ora opt dimineața. Restaurantul arăta perfect când am plecat. Am lucrat la el zile întregi împreună cu decoratorii. Chiar eu am desenat schițele. Joey i-a plătit individului o grămadă de bani ca să ne lase să schimbăm oglinda din spatele barului. Ce naiba Eva, pentru restul, ai schițele mele. Pentru ce sunt decoratorii de platou? Puneți-i pe ei să facă schimbările de rigoare pe platou!

Eva îl lăsase să continue până să-i spună că nu avea încotro. Regizorul fusese adamant. Avea nevoie de Danny. Era o scenă importantă: scena ce dădea ton sfârșitului filmului, și nu era mulțumit de cum arăta până acum.

– E nemaipomenit că mai ești aici, spuse Dan, pe când își îndesa geanta pe bancheta din spate a mașinii și se urcă. Deci de ce te mai afli încă aici, asta chiar că mă depășește. Nu știam că acum rămâi la locul filmărilor atâta timp cât avansează cu filmările. Dar dacă nu ai fi rămas, nici eu nu aș fi fost în acel avion. Am făcut asta pentru tine, spuse el așezându-se mai bine în scaun.Trebuie să-ți spun că de data aceasta vremea e mai răcoroasă, dar îmi place mai mult, iar mașina este superbă. Nu-mi amintesc să fi văzut mașini decapotabile la standul mașinilor de închiriat, adăugă el, schimbând subiectul brusc, ceea ce îi provocă Evei o mare ușurare, deși știa că va reveni la subiect când te așteptai mai puțin. Asta era doar o deviere de la subiect.

– N-am închiriat mașina. Aparține familiei Benedict, îi spuse Eva.

– Căruia dintre ei?

– Lui Resee, răspunse Eva.

Dan nu comentă, dar rumegă informația. Cu siguranță despre asta va mai aduce el vorba. Dan reținea fiecare informație și ți-o plasa când te așteptai mai puțin.

– Aveți un scenarist pentru acest film, nu-i așa? întrebă el.

– Așa e, răspunse Eva.

– De când am plecat, ai devenit o șoferiță periculoasă. Și pe deasupra mai arăți și superb. Așa că bănuiesc că ai o aventură cu fiul mai mare al familiei Benedict. Dar despre asta vom discuta ceva mai târziu.

Apoi adăugă:

– Dacă există un designer de platou, de ce nu s-a uitat pe schițele mele pur și simplu și nu a creat atmosfera cerută de voi? Totul se afla pe hârtie. Oricine, cu oricât de puțin talent, ar fi putut-o recreea.

Eva ajunse la un semafor într-o suburbie a Corinth-ului și se întoarse spre Dan.

– Exact asta a și făcut, dar nu a ieșit tocmai bine, Danny. Îi lipsește ceva, retușul tău. Asta-i părerea tuturor. Scena trebuie să fie perfectă căci constituie punctul final.

Culoarea semaforului se schimbă, Eva călca accelerația din nou și Danny schimbă din nou subiectul.

– De fapt eu știam ce se petrece între tine și Resee Benedict. Mary mi-a spus când am vorbit cu ea zilele trecute.

– Mary are o imaginație bogată.

– Din contră, draga mea, Mary n-are deloc imaginație. După cum știi, pentru ea există doar realitate, fapte, tot ce are sens. De ce încerci să negi această mică romanță?

Eva nu răspunse.

– Poate, la urma urmei, nu e doar o simplă romanță, poate înseamnă mult mai mult decât vrei să admiți, decise el pe când coborau strada principală și se apropiau de barul local, care era subiectul filmărilor de azi și totodată problema regizorului.

Eva încetini și se gândi la remarca lui Dan. Într-adevăr, aceasta nu era doar o simplă aventură romantică, era mult mai mult. Când îl văzu pe Resee stând de vorbă cu niște puști din echipă, în colț și zări lumina ce i se ivise pe chip la vederea ei, Eva era sigură ce ceea ce simțea pentru el era un sentiment de siguranță. Aventurile de moment care se practicau în cercul ei începeau odată cu începerea filmului și se termina odată cu acesta. Relația lor era diferită. Dar ce va urma de acum încolo?

Dan și Eva coborâră din mașină în locul unde-i aștepta toată lumea. Eva îi aruncă lui Resee un zâmbet strălucitor când trecu pe lângă el și intră în bar. Când reuși să se strecoare afară după câteva minute, el o aștepta.

– Hai să mergem acolo după colț, ne vede toată lumea, spuse ea cu o voce conspiratoare, întocmai ca într-un film. Am timp cam zece minute. Atât m-am gândit că i-ar trebui lui Danny să-l găsească pe decorator.

Resee râse, porni mașina și demară, părăsind acel loc zgomotos, apoi coti pe o străduță liniștită.

– Am crezut că Danny e cel care va rezolva problema, spuse Resee.

– O va rezolva. Exact cum m-am așteptat, Danny s-a uitat la platoul de filmare și și-a dat seama ce nu era în regulă. Mulțumesc Domnului pentru geniile companiei Marchetti Films, spuse ea cu un oftat.

– Dar va dura toată ziua, iar unii s-ar putea să-și piardă cumpătul. Voiam să-ți spun să nu mă aștepți, și mai voiam...

– Asta? întrebă el pe când opri motorul mașinii și o luă în brațe.

Sărutul lor nu era unul destinat zilei, ci nopții cu lună plină.

– Mi-aș dori să fie noapte, spuse Resee, buzele lui, atingându-le pe ale ei.

– Va fi în curând, murmură Eva.

Resee zâmbi și o îmbrățișă, și încercă să uite pentru un moment de noaptea cu lună.

– Îți place nebunia asta, nu-i așa?

– Mmm, bineînțeles.

– Nu asta, mă refer la industria filmului, spuse el cu un zâmbet.

– Da, îmi place, recunoscu ea, mai ales când știu că pot fugi cu tine pentru câteva minute – îl sărută ușor – iar la sfârșitul unei zile de filmare ești aici. Vei fi aici, să mă aștepți, nu-i așa?

– Absolut, spuse Resee drăgăstos.

Eva era plină de viață, iar râsul și senzaționalul părea să o urmărească pretutindeni. Era puțin invidios căci știa că mare parte din entuziasmul ei se datora filmului. Dar la fel de sigur era că restul îi aparținea.

– Am niște planuri speciale pentru diseară, spuse Resee.

Din josul străzii un membru al echipei strigă:

– Eva, au nevoie de tine.

Se îndepărtă puțin pentru ca el să poată porni mașina, dar nu înainte de a schimba o sărutare rapidă.

– Ce planuri? întrebă ea.

Resee dădu din cap în semn că nu are de gând a-i dezvălui.

– Nu-ți spun.

Întoarse mașina și porni înapoi spre bar.

– Te rog. Urăsc secretele, spuse ea.

– Dar nu-i un secret, spuse Resee parcând lângă bar. E o surpriză. Asta-i o mare diferență.

Eva coborî din mașină și se sprijini cu mâinile de portieră, uitându-se la el.

– Asta explică totul, afirmă ea. Ador surprizele. Și abia aștept.

– Bun, spuse Resee cu satisfacție. Ne vedem diseară.

După ce plecă, Eva stătu pe trotuar și îl urmări cu privirea. Jumătate din echipa de filmare stătea pe aproape urmărind-o pe ea. Când se întoarse spre ei, toți încercară să pară ocupați și să-și ascundă interesul pentru povestea lor de dragoste. Remarcând umorul situației, Eva începu să râdă, iar ei știură că ea era din nou cu ei.

– Urechi lungi, ce sunteți, le spuse Eva când trecu pe lângă ei în drum spre bar și primind acele priviri inocente pe care le aștepta.

Bârfa era unul din lucrurile care nu lipsea niciodată pe un platou de filmare. Eva se surprinsese pe sine când decisese să trăiască cu acest lucru decât să lupte împotrivă-i. Știa că luase o decizie înțeleaptă. Dar încă se întreba dacă această relație era doar una de moment.

Pe când se îndrepta spre bar, după ce închise ușa în urma ei și după ce se alătură alaiului care îl înconjura pe Dan și pe decoratorul artistic, încă nu avea un răspuns la propria întrebare.

Măcar avea să aștepte noaptea cu nerăbdare – și pe deasupra i se pregătea și o surpriză.

Pe când se îndrepta spre Dilligence Hall, Resee conducea cu viteză mare, mult mai mare decât a Evei. Dar când ajunse la intersecție se răzgândi și întoarse în direcția Charleston-ului. Nu mai fusese acolo de

când se întorsese în Carolina de Sud, dar din punct de vedere arhitectural rămânea unul din orașele lui preferate. Chiar și în zilele de liceu când aveau loc petreceri, lui Resee îi plăcea să evadeze departe de prietenii lui să se plimbe pe străzi și să admire frumusețea caselor vechi.

Charleston-ul nu se schimbase mult. Rămăsese tot un orășel, nu se transformase într-o metropolă. Era un loc numai bun să explorezi străduțele înguste, bisericile vechi, muzeele, să mergi de-a lungul diviziei unde, pe vremea când era copil, petrecuse ore întregi cățărându-se pe tunurile rămase de pe vremea Războiului de Secesiune. Charleston-ul trăise o adevărată renaștere culturală odată cu apariția teatrului „*Spoleto*“, dar în rest rămăsese același oraș.

Resee colinda încet căile memoriei. Azi nu se afla aici ca să exploreze. Se afla aici pentru a face cumpărături. Parcă mașina și coborî, plin de un entuziasm pe care nu-și mai amintise a-l fi trăit de ani de zile. Se plimba pe străzile pline de vizitatori și cumpărători în această zi de vară neobișnuit de plăcută și se trezi că zâmbește.

Eva îi făcuse ceva, O.K., gândi Resee. Nu numai că toate coșmarurile lui încetaseră, dar se și trezi că îi plăceau cele mai ciudate lucruri – oricum, ciudate pentru el. De exemplu, azi îi plăcuse parfumul florilor din parc, zâmbetele de pe fețele turiștilor lâncezind cu plăcere în fața caselor vechi și faimoase, aerul umed al oceanului pe pielea lui.

Scuturând din cap intră într-un magazin. Era învăluit de prezența Evei; nu încăpea nici o îndoială. Altfel din ce cauză ar inhala parfumul orașului Charleston.

Se îndreptă spre raionul de lenjerie, conștient că în viața lui nu mai făcuse cumpărături pentru o femeie. Lăsase acest lucru în seama Barbarei sau a mamei lui. De-a lungul anilor, de ziua de naștere a Barbarei sau de Crăciun, Lacy trimisese pachete care îi găseau pretutindeni în lume, de multe ori în locuri retrase. Erau cutii întregi garnisite cu tot felul de lucruri feminine, ca și lenjeria aceasta spumoasă la care se gândea acuma.

– Pot să vă ajut, domnule? îl întrebă o voce.

În timp ce Resee își îndreptă atenția către produsele expuse și căuta un mod de a explica ceea ce căuta, vânzătoarea se holba la el peste ramele ochelarilor.

– Nu sunteți dumneavoastră Resee Benedict, crainicul? exclamă ea.

Resee își aminti de ce întotdeauna rămânea aproape de casă. În Corinth lumea îl considera un vecin, ciudat ce e drept, dar vecin. În schimb în altă parte era o celebritate.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Benedict?

În loc să se simtă iritat, Resee se trezi explicând femeii mai în vârstă ceea ce căuta și descriind cum se pricepea mai bine ce fel de neglijé ar dori.

– Păi, nu sunt sigură că avem ceea ce căutați dumneavoastră, răspunse ea, țuguindu-și buzele, ceea ce îi sugeră lui Resee că poate nu fusese prea explicit în descrierea sa.

– Dar vă pot arăta ce avem noi. Ce măsură doriți?

Răspunsul lui Resee consta în curbe făcute cu mâna, gesturi din care vânzătoarea putu să-și facă o idee vagă.

– Bănuiesc că este vorba despre o persoană subțire, spuse ea în timp ce alegea neglijé-uri pe care să le poată arăta lui Resee.

În mod sistematic acesta le respinse pe toate, unul câte unul, începând cu cel roz din bumbac cu bentițe, pe care îl considera prea de copil, continuând cu o cămașă din satin care i se părea interesantă și sfârșind cu o țesătură moale din lână care era prea pretențioasă.

– Ce ziceți de cea de acolo? spuse el arătând spre ceva roșu ce atârna pe un umeraș în spatele casei de marcat.

Era răscroită adânc în față cu ștrasuri mici și cu un top din dantelă care traversa rochia pe diagonală. Vânzătoarea o ridică și Resee nu avu nici o problemă în a și-o imagina pe Eva umplând acel neglijé. Nu îi era greu, deși Eva nu se afla în fața lui. O vedea întinsă pe pat, cu părul ei blond dezordonat în jurul capului, sânii ei tari abia susținuți de topul neglijé-ului, trupul ei subțire, care o dată îi păruse fragil, acum tolănit în curbe seducătoare, ochii întunecați privindu-l cu o inocență care nu ascundea dorința.

– Aceasta e ceea ce caut, spuse Resee, forțându-se să alunge viziunea arzătoare.

Neglijée-ul era doar una dintre cumpărăturile pe care avea de gând să le facă. Plecă de la raionul de lenjerie și urcă la etaj, de unde cumpără o salopetă albastră cu pantaloni în stil palazzo și o centură din jerse.

– Îi stă nemaipomenit de bine îmbrăcată în culori deschise, afirmă el femeii care îi arătase toate produsele pe care le aveau.

Își aminti de ținutele ei colorate pe care le purtase de când o cunoscuse, dar și de culorile alb și bej care făceau parte din munca ei.

Acum că ea... ei... își făceau puțin de cap și se simțeau bine împreună, Resee era sigur că Evei avea să-i placă costumul. Era atât de sigur încât mai adăugă cumpărăturilor și o cămașă de mătase, o pereche de pantaloni strâmți negri și un parfum.

Conducând înapoi spre Dilligence Hall nu putu să nu-și zâmbească sieși. De doi ani nu mai credea să poată fi capabil să se alăture speciei umane, doi ani în care coșmarurile continuaseră. Dar oricât se îndepărta de oameni și de locuri, totul îl amăra, rămăsese furios. Eva schimbase totul în numai două săptămâni. Coșmarurile încetaseră, îl făcuse capabil să zâmbească, să râdă și să iubească din nou. În noaptea când îi povestise despre Franco, simțise compasiune pentru cineva, în afară de el.

Dupe ce îi împărtășise din sentimentele ei, Resee fusese stăpânit de dorința de a-i împărtăși și el ceva din trecutul lui. Totuși se retrăsese, neștiind de unde să înceapă.

De curând însă, Resee își spuse că era în stare să-și deschidă sufletul în fața ei și să-i povestească tot ce i se întâmplase și ce i se întâmpla acum. Când îl întrebase Gino despre viitorul lui, el nu menționase care ar avea ceva planuri stabile. De fapt nu spusese nimănui, nici măcar lui Lacy și nici lui Beau. Îi va spune Evei. Din cauza ei luase o asemenea decizie.

– Beau, strigă Lacy, vino aici.

Beau o adusese pe mama sa pe verandă cu o jumătate de oră mai devreme, ca să se bucure de briza târzie a după-amiezii. Acum urmărea vocea ei, crezând că dorea să intre în casă și nu putea întoarce scaunul. Dar se înșelase.

– Uite, spuse ea indicând mașina ce urca pe alee, ca apoi să cotească pe străduța ce ducea la căsuța de oaspeți.

– Mamă, e doar Resee, spuse Beau gata să întoarcă scaunul cu rotile al mamei sale.

– Pentru Dumnezeu, știu asta! Dar ai văzut ce avea în spatele mașinii?

– Pachete.

– Nu doar pachete. Erau împachetate frumos cu fundițe și panglici. Nu îmi întoarce scaunul, ordonă ea. Vreau să mai stau încă puțin. Nu cred că a venit Crăciunul și este vremea cadourilor.

– Nu a venit Crăciunul. Ai absolută dreptate mamă. Dar ce vrei să spui?

– Și nici nu e ziua de naștere a cuiva cunoscut.

– Adevărat, adăugă Beau, predându-se în final și așezându-se lângă ea pe treptele de cărămidă.

– Atunci, pentru cine crezi că a cumpărat toate cadourile astea? Am să-ți spun eu pentru cine, își răspunse ea la propria întrebare. Sunt pentru Eva.

– Pentru Eva?

Beau își privi mama cu atenție.

– Exact, spuse ea. Eu nu am neglijat semnele care îmi prevesteau că se petrecea ceva între ei, chiar dacă tu nu le-ai luat în seamă.

– De fapt n-am neglijat nimic, admise Beau. Deși nu pot să înțeleg de ce Eva nu m-ar prefera pe mine. Eu sunt mult mai tânăr.

– Beau, dragule, se pare că tu crezi că tinerețea e cheia tuturor problemelor. Maturitatea e foarte atrăgătoare.

– Păi nu cred că a fugi de lume, așa cum a făcut Resee, e o dovadă de maturitate.

Lacy ridică din sprâncene și zâmbi, privind spre căsuța de oaspeți.

– După cum stau lucrurile, aș zice că fratele tău s-a decis să se alăture din nou speciei umane. Sunt atât de fericită pentru amândoi, spuse cu un oftat.

Beau reflectă o clipă, apoi răspunse:

– Dar Eva este implicată total în viața lui Gino Marchetti. Resee nu s-a împăcat cu Gino la cina din seara trecută. Probabil că este gelos pe el și bănuiesc că nu-l pot condamna. Eva îi este loială lui Gino.

– Bineînțeles că este, sări Lacy. Lucrează pentru el, dragul meu. Și în plus, Gino și soția lui au fost familia ei după ce fiul lor o tratase la modul în care a făcut-o.

Beau ridică o sprânceană. Întotdeauna suspectase că Eva avea ceva scandalos în trecutul ei.

– O poveste foarte tristă, spuse Lacy.

Dar adăugă repede:

– Sper totuși că această relație este așa cum cred eu că este. Adică fie sunt amândoi foarte serioși sau sunt frivoli. Nu vreau ca vreunul din ei să fie rănit din nou, spuse ea dând din cap, în timp ce Beau se ridică ca s-o împingă pe Lacy înăuntru în casă.

– Nu trebuie să-ți faci probleme din această cauză, mamă. Amândoi sunt adulți. Ar trebui să te preocupe inima mea frântă, pentru că Eva l-a ales pe Resee în locul meu.

-Păi Beau, spuse Lacy întorcându-și capul și uitându-se la el peste umăr, credeam că tu ai pus ochii pe Louise.

– Știi, mamă, la vârsta mea un bărbat poate avea interes pentru două femei.

Resee aruncă un pled deasupra pachetelor din mașină și intră în casă. Fusese plecat toată ziua și câinii erau frenetici în dorința lor pentru plimbare. Totuși ieși singur.

– Mă voi revanșa mâine față de voi, fetelor, le spuse pe când închidea ușa în urma lui.

Își turnă ceva de băut și merse în camera lui. Îi mai rămăsese suficient timp ca să facă un duș și să meargă s-o întâlnească pe Eva. Dar mai avea de făcut un lucru. Luă o înghițitură zdravănă, puse paharul pe birou și deschise ușa unui dulap. Stătu un minut întreg holbându-se la mașina de scris aflată pe ultimul raft, până s-o coboare, împinse în lături un teanc de cărți, o așeză pe birou și îndepărtă husa. Luă apoi o altă înghițitură și privi mașina de scris. Era o mașină portabilă care fusese alături de el încă din colegiu și în toți anii de comentator. Avusese parte de multă acțiune, de la pământul arid al Etiopiei la străzile aglomerate al Shanghai-ului și în alte locuri fierbinți. Odată, după o noapte petrecută într-un bar dintr-un oraș neînsemnat din Orientul Mijlociu, mașina fusese furată chiar de pe masă și Resee împreună cu niște amici urmăriseră hoțul până în părțile interzise ale orașului. Până la urmă l-au prins. Înșfăcaseră mașina de scris și plecaseră, fără să se mai ostenească să anunțe autoritățile.

Resee zâmbi, întinse mâna și bătu câteva taste. Încă mai era în stare bună. Era o pată de uzură pe tasta de spațiu, de la milioanele de ori când o apăsase în cariera sa, când revizuise și iar revizuise scenarii, înainte de a intra în direct. Dar de doi ani mașina nu mai luase parte la nici o acțiune.

Asta avea să se schimbe. Resee atinse metalul gri încă odată și merse la duș.

Am să aștern totul pe hârtie, îi spuse el Evei, câteva ore mai târziu. Toți anii petrecuți în televiziune, tot ce mi s-a întâmplat mie și oamenilor din întreaga lume, oamenilor cu care am venit în contact.

– Oh, Resee, ce idee minunată, spuse Eva.

Se ridică, se spriji în cot și se uită la el. El stătea în pat așezat pe spate privind tavanul, ochii lui îngustându-se gânditori. Eva simți că în el se petrecea o schimbare după cum vorbea de planurile lui de viitor. Până să apară Eva totul păruse undeva în depărtare, imposibil de atins, un prezent în care fusese mulțumit să rămână. Acum putea privi în perspectivă și se putea imagina în viitor pentru prima oară în doi ani.

– Nu-mi va fi ușor, spuse Resee gânditor.

– Nu, răspunse ea conștientă de amploarea muncii.

– Și probabil că n-o voi publica chiar dacă voi așterne totul pe hârtie.

– Ba sunt sigură c-o vei publica, fu Eva de altă părere. Sunt mii de oameni care ar fi interesați s-o citească.

El părea că n-o ascultă.

– Dar chiar și numai dacă aș scri-o doar pentru mine, va fi destul de bine. Doar s-o aștern pe hârtie.

El pierdu șirul și Eva se așeză lângă el pe când începu să gândească cu voce tare, la experiențele pe care voia să le relateze.

Pe Eva o trecu un fior pe când asculta. Când începuse seara lor, știuse că avea să fie o seară frumoasă, o seară superbă. Acel gând o ajutase să treacă peste o zi grea de filmare. Dar nu visase niciodată că, într-un final, el avea să-i vorbească despre trecutul lui.

Resee venise s-o ia de la Dilligence Hall la opt și jumătate, iar Lacy încerca să iasă în evidență. Mânuise cârjele și decise că erau destul de problematice, așa că abandonase ideea și se întorsese la scaunul cu rotile.

– În câteva zile voi fi pregătită să merg cu bastonul. Între timp am învățat să mânuiesc acest scaun, îi spuse lui Resee, pe când manevră scaunul în verandă întocmai ca o expertă. Eva va coborî într-o clipă. A urcat doar să-și ia geanta, îl informă ea pe Resee.

– Îți mulțumesc, mamă, spuse Resee, amuzat. Acum ai de gând să mă interoghezi dacă sunt potrivit pentru a o invita pe Eva la cină?

– De fapt îmi trecuse ceva similar prin minte. Eva e o fată nemaipomenită și mă aștept să o tratezi ca atare.

Resee făcu o plecăciune în fața ei.

– Da, Doamnă.

– Apropo nu e cam târziu să luați cina?

– Sper, spuse el cu un zâmbet. Restaurantul va fi numai al nostru.

– Resee, îl certă Lacy. Nu știu cât de serioasă e relația ta cu Eva, dar începe să pară foarte serioasă. Vreau doar să-ți spun că dacă va fi cazul, eu sunt de acord. Nu mă pot gândi la nimic altceva care să-mi facă o asemenea bucurie ca aceea de a o avea pe Eva în permanență la Dilligence Hall.

Resee tresări și se întrebă dacă avusese și el același gând. Îi era groază de ziua când Eva avea să plece. Dar acceptase acea zi ca pe ceva inevitabil. Acum însă mama lui vorbea de parcă ar fi existat o alternativă. Resee își scutură capul.

– Mamă, Eva are cariera ei. Lucrează pentru Gino Marchetti și viața ei e în Los Angeles. Viața noastră de aici din Corinth nu e pentru ea, spuse el, dar se întrebă pe când rostea cuvintele dacă s-ar fi putut înșela.

– Atunci va trebui să ne bucurăm de timpul pe care îl va mai petrece cu noi, spuse Lacy.

– Da, consimți Resee cu un zâmbet, pe când Eva cobora scările.

Odată ieșiți din casă și din raza de „acțiune“ în care mai putea Lacy să-i mai audă, Resee spuse:

– Cred că mama e de acord cu relația noastră.

Îi deschise ușa și Eva urcă în mașină fără se observe cocoașa misterioasă de sub pătura ce se afla pe bancheta din spate.

– Mulțumesc cerului, spuse ea. Fără acordul ei n-aș fi în stare să trec pragul la brațul tău.

– Nici eu, admise Resee râzând. Dar din fericire în seara asta suntem binecuvântați.

Eva nu fu surprinsă când ajunseră la restaurantul de pe chei, acolo unde petrecuseră prima seară împreună. De fapt sperase ca Resee să se gândească la acest loc.

Era cam târziu pentru a lua cina în Carolina de Sud, dar Resee – obișnuit cu obiceiurile din Europa – alesese această oră din alte motive.

– Nu mi-a displăcut prietenia și camaraderia cu ocazia primei noastre cine aici, dar în seara asta mă interesează o masă liniștită într-un colț unde să nu ne deranjeze nimeni, multă mâncare de mare și tu. Nu neapărat în ordinea asta, adăugă el.

Resee obținuse ceea ce dorise. Restaurantul era aproape gol, mâncarea era gustoasă, iar din colțul unde stăteau Resee și Eva puteau admira priveliștea oceanului pe timp de noapte, luminat doar de becurile amplasate pe acoperișul restaurantului. Singura lumină din interior era dată de lumânarea de pe masa lor. Atât cât era, aceasta arunca o aură strălucitoare pe fețele lor deja strălucitoare.

– Hai să rămânem până se închide, sugeră el.

– Mi-ar plăcea.

Rămăseseră. La ora unsprezece nu se mai afla nimeni în afară de barman, moțăind pe casa de marcat, chelnerul lor și proprietarul, care nu era la vedere, ci undeva la celălalt capăt, numărând încasările zilei.

Resee și Eva se țineau de mână și se priveau în ochi. Orice se petrecea între ei, nici unul nu voia să întrebe ce va urma sau măcar să se gândească mai departe unde îi va duce momentul acesta. Doar Resee plănuise deja momentul următor.

– Să ne întoarcem în camera doisprezece.

– Poftim?

– Nu-mi spune c-ai uitat de camera noastră de la hotel.

– Ah, hotelul de lângă...

– Da.

– Ne întoarcem acolo în noaptea asta...?

– Da. Dar numai dacă vrei și tu.

Lumânarea de pe masa lor pâlpâi.

– Păi, cred eu, spuse el pe când se stinse lumânarea, asta e surpriza...

Toate gândurile Evei zburară. Urmau a fi terminate de Resee.

– Face parte din surpriză.

Îi strânse mâna cu căldură.

– Ce zici?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult zâmbi Eva.

Ținându-se de mână ieșiră din restaurant, trecură pe lângă chelner și proprietar care le zâmbiră, zâmbet pe care Resee i-l interpretă Evei de cum ieșiră.

– Poate crezi că erau zâmbete de încuviințare, dar de fapt erau zâmbete de ușurare, spuse el. Cred că începuseră să se întrebe dacă vom pleca vreodată, dar știi cum sunt sudiștii, prea politicoși să zică ceva.

Eva dădu din cap: aici e diferit de tot ce am întâlnit până acum.

– Crezi că e un loc unde te-ai putea acomoda?

– Cred că da, spuse ea.

– Dar nu ești sigură? Voi aștepta să văd cum se termină filmul, adăugă el cu un zâmbet șters pe când urca în mașină, pentru un drum scurt până la motelul din capătul aleii.

Dar Resee înregistră răspunsul ei fără să insiste prea mult.

De cum descuie ușa de la numărul doisprezece, Resse aprinse lumina, o împinse pe Eva înăuntru și o lăsă în mijlocul camerei spunându-i repede:

– Așteaptă-mă aici.

Apoi se întoarse cu un braț plin de pachete.

– Ce naiba e asta, Resee?

– Nimic, doar aniversarea noastră, spuse el cu zâmbetul unui puștan. Nu, nu, spuse el, când ea încercă să ia un pachet. Trebuie să le deschizi pe rând. Acesta e primul. Puse pachetele pe jos și i-l dădu pe cel mai mic. E un parfum, spuse el.

– Resee, se presupune că nu-mi spui nimic, îl certă ea.

– Oh, ai dreptate.

Râse.

– Nu sunt prea bun în astfel de chestii.

De fapt nu mai făcuse așa ceva niciodată. Cadourile făcute spontan nu erau stilul lui Resee Benedict.

Eva desfăcu parfumul. Era preferatul ei, cel cu care se dădea totdeauna.

– N-am știut numele, dar am recunoscut mirosul, spuse el. Acum urmează restul.

Îi dădu alt cadou. Eva le deschise pe toate și le probă în timp ce Resee stătea întins pe pat, privind-o încântat.

La sfârșit rămase în mijlocul camerei purtând neglijé-ul, cu părul înfoiat în jurul capului și cu ochii strălucind de încântare. Plină de spontaneitate se aruncă pe pat lângă Resee. Acesta o luă în brațe și începură să râdă, lacrimi curgându-le pe obraji.

– Ficsia, albastru, roșu rubiniu, spuse ea. Resee încerci să-mi spui ceva?

– Deloc. Sunt nebun după alb și bej, spuse el și-și umplu mâna cu părul ei. Dar pentru canapele și covoare, nu pentru femei frumoase ca tine.

– Totul mi se potrivește de minune, spuse ea printre sărutări, care la început fură calde, dar apoi deveniră pasionate. De unde ai știut ce măsură port?

După un alt sărut lung Resee îi șopti lâgă obraz:

– I-am descris acest trup superb care se află în brațele mele. Mi-am amintit fiecare părticică din el, spuse el, mâinile lui lunecând pe neglijé-ul din satin și ajungând dedesubt.

– Destul cu rochia asta. Oricât de frumoasă ar fi, eu doresc ceea ce se află sub ea.

Mâinile ei se strânseră în jurul gâtului lui în timp ce răspundea la sărut, trecându-și limba peste buzele lui, mușcându-l de pielea proaspăt bărbierită a bărbiei și a obrazului, lăsându-și limba să alunece încet în teaca mătăsoasă a gurii lui.

– Atunci scoate-mi-o, murmură ea provocator.

El întinse mâna până la coapse, înșfăcă bucata de satin și o ridică până la talie. Apoi își strecură mâna sub neglijé și mângâie drăgăstos pielea netedă a coapselor ei, urcă spre talie, ridicând rochia până la sâni. Stătu un moment să mângâie sfârcul rozaliu, deja excitat și pregătit pentru atingerea lui, apoi îi scoase cămășa peste cap și o aruncă; din ea mai rămăsese doar o strălucire roșie pe covor. Se întinse pe pat lângă el și în poziția ei nu era pic de modestie falsă. Nu încercase să se ascundă de el, ci se tolăni lângă el în lumina neclară a lămpii motelului. Fără a-și lua ochii de la ea, Resee se sculă, se dezbrăcă, neacordând mare importanță acestui fapt, exceptând graba de a fi mai repede lângă ea, doar să îngenunghieze în fața zeiței de alabastru care era mereu mai frumoasă, decât oricare din fanteziile ei. Întinse mâna, o mângâie încet și privi în lumina lămpii cum emoțiile la care sperase, pe care le așteptase, se succedau pe fața ei –

plăcere și dorință. La fel de încet își coborî capul și începu s-o sărute. Buzele lui trasară partea dintre sânii ei. Își trecu limba peste fiecare rotunjime și Eva gemu pe când îi trase capul mai aproape, astfel că gura lui putea captura sfârcurile nerăbdătoare. În timp ce limba lui o chinuia, trupul Evei deveni tot mai cald și se înroșise. Părea că se dizolvă și se topește lângă el. Eva îl strânse, gest dublat de plăcerea dată de gura lui care îi sugea, lingea și tachina sânii cât și de mâna care-și croise drum de-a lungul trupului până găsi locul umezit și primitor care îl aștepta. Respirația lui se acceleră și se întrebă dacă plămânii lui vor putea respira destul aer. Creierul i se învolbura, plin de Eva, de frumusețea ei, de pasiunea ei. De fiecare dată când făcea dragoste cu ea, voia mai mult, iar acum se întreba dacă se va sătura vreodată de ea, dacă această obsesie va înceta vreodată.

Când se opri pentru scurt timp, își ridică pentru o clipă capul de pe sânii ei fremătători. Ea se ridică să-l sărute, iar gura ei moale și dornică îi găsi buzele. Căzu pe pat având-o pe Eva deasupra lui, învăluit de o căldură ce-l străpunse până în adâncul ființei lui, pe când limba ei îi cerceta toate colțurile gurii, iar mâinile ei îi mângâiau cu frenezie părțile dure ale corpului. Sângele îi pulsa lăsând o dâră fierbinte înlăuntrul lui, care nu era mai puțin arzătoare decât atingerea Evei. Mâinile ei îi mângâiau mușchii coapselor, trecură peste linia șoldului, mai apoi peste abdomenul plat, Senzațiile erau aproape insuportabile, intensa plăcere creștea și se învolbura în el. Nu știa cât se mai putea controla. Mâna ei trecu mai departe spre partea inferioară, mângâindu-l și aducându-l la limita surportabilității. Deodată îi prinse mâinile și i le ținu strâns.

– Eva, rosti el cu voce răgușită.

– Știu, răspunse ea, căci și ea se afla la limită.

Își trase mâna și nu-l mai atinse, lăsându-l să se calmeze o clipă.

Resee o privi și inima lui făcu o tumbă. Fața ei radia, părul deranjat arăta precum o aură, ochii ardeau plini de dorință. Știa că a o iubi pe Eva însemna mai mult decât o împreunare fizică. Era un sentiment profund și aproape spiritual, care-l făcea să se simtă parte din ea. Inima îi zburda și capul îi plutea pe când o privea, dar sentimentul de dorință, oricât de puternic ar fi fost nu putea di egalat de celălalt sentiment, acela de iubire care pusese stăpânire pe el la fel de intens cum pusese ea stăpânire pe el.

Încet, încercând să-și păstreze controlul până aveau să devină un tot, Resee îngenunchie deasupra ei. Eva, la fel de nerăbdătoare ca și el se arcui spre el. O pătrunse cu o forță care îi uimi, căci bărbăția lui o umplu

pe de-a-ntregul și puterea lui o învălui. Începură a se undui într-un ritm care se potrivea perfect cu frenezia lor. Încă formând un tot, ea își înfipse unghiile în carnea lui și-și arcui capul pe spate. Cu fiecare mișcare el o aducea tot mai aproape de extaz.

Resee îi prinse umerii, iar ea încercă să-l prindă, dar mâinile îi alunecară pe pielea umedă, în jos pe spate, apoi pe umeri. Până la urmă se prinse de mâinile lui musculoase. Încleștați începură să se miște tot mai repede și mai repede, până când amândoi atinseră punctul culminant și deveniră unul singur.

Își strângeau în brațe trupurile fierbinți, unede de dragoste și încleștate. Până la urmă se relaxară, se moleșiră și căzură unul în brațele celuilalt.

– Resee...

– Eva, răspunse el.

Apoi deodată rostiră aceleași cuvinte:

– Te iubesc!

Mai târziu, pe când stătea pe jumătate treaz lângă Eva, Resee realiză că ceea ce spusese era adevărat: el o iubea pe Eva. Acel gând se împleti cu sentimentele de dorință și plăcere pe care le nutrea pentru ea.

O iubea, dar ea aparținea altei lumi. De fapt, cum putuse constata cu ocazia vizitei lui Marchetti, omul acesta o avea la degetul lui mai mult ca niciodată. Și mai era ceva: Resee nu avea de gând să se reîntoarcă la acea lume.

Oftă adânc și-i sărută creștetul capului blond. Trebuia să se mulțumească s-o aibă o vreme. Pentru moment asta era tot ce dorea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Eva, deschizând ochii și privindu-i figura preocupată.

– Mă gândeam ce puțin timp mai aveam la dispoziție, până va trebui să pleci. Acum sunt numărate minutele, afirmă el.

– Da, așa e, admise și ea.

Mă gândeam că vreau să-mi petrec tot acest timp cu tine.

Se întinse și îi prinse mâna aproape în mod brutal.

– Așa are să fie, Resee, spuse ea. Dar hai să nu discutăm despre asta acum. Mă înspăimântă.

– Iartă-mă, replică el. Doar că regret ce s-a întâmplat în trecut.

Încă îi ținea mâna.

– Am fost egoist în ceea ce privește timpul. Barbara a suferit din cauza asta.

– Sunt sigură că ea a înțeles, îl liniști Eva.

– Da, m-a înțeles și asta face ca totul să fie și mai dureros. Credeam că dețineam controlul, dar de fapt nu puteam controla nimic. Eram o celebritate și nu m-am gândit la ce viață am supus-o pe soția mea. Credeam că stilul meu de viață era și stilul ei.

– Poate era stilul ei de viață pentru că erai și tu acolo, spuse Eva.

Resee zâmbi cu amărăciune.

– Partea tristă este că probabil ai dreptate. Dar nu ea își alesese stilul de viață eu i-l impusesem.

– Ești prea dur cu tine. Ea este cea care te-a ales pe tine.

Eva îl provoca. Resee scutură din cap.

– Da, dar eu am știut întotdeauna ce și-a dorit: o casă și o familie în Corinth. Eu n-am vrut niciodată și acum în mod ciudat m-am întors aici.

Eva realiză că nu se întorsese din cauza Barbarei, ci era legat de el însuși, de ceva ce trebuia să descopere.

Mult mai târziu îi spuse despre carte.

– Ideea că voi scrie o carte, mai ales că sunt în stare să scriu o carte, m-a surprins. Și atunci, ca și acum, nevoia de a-ți împărtăși acest gând era la fel de puternică.

Resee o privi. Trupul ei era strâns lipit de al lui, un picior stătea peste coapsa lui, pielea ei de porțelan contrasta cu pielea lui bronzată. Erau feminin și masculin într-un tot.

Resee zâmbi.

– Aș sta treaz toată noaptea, aș vorbi cu tine aici în camera numărul doisprezece.

Eva se strânse lângă el fericită. Niciodată nu-i mai vorbise despre el. Voia să rămână toată noaptea să-l asculte, să-i împărtășească din trecutul lui și despre planurile lui de viitor.

– Ah, da, te iubesc! spuse el ca pentru a întări afirmația anterioară.

Eva își simți inima bătând nebunește, căci știa că vorbele spuse în momente de pasiune erau adevărate, la fel de adevărate ca cele rostite de ea. Resee o sărută apoi trase cearșaful peste ea, învelind-o până la bărbie sărutând-o din nou.

– Mi-ai făcut mult bine, spuse el. Renasc la viață și asta datorită ție, Eva.

Ea crezu că acest moment era perfect. Ca niciodată până atunci, aveau întreaga noapte pentru ei.

Capitolul 10

– Obișnuiam să am coșmaruri, îi spuse Resee Evei.

În timp ce vorbea ea stătea întinsă lângă el simțindu-l mai aproape ca niciodată. Acesta era bărbatul care colindase prin lume în căutare de știri senzaționale, totul până în acea zi cu doi ani ani în urmă, când părăsise specia umană. Acum era pe cale de a se întoarce. Urma să fie un drum lung, dar deja făcuse primii pași, este adevărat, mărunți. Începuse să comunice și nu numai cu Eva. Recent se oprise să-i asculte pe oamenii de pe platou și chiar vorbise cu ei. Ocoliră subiectul Gino și oarecum deveniră mai apropiați. Ea îi povestise despre Franco, el despre Barbara și despre carte. Ea se îndrăgostise de el.

– În coșmaruri priveam moartea Barbarei, îi spuse el încet. Dar asta nu e tot. Mă văd pe mine. Stând acolo și nefăcând nimic.

– Dar nu aveai cum s-o ajuți, insistă Eva.

– Mă refer la faptul că nu făceam nimic să previn totul ca să nu se întâmple. Nu făceam nimic să o scot de acolo, departe de viața aceea.

– Resee...

– Știu. A fost și alegerea ei și nu pot continua să trăiesc cu vina asta. S-a sfârșit, spuse el și e timpul să trăiesc din nou. Tu m-ai învățat asta, Eva.

Resee o așeză confortabil lângă el. Trupurile lor goale erau lungite pe sub cearșaful răcoros. Chiar și după ce făcuseră dragoste, după ce erau extenuați și într-o stare de euforie, dorința mai persista. Pasiunea lor se trezea cu fiecare mângâiere, iar fiecare sărut tandru părea să ducă la mai mult.

– Mmm, Eva scoase un sunet care era în parte de satisfacție, în parte de excitare. E atât de bine să te simt, să te ating, să vorbesc cu tine. Păi, am discutat despre...

– Dar s-ar putea să nu spunem ceea ce vrem să spunem, răspunse Resee gânditor.

– Acum putem, spuse Eva. Simt că ți-aș putea spune orice.

O strânse mai aproape, și ea scoase un oftat plin de mulțumire. Întorcându-și capul spre ea, o sărută. Gura Evei se deschise sub a sa și simți limba lui Resee strecurându-se printre buzele ei înăuntru. Căldura începu să crească în ea. De câteva minute terminaseră a se iubi, dar Eva știa că în scurt timp vor începe din nou. Resee o dorea acum, dar aveau o noapte întreagă pentru ei, așa că sărutările trebuiau să fie suficiente pentru moment. În acest moment simțea nevoia să-i vorbească la fel de mult pe cât dorea să facă dragoste cu ea.

– Vreau să împarți totul cu mine, spuse el. Pentru totdeauna.

Timp de o clipă rămase tăcut, buzele lui rămânând apropiate de ale ei.

– Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ți le spun, spuse el. M-am gândit să predau ore la un colegiu.

– Oh, Resee...

– Da nu au nici o secția de media la colegiul local.

– Dar ai putea crea una.

Eva era intrigată.

– Te-ai putea implica.

– Da, spuse Resee în timp ce-i mângâia părul care era încă puțin umed. E o școală bună și mi-ar plăcea să cred că aș putea contribui cu ceva Facultatea e bună, dar nu cred că ar dăuna numelor unor celebrități. Iar eu sunt destul de cunoscut, spuse el.

Eva râse de modestia lui.

– Da, cred că ești. Dar hai să nu uităm talentul tău. E foarte emoționant când mă gândesc că vrei să-ți împarți cunoștințele și experiența.

Resee încuviință.

– Este cinstit să împărtășesc și altora ceea ce am învățat. Eu am abandonat această parte foarte devreme, dar a rămas cu mine totdeauna. Acum m-am întors definitiv. Știi, nu e un viitor chiar așa rău să trăiesc în Corinth, să-mi scriu cartea și să predau la colegiu.

Zâmbi mulțumit.

– Poate voi reuși să obțin terenul acela de la familia Graydon și să-mi ridic o casă.

Eva își simți inima bubuind. Pământul familiei Graydon... Nu-i spusese de planul lui Gino. Îi promisese acestuia să nu dezvăluie nimic și nu-i trecuse prin minte să nu păstreze secretul, din moment ce oricum Resee nu mai menționase nimic despre acel teren. Aproape că uitase că era și el interesat. Acum Eva era confuză.

– O casă, spuse ea gânditoare. Credeam că te interesează doar ca zonă de tampon, ca să te țină la distanță de ceilalți. Acum că te-ai întors, nu mai ai nevoie de singurătate.

– Ba da, mai am nevoie.

Resee râse.

– Plănuiesc să încep să trăiesc, dar asta nu înseamnă că vreau să-mi pierd intimitatea. Și oricum nu pot rămâne o veșnicie unde stau acum. De fapt aceea este casa de oaspeți a mamei. Diligence Hall aparține lui Lacy. Eu am nevoie de o casă a mea.

– Dar pământul familiei Graydon...

– E ideal. Întotdeauna m-a atras și mă gândesc la el de când am fost acolo cu tine. Este sălbatic, superb. Graydon a cerut un preț deasupra pieței, dar nu cred să-l vândă între timp vreunui necunoscut.

– Sper să ai dreptate, răspunse Eva cu voce pierită.

Tonul vocii ei sună atât de ciudat încât îl făcu pe Resee să se întoarcă spre ea. Fața ei era albă ca varul cu excepția a două pete roșii în obraji.

– Eva, ce s-a întâmplat?

Încercă să se ascundă de el, dar nu putea.

– Eva?

– I-am arătat terenul lui Gino, spuse ea cu o voce sugrumată, căci fața îi era lipită de pieptul lui.

– Ce-ai făcut?

Resee era sigur că nu înțelesese bine cuvintele ei.

– I l-am arătat lui Gino când a fost aici.

– De ce naiba ai făcut asta? întrebă el cu o voce uimită.

– Mi-a spus că vrea un teren pentru el. Am găsit câteva, dar nu i-au plăcut. Întâmplător am menționat terenul familiei Graydon...

– Doar întâmplător?

Resee se ridicase și era aproape de marginea patului, proptindu-și o pernă în spate. Ochii erau reci, dar furia era încă controlată.

– Nu mi-ai spus să nu pomenesc de el, Resee. N-am știut că proprietatea era interzisă.

Încercă să se apere de furia lui, care continua să crească. Îi venea să plângă. Acum, când totul mergea atât de bine... De ce naiba nu s-a întâmplat mai târziu, când s-ar fi cunoscut mai bine? Acum relația lor era la

început, era fragilă. Deși nu îl privi, știu că Resee se mișcă și se ridică. Încercă să-i atingă umărul, dar deja acesta se dăduse jos din pat sau văzuse mâna ei și coborî în mod special.

Resee își îmbrăcă pantalonii. Când se întoarse spre Eva, aceasta îi văzu furia. Era într-un fel ușurată.

– Ce naiba vrea să facă Marchetti cu terenul familiei Graydon?

Se întinse după cămașă.

Gino îi spusese să nu discute cu nimeni despre intențiile lui. Era între ciocan și nicovală. Ezită un moment.

Atunci Resee își dădu seama:

– Te-a pus să juri, și tu ca o fraieră ai acceptat.

– Nu sunt fraiera lui, spuse Eva, și pentru prima dată furia ei începu să se arate.

Se dădu jos din pat și începu să se îmbrace. Evident că seara pe care o așteptaseră se dusese pe apa sâmbetei.

– Într-adevăr, Gino m-a rugat să nu vorbesc despre planurile lui...

Resee își vârî cămașa în pantaloni și așteptă. Cum ea nu continuă, el o pătrunse cu acea privire de oțel.

Eva oftă. El o provoca să-i spună; era aproape sigur că ea n-ar fi făcut același lucru dacă ar fi fost în locul lui. O clipă se gândi să-și țină promisiunea față de Gino. Dar Resee ar interpreta această situație ca și cum l-ar alege pe Gino în locul lui. Dar ea deja decisese: îi va spune, din motive personale. Voia să aibă încredere în ea. Voia să păstreze ceea ce era între ei.

– Vrea să construiască un studiou de film.

Cuvintele ei abia se puteau auzi, iar ea știa de ce. Deși nutrea sentimente profunde pentru Resee, loialitatea ei față de Gino era puternică.

Resee înjură. Eva încercă să ignore acest fapt și continuă:

– Plănuiește să construiască un studiou aici în Corinth, dar nu neapărat pe terenul familiei Graydon. Resee, noi nu știm dacă familia Graydon va vinde...

– Un studiou de film, repetă Resee, neluând în seamă ce-i spunea în continuare Eva. Singurul lucru rău ar fi un studiou în curtea mea, pe terenul familiei Graydon, pe pământul unde aveam de gând să-mi ridic casă. Asta-i tot ce poate fi mai rău, și tu ai reușit să faci asta, Eva.

– N-am reușit să fac nimic, Resee, strigă ea, nevenindu-i să creadă că o putea acuza de ceea ce plănuise Gino Marchetti. Te pricepi să tragi concluzii. Încă nu știi ce se petrece.

Resee o privi lung, apoi dădu din cap.

– Ai perfectă dreptate, Eva. Dar am de gând să aflu.

Dădu să apuce telefonul.

– Resee, e trecut de miezul nopții...

Privirea lui o reduse la tăcere. Scuturând capul atât de supărare cât și din confuzie, Eva se lăsă să cadă pe pat.

– Vreau legătura cu Informațiile din Ashville, Carolina de Nord, spuse Resee curtenitor centralistei. Cu domnul Charles Graydon.

În timp ce asculta la telefon, privirea lui o ținti și chiar în timp ce închidea, se putea vedea că o acuza, apoi spuse:

– Numărul nu este înregistrat.

Imediat formă un alt număr.

– Beau, sunt eu, Resee. Da, știu, dar în ultima vreme te-ai culcat foarte târziu, așa că am crezut că nu te deranjez. Vreau numărul lui Charles Graydon. Acela care s-a mutat la Ashville. Ar trebui să fie în cartea de telefoane de pe masa din hol. Da, Beau, jos, spuse el curtenitor. Aștept.

Pe când Resee obținu numărul și formă din nou, Eva își luase lucrurile în baie și se termină de îmbrăcat. Nu voia să audă conversația. După cinci minute o strigă:

– Poți ieși, Eva. Sunt sigur că știi ce mi-a spus Graydon.

– Habar n-am ce ți-a zis, Resee, răspunse Eva prin ușa băii.

– Păi, bănuiesc că știi să ghicești.

Eva deschise ușa și îl văzu pe Resee strângând hainele primite cadou, iar în timp ce vorbea le punea la loc în cutii.

– Graydon a încheiat afacerea cu șeful tău. A spus că marele om de afaceri, vrea să deschidă un studiou de filmări, adăugă Resee cu un surâs amar. Deci s-a terminat. Nu mai trebuie să păstrezi secretul.

– Resee îmi pare rău, n-am știut... începu ea.

– Ce vrei să spui, că nu știai?

– Nu știam cât de mult îți doreai bucata aia de pământ.

Cuvintele pe care le rostea erau tot mai șterse, dar nu făcură ca privirea lui să se mai îmblânzească.

– Eu te-am dus acolo. Eu ți-am arătat locul acela, spuse el de parcă fusese o decizie fundamentală.

Și chiar așa fusese. Acum că îl înțelegea mai bine, realiză acest lucru.

– Tu mi-ai spus de un teren tampon. Atât. Eu nu pot citi gândurile oamenilor.

El ridică o sprânceană, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să înțeleagă fără vorbe ce însemna acel loc pentru el.

– Nu mi-am dat seama cât de mult l-ai dorit, spuse ea. Te-ai purtat normal, de parcă era un oarecare teren din agenda de lucru, exceptând că era aproape de Diligence Hall. De unde era să știu, Resee? Nu comunicam atunci. Cuvintele rostite nu erau cele intenționate de drept.

– Poate că nici în seara asta n-au fost, răspunse tăios. Poate am avut dreptate când te-am categorisit drept unealta lui Marchetti. Dar undeva pe drum mi-am zis că poate ții cu adevărat la mine și la Corinth.

Eva ignoră durerea simțită, atunci când răspunse.

– Țin la tine, Resee. Te iubesc și-mi pasă de tine.

Resee îngrămădi pachetele prin ușă.

– Nu prea cred, Eva. Noi suntem doi oameni diferiți, aparținând unor lumi cu totul diferite. Nu te-ai gândit decât să-i arăți terenul lui Marchetti, ca el să pună mâna pe el. Știi, am noutăți pentru tine: asta nu se va întâmpla.

Resee deschise ușa și îngrămădi pachetele pe bancheta din spate a mașinii.

– Tu mi-ai spus să mă implic, îi reaminti el, pe când se întoarse în cameră.

– Acum am să mă implic cu totul. Am să mă lupt și am să câștig. Compania de film Marchetti nu se va stabili niciodată în Corinth.

A doua zi dimineață, Resee și câinii ieșiră din pădure, când îi ajunse Beau din urmă.

– Resee, despre ce naiba a fost vorba cu telefonul acela atât de târziu?

Coleen o rupse la fugă spre Beau, sărind și plasându-și labele pe pieptul lui. Aștepta să i se acorde atenția cuvenită.

– Ce face fetița? Sunt măgulit de atenția acordată, spuse el, scărpinând-o pe cap, înainte de a relua firul conversației.

– Credeam că n-am să mai dorm. Eram atât de curios. De ce l-ai sunat pe bătrânul Graydon în toiul nopții?

– Beau, ai fost azi în oraș? întrebă Resee pe un ton misterios.

– Nu, se filmează niște scene unde n-au nevoie de mine. De ce mă-ntrebi asta?

Resee râse:

– Asta explică totul, deși nu-mi pot imagina cum de n-au ajuns veștile până aici, cu tot tam-tam-ul cuvenit.

– Despre ce naiba vorbești? îl chestionă Beau.

Fratele lui se îndrepta spre vilă, iar el îl urma, cu câinii jucându-i-se la picioare.

– L-am sunat pe Graydon în legătură cu terenul de la râu, spuse Resee peste umăr.

– Haide Resee, te-a interesat bucata aia de pământ de cum ai venit înapoi acasă. Vrei să-mi spui că l-ai sunat pe Graydon numai ca să afli că nu lasă la preț?

– Bănuiesc că a crezut că dacă ține la preț cineva se va găsi să-l cumpere, spuse Resee fără să răspundă la întrebarea lui Beau.

– Nu-mi spune că l-ai cumpărat!

– Nu eu. Gino Marchetti l-a cumpărat. Are de gând să construiască un studiou de filmare. Dar asta se va întâmpla doar peste cadavrul meu, adăugă el cu emfază. Haideți, fetelor.

Câinii îl părăsiră pe Beau și îl urmără pe Resee în casă. El închise ușa, lăsându-l pe Beau în mijlocul curții, complet șocat.

Când Beau se întoarse la Diligence Hall, Lacy tocmai cobora din mașină, sprijinidu-se în baston și ajutată de unul dintre servitorii care o însoțiseră în oraș.

– Mamă, am vești pentru tine, strigă Beau.

Lacy ignoră entuziasmul fiului ei.

– Vezi, Beau, am învățat să merg cu bastonul destul de bine.

Ajunse la ultima treaptă, alungă servitorul și refuză ajutorul lui Beau.

– Poate că sunt prea bătrână pentru a înfrunta schimbările, spuse Lacy cu voce tare. Îmi place la nebunie să se toarne un film în casa mea. M-am atașat foarte tare de tine, Eva, îmi plac băieții din echipă, chiar dacă unii sunt cam ciudați, și îmi place chiar și domnul Marchetti – Gino e un bărbat fermecător. Dar zău că nu știu dacă mi-ar plăcea toată nebunia asta zi de zi, având un studio de la Hollywood practic în popria-mi curte. Mă înțelegi, Eva?

– Bineînțeles că da. Și eu simt...

– Ia priviviți ce se întâmplă în casa de oaspeți, le întrerupse Beau discuția.

Dădu la o parte jaluzelele de la capătul verandei.

– Dacă nu l-aș cunoaște pe Resee, aș zice că dă o petrecere.

– Eva, ajută-mă să mă ridic, o rugă Lacy. Vreau să văd ce se întâmplă.

Două mașini traseră în fața casei și încă una se vedea pe alee. Câinii lătrau plini de bucurie.

– A trecut ceva vreme de când am văzut pe cineva intrând în acea casă, spuse Beau cu un surâs.

– Cine coboară din mașina aceea gri? își întrebă Lacy fiul. Nu-i pot vedea fața.

– Cred că este primarul. Mamă, și celălalt cred că este un membru al Comisiei Locale. Și ia uite cine a venit cu el...

– Cine, Beau? îl întrebă Lacy.

Era intrigată de situație.

– Este bătrânul Snake Eyes. Păi, cred că ghicim cu toții ce are de gând Resee. Își grupează forțele să-l învingă pe Marchetti.

– Da, despre asta se discuta în oraș. Consiliul Local se întrunește miercurea viitoare.

– Resee își pregătește arsenalul.

Eva stătea între ei, uitându-se pe geam și urmărind grupul de oameni care erau salutați din ușă de către Resee.

– Nu este captivant? întrebă Lacy. Este exact ca într-un film. Mă întreb cum se va termina.

– Se va termina la întrunirea orășănească, când toți cetățenii Corinth-ului își vor exprima opțiunea.

– Care crezi că va fi opțiunea lor? întrebă Eva plină de curiozitate.

– Nu știu, răspunse acesta cinstit. Resee poate fi foarte convingător. Pe de altă parte va avea de înfruntat oameni ce nu vor să fie convinși, iar unul dintre aceștia va fi chiar fratele meu.

Mergând spre camera ei, Eva se întreba ce i-ar spune lui Lacy dacă ar putea să-și descarce sufletul. Când Beau le întrerupsese, Eva fusese aproape hotărâtă să-i spună totul, deși acum se întreba ce ar fi putut să-i spună. Încă era nesigură. Știa doar ce voia Gino, și aceea era loialitatea. Știa ce dorea Resee – înțelegere. Iar ea stătea între ei doi. Această problemă era între ea și bărbatul pe care-l iubea. O pătrunse o undă de tristețe. Resee era acela ce nu înțelegea. Resee era cel care se încăpățâna să susțină că Eva era vinovată, că complotase în vreun fel să pătrundă în inima lui și să-i strice liniștea perfect organizată.

Filmările la„Glory Road“ continuară, cu scena de sfârșit ce urma să fie filmată în gară. Eva nu trebuia să se afle acolo, nu era nevoie de ea.

Dar se afla acolo la marginea parcării, în timp ce o mașină care făcea aburi era plasată din loc în loc. Gino știa cum să creeze ceva sfâșietor și să economisească bani în același timp, gândi Eva cu admirație. Privea și se întreba de ce venise să urmărească acel ultim adio. După cum ghicise și Resee, Gino optase pentru un final scurt.

Doar câteva vorbe erau schimbate de protagoniști între Louise Ross și actorul ce interpreta rolul soțului mai tânăr. Neputând să audă ce se vorbea și nevrând să se mute din acel loc, Eva urmări scenariul ce-l avea în mână.

A: – Mai este timp să te răzgândești.

(El privi în depărtare auzind semnalul trenului.)

C: (Dădu din cap.)

A: – Te vei întoarce. Știu că te vei întoarce.

C: (Îl privi plină de tristețe. Buzele i se deschiseră ca și cum ar fi dorit să rostească ceva, apoi se închiseră. Dădu din cap și se îndreptă spre platformă.)

A: – Am să-ți scriu.
C: – Nu, te rog.
(Privește șinele în timp ce trenul se apropie.)
A: (strigând să acopere zgomotul.)
– Voi veni după tine. De îndată ce lucrurile se liniștesc aici, te voi aduce înapoi.
Va fi altfel, iubito. Vei vedea.
(Fața ei exprima durere, dar nu mai curgeau lacrimi.)

Sfârșit

– Tăiați. Nu mai am nevoie de încă una, strigă regizorul în timp ce aburii începură să se împrăștie. Vom vedea mâine cum a ieșit și începem să filmăm în casă. Voi doi sunteți liberi. Nu-ți rade barba pentru scena de dimineață, strigă el în urma actorului. Nu înainte să văd cum a ieșit.

Echipa se relaxă imediat, își aprinseră țigările și-și găsiră un loc bun unde să stea, dar regizorul avea alte planuri.

– O.K. Hai să mergem, îi atenționă el. Trebuie să ajungem la locurile de filmare stabilite. Eva! strigă el văzând-o stând la distanță. Trebuie să vorbești cu mine?

– Nu, voiam doar să urmăresc scena.

Nu dădu mai multe explicații, căci nici ea nu știa ce căuta acolo. Decât poate să se mai amărască puțin și ca să mai adauge puțină sare pe rană. Se gândea deja la două lumi diferite și la alte două idealuri diferite.

Când se întoarse, îl văzu pe Resee. Stătuse pe cealaltă parte a peronului. Eva se întrebă dacă venise să vadă finalul din acelaș motiv pervers pentru care venise și ea – ca să-și amintească de diferențele dintre ei. Nu făcuse nici un efort să o mai caute.

Încet merse spre mașină. Căldura era deja insuportabilă chiar la ora aceea matinală. Era timpul ca Eva să se întoarcă în Los Angeles.

Dar Gino avea alte idei. Ca de obicei, știa tot ce se întâmpla în Corinth. Terenul cumpărat era într-o zonă rezidențială. Era nevoie de aprobare ca zona să fie declarată strict pentru afaceri. Gino nu credea că acest lucru avea să constituie o problemă, astfel că o lăsă pe mâna avocaților care trebuiau să discute cu autoritățile. Dar atunci se băgase Resee și totul luase amploare.

Telegrama pe care o primi Eva, în acea zi era încărcată. Acela era stilul inconfundabil al lui Gino. Erau zone în care economisise bani nu glumă. Dar avea și extravaganțele lui, iar trimisul telegramelor era una din ele. Telegrama suna astfel:

„Am auzit că sunt ceva probleme. Nu pot fi acolo să le rezolv, așa că ocupă-te tu. Susține cauza noastră la întrunirea locală așa cum știi numai tu. Urcă acolo și convinge-l, apoi ia primul avion spre Los Angeles. Mai avem multe de făcut“.

Gino

Înarmată cu telegrama și cu optimismul ce-l mai putuse aduna, Eva se îndrepta împreună cu Beau spre întrunirea locală.

– Lacy a plecat deja cu Resee, o informă el jenat.

– Aha, deci ne împărțim deja în tabere adverse.

Beau încercă să râdă:

– De fapt cred că mama se îndreaptă spre calea cea bună. Dar aceste lucruri necesită timp. Trebuie să știi că a trăit aici de la nouăsprezece ani și nu s-a schimbat mare lucru de atunci. Prograsul a cam ocolit orașul nostru și asta e confortabil pentru cei în vârstă. Pentru ei Corinth-ul e ca un pantof vechi – le vine turnat ca o mănușă, nu se schimbă niciodată, exceptând faptul că se uzează puțin.

– Credeam că Lacy e mai modernă în gândire, spuse Eva cu voce tare.

– Chiar așa și este. De aceea cred că va fi de partea ta când îi vei aduce atâtea argumente. Sper că ai dreptate, Eva, spuse el.

– De fapt n-am pregătit nimic...

– Eva!

– Păi de obicei am câteva idei notate în capul meu și se pare că am succes când vorbesc liber, spuse ea râzând.

Beau era îngrijorat.

– Asta e O.K. în liceu, Eva, dar în seara asta trebuie să-l înfrunți pe Resee Benedict. Cred că-ți amintești c-a fost comentator de știri, unul dintre cei mai buni, îi spuse Beau sec.

– Tocmai de aceea nu pregătesc nimic, îi spuse lui Beau care rămase perplex. Nu-l pot învinge pe Resee în stilul lui. Ar fi ridicol. Nu sunt potrivită să lupt împotriva unei personalități de televiziune. Pur și simplu am să le spun ce va însemna pentru ei venirea studiourilor Marchetti Films în Corinth. Asta este tot.

Beau bâlbâi ceva, ceea ce n-o calmă pe Eva. Asta era cea mai dificilă misiune a ei. Se confruntase cu grupări mai puternice decât cea din Corinth, dar niciodată nu luptase împotriva omului pe care-l iubea. Oricât de încăpățânat era și oricât de îngust privea Resee problema, ea îl iubea. Dar în seara aceasta ea lucra pentru Gino, și nu trebuia să lase sentrimentele s-o domine.

Această hotărâre dură până când intră în sală și-l văzu pe Resee stând pe scenă. El se întoarse spre ea și spre Beau, de parcă ar fi știut că ea era acolo. Expresia de pe fața lui era imposibil de citit, dar crezu că pentru o clipă a zărit dragoste și dorință în ochii lui. Știa că Resee văzuse pe fața ei cele două sentimente profunde, căci nu era nici o îndoială că arăta ceea ce simțea.

Resee purta o pereche de pantaloni crem și o cămașă sport. Era înconjurat de un grup de oameni, care păreau insignifianți pe lângă el. Acest lucru se datora nu nu numai faptului că era mai înalt și mai chipeș, ci și datorită carismei lui. O făcu să tremure nervos. Beau avusese dreptate. În seara aceasta lupta împotriva celui mai bun.

– Cred că avem multă lume de partea noastră, îi spuse un bărbat lui Resee.

– Depinde de grup, dacă vine de pe partea cu șoseaua.

Resee încuviință, dar nu făcu nici un comentariu. Când Eva și Beau intrară în sală, uitase pentru o clipă de zone, de comisionari și de voturi. Ea purta pantalonii negri și cămașa pe care i-o făcuse el cadou și purta tocuri înalte. Asta îl înnebuni pe Resee complet. Așteptase ca Eva să apară în taioarele ei de femeie de afaceri, ca reprezentantă a studiourilor Marchetti Films care venise cu ceva timp în urmă în Corinth și prezentase într-un mod succint cazul șefului ei. Atunci fusese rece și distantă și foarte eficace. Aceasta era femeia pe care o aștepta în seara aceasta, pe care dorea s-o înfrunte pentru binele Corinth-ului. Dar Eva care apăruse era mult mai greu de învins, căci era Eva lui, cea care îl readusese la viață, cea de care se îndrăgostise.

– Resee, nu crezi că e timpul să începem? întrebă un bărbat de lângă el.

Acesta se trezi din reverie promițându-și lui însuși să nu mai permită să se întâmple așa ceva. Dar nu era sigur că-și va putea păstra promisiunea.

– Ba da, răspunse el vag. Vezi dacă-l poți aduce pe primar pe scenă.

Se uită prin sală și văzu că și echipa de filmare era acolo și stăteau în rândurile din spate, ca niște spectatori curioși și probabil considerând această întrunire primitivă. Resee observă că Eva stătea alături de ei. Ea și Beau stăteau lângă un grup din partea studiourilor Marchetti Films, consideră că făcuse o mișcare deșteaptă să se amestece cu mulțimea, în loc să apară ca acei ciudați din lumea filmului. Resee se gândi că probabil era doar una din mișcările ei inteligente care țineau de tactică.

Pe când primarul urca pe scenă, aerul era încărcat de tensiune. Trebui să lovească cu ciocănelul de multe ori pentru ca cei din sală să facă liniște. Într-un final, liniștea se așternu asupra mulțimii, dar se simțea anticipația în acea liniște așa cum se simțise în acea gălăgie.

Capitolul 11

– Astăzi, 12 iulie, declar deschisă întrunirea locală, spuse primarul plin de autoritate, lovind cu ciocănelul în masă. În seara aceasta vom trece la procedura parlamentară, astfel că am nevoie de o moțiune prin care renunțăm la orice alte afaceri și ne vom concentra pe problema împărțirii terenului, din moment ce suntem aici.

Moțiunea a fost adoptată și s-a trecut mai departe.

– Atunci să trecem la treabă, spuse primarul. Dorește cineva să se voteze moțiunea în care se precizează faptul că zona de pe ruta 22, începând cu podul de peste râu și până la margine, să rămână zonă rezidențială?

– Se putea oare să formuleze altfel? șopti Eva.

– Bineînțeles. Dar dacă formula altfel, ar fi fost în favoarea casei Marchetti Films. Să știi că primarul nu-i un prost.

Femeia din fața lor făcu cele necesare în legătură cu moțiunea și când fu urmată de un altul, le adresă un zâmbet peste umăr, având o privire plină de satisfacție. Eva o recunoscu ca fiind soția poștașului, care deseori îi împărtășise Evei părerile ei despre Corinth și mai ales despre Resee. Dar lucrurile se pare că se mai schimbaseră.

– Credeam că ne putem baza pe ea, îi spuse ea lui Beau fără să se deranjeze a șopti de vreme ce toată lumea era care mai de care adânciți în discuții, unii cu cei de lângă ei, alții pur și simplu țipând prin sală.

– Glumești. Este măritată cu cel mai conservator membru al societății. Este prima care ar sări la banii lui Resee.

– Dar avea niște idei care mi s-au părut a fi făcute de o femeie independentă, îl contrazise Eva.

– Poate, fu Beau de acord, dar ea votează ce votează și soțul ei.

Primarul lovea din nou cu ciocănelul în speranța că lumea se va liniști. Într-un final se așternu din nou tăcerea.

– Haideți, oameni buni, să ne apucăm de treabă. Se pare că ne așteaptă o noapte foarte lungă și trebuie să continuăm. Aș dori să dau cuvântul domnului Resee Benedict, care vrea să ne facă o sugestie care ne-ar conveni tuturor.

– Hmm, spuse Beau, aș zice că este o mică abatere de la regulile procedurii parlamentare, nu-i așa?

Eva scutură capul. Nu prea aveau încotro. Pe lângă asta, Resee deja se ridicase în picioare. Propunerea lui fu scurtă și la obiect:

– Aș dori să mi se ofere posibilitatea de a stabili cazul în favoarea moțiunii. După aceea, propunerea va putea fi adusă în discuție și dezbătută.

– Poftim, exclamă Eva cu voce tare, nefăcând nici un efort de a-și domoli vocea.

Beau o privea zâmbind pe când se ridica de pe scaun. Se ridicase deja pe jumătate, când Resee o zări și încercă să calmeze repede spiritele:

– Bineînțeles, celălalt punct de vedere va fi susținut de domnișoara Eva Sinclair, reprezentanta casei de film Marchetti, înainte de discuțiile finale, adăugă Resee când o văzu pe punctul de a se ridica din nou.

– Vă convine această propunere, oameni buni? întrebă primarul. Atunci haideți să votăm moțiunea.

Moțiunea fu votată și susținută și imediat începu vacarmul în sală, timp în care Eva îi spuse lui Beau.

– Chiar a crezut că va câștiga eliminându-mă complet?

Beau râse:

– Era pe punctul de a sugera ca și alte păreri să fie exprimate în discuție. Dar ca să-ți răspund la întrebare: nu. Nu s-a gândit să scape atât de ușor. Voia doar să te provoace, să te determine să lupți, să fii în defensivă rapid.

– Ceea ce a și reușit să facă, spuse Eva.

– Hmm, atunci ai face bine să te pregătești să-l farmeci.

Eva își simți nervii încordați. Reuși să ascundă acest lucru de Beau și să se concentreze asupra lui Resee, care de la primele cuvinte reuși să capteze liniștea în sală, liniște pe care primarul nu reușise să o instaureze.

Vocea lui Resee era liniștitoare, oarecum confidențială, de parcă discuta despre o chetiune personală cu un prieten apropiat. Folosea tehni-

ca corespunzătoare. Nu le ținea un discurs, nu li se adresa ca la televizor. Nu, îi făcea părtași la problemele lui. Se vedea că dădea rezultate.

– La naiba, spuse Beau. Va fi mai dificil decât am crezut.

Era dificil. Resee îi ducea înapoi în timp, înapoi prin amintirile lui, care erau și ale lor.

– Vă cunosc pe cei mai mulți dintre dumneavoastră. Aproape toată lumea de aici a mers din clasa întâi până la liceu la școala aflată la nici două cvartale mai jos. Am primit o educație bună în clădirea aia veche din cărămidă și am petrecut și vremuri bune acolo. Pot menționa cele patru sezoane la rând în care am câștigat cu echipa de fotbal.

Se auziră murmure de aprobare în sală.

– Bineînțeles că n-am fost totdeauna eroi, nu-i așa, băieți?

Altă cascadă de râs se auzi.

– Doamna Phifer e aici? întrebă el, știind sigur că se afla în sală. Poate confirma pentru comportamentul nostru neadecvat, spuse el cu o grimasă. Probabil că am chiulit de la școală ca să merg la pescuit, mai mult ca oricine. Nu, îmi retrag cuvintele, am auzit că recordul meu a fost depășit de Nookie Bourne.

Se auzi un hohot de râs și o voce din fundul sălii strigă:

– Era și timpul să recunoști acest lucru, Resee.

Resee așteptă ca lumea să se potolească, apoi continuă:

– Am dus o viață frumoasă și bună, spuse el cu o voce tremurândă care o făcu pe Eva să creadă că juca teatru.

Chiar dacă tremurul din voce fusese fals sau nu, funcționase din plin.

– Numai amintirile de acasă m-au ajutat să supraviețuiesc în toți acești ani cât am fost plecat,spuse el. Acum m-am întors și am realizat că aici mi-e locul, că aparțin acestor meleaguri.

Resee făcu o pauză pentru ca cele spuse de el să-și găsească ecoul în sufletul oamenilor. Se întorsese definitiv și irevocabil, se întorsese la ei, alesese Corinth-ul dintre toate orașele lumii.

– Sunt sigur că cei care ați rămas aici și ați dus acest mod de viață, probabil simțiți la fel cum simt eu. Mulți fii și fiice au plecat din Corinth sperând să găsească altceva, ceva mai bine, ceva mai măreț. E în regulă, spuse el. Unii dintre noi au nevoie de stimulare, ceea ce nu poate fi găsită într-un oraș mic precum Corinth. Înțeleg această nevoie, căci am simțit-o personal. Eu la rândul meu a trebuit să plec pentru a găsi ceea ce căutam. Această stimulare poate fi găsită oriunde în altă parte, în Dallas sau Atlanta, în New York și Los Angeles, în Europa. Dar acest mod de viață liniștit, pașnic și sălbatic nu poate fi găsit în prea multe locuri din lume. Noi îl avem aici, în Corinth. Haideți să-l păstrăm așa cum este, termină Resee discursul, abia auzindu-i-se vocea.

Sala explodă în aplauze. Eva făcu greșeala de a o privi pe Lacy. Aceasta ședea pe scaunul ei, cu fața radiind de fericire și mândrie părintească. Resee devenise fiul orașului Corinth, ajunsese cineva în viață, și totuși a ales să se întoarcă la ei, i-a ales pe ei.

Eva îl avertizase pe Beau că nu avea să țină un discurs lung. Discursul ei fu scurt și la obiect, dar includea date reale, dovezi clare despre situația afacerilor orașului Corinth, în anii '8o.

– De multe ori lucrurile pot fi înșelătoare. Un orășel mic și pașnic la suprafață poate avea multe probleme, deosebite – cum ar fi șomajul, nevoile curente, sau chiar sărăcia. În orașele mici nu sunt slujbe pentru toți, fermierii nu primesc cel mai bun preț pentru recoltele pe care s-au bazat, pescarii nu prind peștele de care s-au atașat, iar acești oameni muncitori nu pot plăti facturile la magazine sau nu-și pot achita împrumuturile la bancă.

Descrierea Evei era una generală, fără referire la o persoană anume, nu trebuia să dea nume. Atinsese mulți oameni prezenți în sală și știa asta la fel de bine precum o știau toți cei prezenți.

– O companie gigant, o industrie de proporții poate schimba această situație. Va crea locuri de muncă pentru oamenii care au nevoie și vom genera un capital substanțial pentru întreprinzătorii mici. Poate aduce un venit anual școlii și străzilor. Poate face posibilă înființarea unor cursuri de vară, de artă, de știință, crearea de parcuri și locuri de odihnă pentru ca acești copii să beneficieze de toate avantajele pe care le merită. Acest lucru poate fi înfăptuit în Corinth numai cu ajutorul casei de film Marchetti Films International. Este o schimbare, da. Dar o schimbare în bine.

Aplauzele deși nu atât de entuziaste precum cele adresate lui Resee, fură mai mult decât politicoase. Dar ele o satisfăcură pe Eva și îi renăscură speranța lui Beau, care în entuziasmul lui nu se putea abține a nu-i strânge mâna.

– Eva, a fost nemaipomenită, ai fost extraordinară.

Discuția ce urmă fu condusă de unul dintre membrii consiliului local, soțul doamnei din fața lor, îi explică Beau, Evei. Acesta încercă să convingă adunarea că un element periculos era pe cale de a apărea în Corinth, odată cu mutarea studioului.

– Are draptate, în loc să ne ajutăm copiii, creâdu-le parcuri și clase și toate prostiile astea, îi vom arunca drept în mâinile drogaților.

– Îndată ce oamenii ăia sălbatici se vor muta aici, vor aduce toate obiceiurile proaste și vor transfoma locul acesta într-unul ca acela de unde vin.

– Acesta e adevărul, se auzi o voce strigând.

– Stați un moment, spuse Beau, ridicându-se.

Era pentru prima oară când lua cuvântul la această întrunire și adunarea rămase surprinsă, dornică să afle ce are de spus fratele lui Resee.

– Nu știm încă cine va veni să lucreze aici la studioul din Corinth, dar bănuiesc că va începe să lucreze cu o echipă pregătită să se mute în Corinth, Carolina de Sud. Cei mai mulți sunt cu familiile și au lucrat pentru domnul Marchetti ani îndelungați.

– Asta spui tu, Beau, strigă cineva. Dar ce spune domnul Marchetti, ce părere are?

– Cred că pot vorbi în numele lui, răspunse Eva.

Pe când se ridică, se așternu liniștea în sală.

– E mult prea devreme să mă pronunț în privința personalului, dar vă pot spune că în trecut când casa de film Marchetti își deschidea un nou loc, transferam numai o parte din personalul de producție, oamenii de care vă faceți atâtea griji. Restul oamenilor sunt angajați din localitate și urmează cursuri.

Această declarație stârni murmure printre oameni, dar Beau nu dorea să abandoneze subiectul încă.

– Mai mult de atât, eu lucrez de câteva săptămâni cu echipa de filmare și vă pot confirma că acești artiști sunt dedicați muncii lor și nu atragerii copiilor în brațele demonului, spuse el, obținând râsetele așteptate. Spuneți-mi, ați avut probleme cu echipa de filmare?

În sală se făcu liniște. Câțiva dădură din cap. Apoi din fundul sălii un bărbat înalt și subțire se ridică cam nesigur pe el.

– Păi, spuse, tușind, neobișnuit a se adresa în public, ei locuiesc la hotelul meu și se conportă într-un fel foarte ciudat. Nu par să vină și să plece ca ceilalți.

– Au deranjat pe cineva? întrebă Beau.

– Ei, nu chiar, Beau, nu pot spune că au deranjat pe cineva. Doar că se poartă altfel și comandă tot felul de mâncăruri de la o grămadă de restaurante ciudate, inclusiv din Beaufort. Ca de exemplu, mâncare italienească.

– Mda, dar nu cred că puțină mâncare italienească poate corupe morala minorilor din acest oraș, nu-i așa?

Zâmbind strâmb proprietarul dădu din cap și se așeză.

– Nu corupția oamenilor mă îngrijorează pe mine. Pe mine mă preocupă ce se întâmplă cu pământul.

– Da are dreptate, strigă și un altul. Nu vrem să vină aici o casă de film și să distrugă zona rezidențială.

– Știți cât de mari sunt studiourile, se auzi o altă voce. Eu știu, căci am fost acolo, la Hollywood și vă pot spune sigur. Se întind peste acri întregi, niște clădiri imense în adevăratul sens al cuvântului. Cu siguranță n-am chef să văd asemenea clădiri aici în Corinth, mai ales nu pe această bucată de pământ de la râu. Nu va corespunde zonei, nu se potrivește cu peisajul, declară acesta și toți fură de acord până ce altă idee le captă atenția.

– Poate că va fi ca un spin în ochii noștri, dar va genera locuri de muncă, ceea ce contează cel mai mult în zilele noastre.

– De unde știm că nu aduce majoritatea angajaților cu el. Ea însăși a spus, și arătă spre Eva, că nu știe nimic legat de problema personalului. Nu avem nici un fel de garanții.

– Dar chiar dacă ar aduce pe toată lumea cu el, tot vor trebui să cumpere case sau să le construiască. Au nevoie de mâncare și de îmbrăcăminte. Iar noi deținem băcăniile și magazinele și companiile de construcție...

– Gata, gata, am priceput unde bați.

Cearta contină și se transformă în furie și din ce putu să-și dea seama Eva, părțile se grupaseră deja. Apoi lucrurile începură să se înfierbinte. Ed, pe care Lacy și Beau îl numeau „Ochi de șarpe“, era vehement dar totuși nu le era devotat.

– Eu sunt pentru afaceri noi, spuse el. M-ați mai auzit vorbind despre acest subiect. Dar vă spun un singur lucru: nu știu dacă avem nevoie de tot acest tărăboi de la Hollywood să vină aici și să preia conducerea orașului. Vrem locuri de muncă, dar eu sunt de părere să fim foarte atenți pe cine aducem în oraș...

– La naiba, spuse Beau. Contam pe suportul lui.

Eva încuviință.

– Aveam senzația că nu-i plăceau ideile lui Resee, spuse amintindu-și remarcile acide de la magazin.

– Totuși a fost la vilă, la acea întâlnire, spuse Beau, dând din cap. Nu l-a plăcut niciodată pe Resee, dar asta deoarece Resee nu l-a băgat în seamă. Rugându-l pe Ed să se alăture întâlnirii, a fost o lovitură de geniu, pe care nu am recunoscut-o la timp. Resee știe că dacă l-a convins pe Ed, a câștigat. Mda, bătrânul „Ochi de șarpe“ de partea noastră ar fi super.

Dar în acea seară nu aveau să afle nici un rezultat. Lucrurile începeau să iasă de sub control.

– În regulă, Ed, spuse un bărbat arătând cu degetul spre Ed. Te-a curtat, asta s-a întâmplat.

Se întoarse de la omul spre care îndreptase degetul și-și flutură mâinile mari înspre adunare.

– Noi toți știm cum s-a simțit Ed înainte. Ca noi toți care nu am avut un loc de muncă stabil de ani de zile. Simțise că venise timpul, ca și noi de altfel. Noi încă mai simțim, dar Resee Benedict dorește să păstreze lucrurile așa cum sunt. Ce îi pasă lui? El are o grămadă de bani. El nu trebuie să muncească. Tot ce trebuie să facă e să convingă lumea să gândească cum vrea el...

– Ai dreptate, Bubba. El nu vrea să muncească, dar noi vrem.

– Exact, spuse bărbatul corpolent, care se numea Bubba. Și nu ne interesează dacă muncim pentru industria filmului sau pentru una de îngrășăminte.

Bărbatul de lângă el se ridică, agitând pumnul:

– Și nu avem timp să stăm la taclale și să așteptăm până vine altă companie aici care să-l convingă pe Resee Benedict. Acceptăm ce ni se oferă. Mergem mai departe cu compania Marchetti.

Când alt bărbat din grupul lor se ridică în picioare, primarul începu să lovească ciocănelul de podium.

– Știam, spuse Beau. Va opri ședința tocmai când oamenii noștri încep să se înfierbinte.

Beau avu dreptate. După ce le captase atenția, primarul încheie ședința.

– Problema nu poate fi rezolvată peste noapte, le spuse. Așa că vă sugerez să luăm o pauză de câteva zile. Vă veți gândi cu toții, veți avea timp să analizați și să dezbateți între voi. După aceea vom mai auzi câte un discurs ținut de domnul Resee și domnișoara Sinclair – bineînțeles dacă sunteți și voi de acord.

Eva încuviință, și primarul nu trebui să-l privească pe Resee, deși Eva îl suspecta că era ideea lui. Timpul de gândire era de fapt timp pentru companie. I-ar permite lui Resee să-și mediatizeze ideile, să-și întâlnească prietenii și opozanții ca să se folosească de farmecul lui personal pentru a-i convinge.

– Nu trebuie să votăm o moțiune, domnule primar? întrebă Beau.

Apoi îi șopti Evei:

– Poate dacă oamenii noștri vociferează ajungem și la vot cât suntem în frunte.

– Ești sigur că deținem majoritatea?

– Mai degrabă îmi asum riscul acum decât să aștept să-i farmece Resee.

Dar speranțele lui Beau se risipiră în clipa când oamenii votară pauza de câteva zile.

– Așteptați o clipă, strigă Beau în timp ce toți se ridicau să plece.

– Știu că aveți o mulțime de întrebări de pus în următoarele zile și știți unde locuiește Resee, dar poate că nu știți că domnișoara Sinclair locuiește la Diligence Hall. Toată lumea e binevenită acolo, nu-i așa mamă? întrebă Beau, uitându-se la mama lui.

Și Eva rămase uimită a doua oară în acea seară când văzu pe fața ei aprobarea.

– Sigur că sunteți bineveniți, spuse Lacy, și Eva răsuflă ușurată.

Chiar dacă Lacy nu era convinsă că studiorile Marchetti erau benefice pentru oraș, măcar voia să admită că ambele părți meritau șanse egale. Eva se întreba dacă și Resee avea același sentiment. O privea de la locul său plin de importanță de pe podium. Nu prea înțelegea acea privire și se hotărî să afle. Dar dură ceva timp să ajungă la el. Fu înconjurată de oamenii care începeau să părăsească sala. Încercă să se uite la Resee și să răspundă, să comenteze sau să dezbată remarcile care-i erau adresate într-un ritm rapid. Trecuse aproape o oră până să se afle față în față cu Resee. Beau îi observă îndreptându-se unul spre celălalt și văzu că Lacy dădea semne de oboseală.

– Eu o duc pe mama acasă, Eva.

Înainte de a răspunde, Lacy și Beau se îndreptau spre ieșire, iar Resee și Eva rămaseră în mijlocul mulțimii care începu să se disperseze. Nu se putea decide dacă să fugă după Lacy și Beau, sau dacă să rămână și să-l înfrunte pe Resee. Decizia fusese luată pentru ea. Nu o prinsese de mână, doar o atinse. Dar atingerea era una decisivă. O făcu să rămână.

– Ideile tale au fost impresionante, spuse sincer, iar ea putu detecta o urmă de surpriză în vocea lui.

– Mulțumesc, răspunse. Și tu te-ai descurcat excelent. Mă bucur să te văd întors în public.

Resee zâmbi.

– Știam că mi-ai schimbat oarecum viața, dar nu știam că într-un asemenea grad.

Mâna lui rămăsese pe mâna ei.

– Încă nu știu ce se va alege de relația noastră.

– Nici eu nu știu, admise ea.

Se îndreptară spre ieșire. Nimeni nu mai rămăsese cu excepția paznicului care închidea după ei.

– Cred că pot opri casa de film Marchetti să vină în Corinth.

Ea nu răspunse, dar pentru un moment speră ca pentru binele lor să aibă dreptate.

– Sunt sigur că pot lupta pentru cauza mea, o asigură Resee.

Din nou Eva nu răspunse. Realiză că și ea era în stare să ducă această luptă, nu pentru că Gino avea nevoie de Corinth, ci pentru că, Corinth-ului avea nevoie de casa de film Marchetti. Străzile orașului erau aproape goale. Resee o apucă de mână și merseră spre mașină. Mergeau în liniște. Pe strada unde Resee parcase mașina, nu funcționa lumina și nu observară ce se întâmplase până nu ajunseră la mașină.

– Resee...

Se desprinse de mâna ei și se uită împrejur înainte de a mai face un pas spre mașină. Capota mașinii era ridicată – sau mai bine zis ce mai rămăsese din ea. Fusese sfârtecată în mod deliberat și violent, încât atârna în fâșii. După ce se mai uită încă o dată, Resee se urcă în mașină, porni motorul și coborî capota.

– Sper că puțin vânt nu te va deranja, spuse el cu un zâmbet amar.

– Resee, ce naiba s-a...

– Bănuiesc că e opera lui Marchetti.

– De ce naiba ai crede asta? întrebă uimită Eva.

Se întoarse spre ea ținând ochii îngustați:

– Am umblat prin toate colțurile lumii. Știu ce înseamnă puterea. Știu cât de ușor se dă un ordin dintr-o parte a lumii și este executat în altă parte a lumii. Dumnezeu știe că am văzut destule la viața mea.

– Resee...

– Hai, urcă, spuse el ignorând-o. Au provocat destule daune pentru o noapte. Suntem în siguranță.

Ascultătoare, Eva urcă în mașină.

– Te înșeli în ceea ce-l privește pe Gino. El nu este genul ăsta.

Dar vocea ei își pierdu puterea de convingere. Avusese gânduri similare despre Gino și acum îl apăra.

– Loială până la capăt, nu?

– Chiar trebuie să ne comportăm așa? Se ne luptăm continuu?

Înainte ca Resee să poată răspunde, Eva continuă.

– Gino nu a pus pe nimeni să-ți vandalizeze capota. El nu lucrează în acest mod. Precis este un negociator, dar este dispus și la compromisuri. Sunt sigură că se pot face multe compromisuri în ceea ce privește compania de film și mutarea sa la Corinth.

– Compania nu va veni aici, Eva, iar eu nu sunt dispus să fac compromisuri.

– Cred că acesta e modul tău – totul sau nimic.

Vântul îi flutura pletele și ea încerca să le înlăture din ochi, în timp ce se întoarse spre el.

– Așa a fost cu tine și cu Barbara. Fie cum vrei tu, fie deloc.

Știa că vorbele pe care le rosteau erau crude, dar știa că erau adevărate.

– Iartă-mă, spuse ea, întrebându-se dacă Resee îi auzise scuzele din cauza vântului.

Chiar dacă auzise sau nu, Resee era pregătit să lovească din nou, să rănească.

– Și tu cu ce te mândrești? Că ai făcut atâtea compromisuri? Te simți îndatorată lui Gino Marchetti care e un escroc. Tu în cine ai încredere Eva? În tine însuți sau în Marchetti?

Atinsese un punct sensibil. Eva se apără rapid.

– Pot să gândesc pentru mine, spuse. Gino nu îmi spune ce să fac.

Resee o privi cu încruntare:

– El ți-a spus să găsești pământul.

– Asta făcea parte din munca mea. Nu știam ce avea de gând să facă cu el și nu știam cât de mult îl doreai tu.

– Ți-a cerut să reprezinți compania la întrunirea locală, continuă Resee. Bineînțeles că făcea parte din munca ta.

– Da, așa este, dar chiar dacă nu ar fi, aș simți la fel.

Întoarseră la Diligence și trecură mai departe, spre casa de oaspeți.

Opri mașina și coborâră amândoi. Eva încă răspundea remarcilor lui.

– Nu am fost fraierită de Gino. Am crezut că, casa de film Marchetti va face un bine orașului Corinth.

Descuie ușa, lăsă câinii să iasă și închise ușa în urma lor, înainte ca Eva să realizeze se ce întâmpla. Erau singuri în întunericul camerei. Resee nu aprinse lumina.

– Voiam să ies din casă, spuse Eva.

– Voiam să opresc acasă, să cobori.

Aerul era încărcat cu tensiune. Dar cumva reușiră și se aflară unul în brațele altuia, sărutându-se cu pasiune amestecată cu furie. Acel sărut era pasional, crud, sălbatic și nu încetă când ea încercă să se retragă sau când el se relaxă. Continuară, gurile lor explorând, gustând, limbile lor atingându-se într-un mod frenetic. De zile întregi se doreau cu disperare, de parcă dacă unul se desprindea de celălalt putea să-l piardă pe celălalt. Eva nu era conștientă de furia cu care își înfigea unghiile în carnea lui. Resee nu realiza cu ce forță o strângea în brațe.

Căzură împreunați pe sofaua micuță din living și se luptară cu îmbrăcămintea, în timp ce se sărutau și se strângeau în brațe cu o dorință ce le dicta mișcările. Reușiră să înlăture o parte din haine, deși sutienul Evei fu dat la o parte pentru ca gura lui Resee să o poată gusta, în timp

ce mâinile ei îi sfâșiară cămașa. Se pierdu în el. Îi simțea limba iubindu-i gura, îi simți mâna de-a lungul trupului, pieptul apăsându-l pe al ei și simți forța lui Resee înăuntrul ei. Eva se mișca în ritmul lui, sălbatic și abandonată. Tot corpul o durea de dorul lui.

De când intrase în casă și o luase în brațe, Resee nu o lăsă nici o clipă din brațe, iar acum o ținea în brațe umplând-o cu bărbăția lui, ducând-o peun tărâm unde mai fuseseră, undeva unde nu era realitate. Forța pasiunii lor era atât de mare că Resee credea că-și va pierde controlul. O strânse, simțindu-i pielea înfierbântată sub degetele lui, strângând-o cu toată forța lui. Eva îl strânse în brațe pe când atinseră punctul culminant, strigară amândoi, regăsiră limita pasiunii împreună, apoi căzură osteniți, luptându-se pentru o gură de aer. O oră mai târziu Eva se desprinse din îmbrățișarea lui, și se ridică. Stând lângă canapea, îl privi, confuză de ceea ce tocmai trăiseră. Își găsi hainele, se îmbrăcă. Nu-l mai părăsise în toiul nopții, dar acum era altă situație. Încă îl iubea și știa că și el o iubește, dar dispăruse prietenia, înțelegerea. Se întrebă dacă o vor mai recupera vreodată. Pe când ieșea în noaptea caldă, se întreba dacă se vor mai iubi vreodată.

***

– Aici erai, strigă Beau când se întâlniră pe treptele de la Diligence. Te-am căutat toată dimineața.

– Am vorbit la telefon, explică Eva. Jumătate din oraș ți-a urmat sfatul. M-au bombardat cu întrebări.

– Sper că le-ai răspuns conform așteptărilor, spuse Beau.

Apoi adăugă:

– După cum ai vorbit ieri, nu am nici o îndoială, o complimentă el. Ai fost nemaipomenită. Iar când ai plecat cu Resee am zis că lupta s-a terminat. L-ai convins, nu-i așa?

– Aproape deloc.

Șezură amândoi pe scară.

– Dar a încercat altcineva. Ai văzut mașina?

El încuviință.

– Nu a fost o mișcare deșteaptă. Probabil a fost făcută de unul de-al nostru. Dar asta nu ar trebui să vă afecteze pe voi doi. Voi sunteți nebuni unul după celălalt, nu-i așa?

– Înainte de toate astea ai fi putut spune asta, dar acum nu mai știu. Sentimentele mai există, dar ce s-a întâmplat între noi e foarte important pentru Resee. Asta a devenit cauza lui, l-a adus înapoi în cursul lui normal.

– Și tu te-ai opus. Sper să crezi în ceea ce faci și nu faci asta doar că Gino ți-a cerut-o.

– Bineînțeles că cred. De ce spui asta, Beau?

Ca și Resee credea că Gino o controla.

– Din nici un motiv. Doar că ar fi păcat să vă stricați relația în caz că faci asta pentru Gino.

– Fac asta pentru că eu cred în ceea ce fac. Cred că este cel mai bun lucru pentru Corinth.

– Te vei întoarce aici după ce va fi construit studioul?

– Nu, voi lucra în Los Angeles. Gino va dori să călătoresc...

– Ce vrea Gino...

Eva încercă să râdă, dar realiză că și Beau și Resee avură dreptate în ceea ce îl privește pe Gino. Gino avea o influiență asupra ei și a vieții ei. Îl iubea pe Resee, dar nu făcea nimic să se desprindă de Gino.

– Poate încă nu am fost testată. Până acum tot ce a dorit Gino am dorit și eu. Păi testul trebuie trecut cândva.

– Dar tu vei lucra pentru Gino?

– Nu, dădu el din cap.

– Nu ți-a făcut o ofertă?

– Ba da, dar nu am de gând s-o accept. Vreau doar să te ajut la mutarea biroului în Corinth. După asta vreau să-mi câștig singur pâinea.

– Asta va fi ceva sigur?

– Știu, dar vreau să fiu independent. O să-mi încerc norocul în New York. Vreau s-o iau de la capăt. Sper să nu fie prea greu.

– Nu știu ce să zic, Beau.

– Nu sunt chiar tăntălău. Nu m-aș arunca așa fără pic de sprijin. Mary mă va ajuta. Ea e foarte respectată în cercurile astea.

– Chiar și cu sprijinul ei, este totuși un pas mare.

– Totul este din vina ta. Tu ești cea care a insistat ca Mary să mă ia sub aripa ei ocrotitoare. Tu ai început.

Se întinse și o sărută pe obraz.

– Mulțumesc, Eva.

– Și cu Lacy cum rămâne?

– Va fi O.K. De fapt nu a avut nevoie de mine, iar acum nici atât, de vreme ce Resee este acasă. Totdeauna mi-am zis că stau acasă pentru ea. Dar de fapt mi-era teamă să plec.

Făcu o pauză.

– Și acum mi-e frică, dar este o teamă provocatoare. Deși îmi va lipsi mama, chiar și Resee.

– Și mie, spuse Eva șoptit.

Capitolul 12

În după-amiaza premergătoare întâlnirii locale, Eva merse în pădure la o plimbare, neuitând să îmbrace pantaloni lungi și bluză cu mâneci lungi, ca să se protejeze de puricii de nisip, de căpușe și de urzici.

– Este un adevărat câmp de luptă acolo, îi aminti Beau pe când se porni, adăugând:

– Ia bățul acesta cu tine ca să alungi șerpii.

Îi aruncă un zâmbet, iar Eva spera că acesta semnifica absurditatea cuvintelor rostite. Beau se oferise să o însoțească, dar ea îl refuză galant. Nu avea chef de companie. Simțea nevoia să analizeze relația ei cu Resee. Până acum această relație se clătina. Dacă voturile erau în favoarea casei de filmări Marchetti Films, asta putea însemna sfârșitul relației lor.

Eva merse pe cărăruia ce șerpuia printre arbori până ajunse la râu și se așeză pe bancă. În apropierea copacilor aerul era răcoros și râul curgea lin, încetișor. Văzuse chiar un pește sărind în apă. Acesta e un ținut sălbatic, gândi Eva. Poate un studio de film ar distruge această frumusețe naturală. Poate că Gino ar trebui să-și găsească alt loc pentru a economisi milioane de dolari și să-i lase pe oamenii din Corinth în pace.

De fapt ceea ce voia să spună era să-l lase pe Resee în pace, să-l protejeze și totodată să protejeze relația lor. Dar dacă relația lor nu putea face față problemelor și să reziste, atunci probabil că era atât de fragilă că n-ar rezista nici în alte situații.

Deodată văzu cei doi setteri irlandezi săltând în pădure printre copaci. Păreau două dungi de foc contrastând cu verdele pădurii. Eva râse pe când săreau în jurul ei. Aruncă un băț în apă și amândoi săriră să-l prindă, doar

Coleen era mai precaută. După ce le mai aruncă de câteva ori bățul, Bridget se plictisi și porni să cutreiere de una singură, iar Coleen, udă și obosită se așeză lângă Eva.

În acest timp, Eva se uită după Resee, așteptându-l să apară din pădure. Când văzu că nu apare, ea se întrebă dacă lăsase câinii de capul lor sau dacă se plimbase cu ei, dar o văzuse pe ea și se întoarse acasă. Da, era nesigură pe el și totul din cauza a ceea ce se întâmplase la întrunirea locală, admise Eva cu surprindere. Oftă adânc, confuză și totuși hotărâtă. Nu putea să lupte împreună cu Resee împotriva casei Marchetti Films, căci știa că înființarea unui platou de filmare era pentru binele comunității.

În acea seară, sala era plină cu cei ce participaseră prima oară și cu mulți alții. Toate scaunele erau ocupate și o masă de oameni stătea în spate. Două mașini de la Diligence Hall ajunseseră mai devreme. Una în care se aflau Eva cu Beau, iar cealaltă în care erau Lacy cu Resee. Resee se asigură ca mama lui să stea cât mai confortabil în scaun, înainte de a se alătura demnitarilor la masa de pe scenă. Dar imediat ce se îndepărtă, Lacy făcu o mișcare spre Beau.

– Ajută-mă să mă ridic, spuse cu o voce relativ tare, ceea ce-l făcu pe Resee să se întoarcă și să privească prin sală. Cred că e ridicol să stau aici singură, spuse ea timp în care Beau făcu ce i se ceruse.

Lacy continuă:

– De vreme ce voi vota cu voi.

Eva rămase cu gura căscată. Ea nu discutase problema voturilor cu Lacy deși cinaseră împreună la Diligence Hall. Eva bănuise că Lacy nu-și schimbase părerea și era în continuare alături de fiul ei cel mare.

– Da, continuă Lacy, în timp ce Eva încerca să-și schimbe expresia feței. Am stat și am cugetat adânc și am realizat că nu e o problemă de familie și că nu trebuie să țin cu nici unul dintre fii mei. Aici este în joc viitorul orașului nostru, viitorul Corinth-ului și mi se pare ridicol să îl lipsesc de un viitor doar pentru că sunt bătrână și că nu pot accepta o mică schimbare. La naiba, spuse ea, voind să înjure. Îmi place schimbarea, îmi place echipa care se tot perindă pe lângă mine. Abia aștept să se filmeze scenele cu petrecerea. Voi fi suficient de singură după ce toată lumea va pleca. Dar mai ales mi-ar plăcea să văd că unii s-ar întoarce să lucreze în Corinth, odată ce studioul va fi construit.

– Resee știe de treaba asta? fu întrebarea lui Beau.

– Nu, nu știe, și nu cred că ar trebui să-i aduc la cunoștință hotărârea mea. Aceasta este o problemă de conștiință, iar conștiința îmi aparține, dragul meu.

Acestea fiind spuse, Lacy apucă mâna Evei.

– Orice se va întâmpla în seara asta, ai dreptate în ceea ce privește schimbarea în bine.

Primarul bătu cu ciocănelul până se făcu liniște, astfel că remarcile făcute de Beau Evei ajunseră la șoapte:

– Corect ar fi să vorbești tu prima, căci Resee a vorbit primul data trecută. Dar fii atentă ce-ți spun, acest lucru nu îi va sări în ochi primarului.

Beau avusese dreptate. De cum se făcu liniște, primarul îl prezentă pe Resee. Așa cum se așteptase și Eva, cuvintele rostite de Resee erau și mai neprietenoase decât înainte. Acum era cu totul dedicat campaniei. Chiar și vocea i se schimbase. Tonul afabil deveni și mai autoritar pe când cerea tuturor să lupte alături de el pentru salvarea orașului Corinth. Auzindu-l cum defăima casa de film Marchetti Films că plănuia să se mute cu studiourile în Carolina de Sud, Eva încercă să contracareze fiecare argument al său și îi spuse lui Beau:

– Mă bucur că am șansa de a vorbi ultima. Voi putea să-mi folosesc timpul pentru a răsturna situația în favoarea noastră.

– După care, primarul îi va permite lui Resee să-ți răspundă, dărâmând argumentele tale, îi răspunse Beau.

– Și dacă va proceda așa, voi cere și eu să-mi fie acordat același timp, spuse ea cu un zâmbet. În cele din urmă aceasta este o ședință parlamentară.

– Așa ni s-a spus, răspunse Beau.

Resee vorbea despre pericolele care ar putea fi pricinuite de casa Marchetti Films mediului înconjurător. Eva încercă să se gândească la un angajament față de locuitorii din Corinth, în numele casei de film Marchetti. În discuția telefonică din acea dimineață ea îl întrebase pe Gino despre componența personalului, asigurându-se că o mare parte din oamenii ce vor lucra pe platoul de filmare vor fi angajați dintre localnici.

– Eva, de unde să știu eu cum va fi organizat personalul meu? Studioul încă nici n-a fost construit. Ce naiba, încă nici n-am autorizație de construcție. Dar o voi obține până diseară, nu-i așa?

Eva încuviință, ținând degetele încrucișate, iar Gino continuă:

– Spune-le ce vor să audă despre personal. Spune-le că vor angaja șase sute de localnici. Promite-le orice. Oricând ne putem răzgândi.

Eva nu putea face așa ceva, dar știa ce putea promite și Gino n-avea încotro, trebuia să joace de data asta cum cânta ea.

Eva asculta acum ce spunea Resee fără a se simți acuzată ca până atunci. Era sigură că deținea răspunsul la una din problemele cheie. Va fi un compromis și inclusiv Resee va realiza beneficiul ce ar reieși. Eva se simți entuziasmată și nici aplauzele primite de Resee nu putură șterge acest sentiment.

Era pregătită. Stând pe podium, privindu-și ocazional notițele, Eva încercă să răspundă la punctele aduse în discuție de Resee. Fusese atât de convingătoare, încât murmure de apreciere se puteau auzi în sală. Dar își păstra punctele grele pentru încheiere sperând să fie piesa de rezistență care să-i determine pe oameni să voteze pentru, astfel ca studiourile Marchetti Films să vină în Corinth. Cei de partea sa erau convinși, dar Resee deținea majoritatea, exact cum îi spusese Beau. Deci era timpul să recupereze voturile pierdute.

– A venit timpul ca progresul să se facă simțit, la spuse ea. Schimbarea e inevitabilă. Poate va mai putea fi evitată un timp, dar până la urmă tot va veni. De ce să nu vină acum? îi provocă ea.

Toți păreau că își țin respirația, așteptând ceva.

Da, își zise în sinea ei, sunt pe cale de a accepta.

– Haideți să nu mai așteptăm, le spuse. Să începem acum și să aducem schimbarea cât mai curând. Uitați ce vă propun:

Făcu o pauză și chiar și Resee păru a se apleca în așteptare.

– Locul în care se va construi studioul Marchetti Films este minunat, dar bineînțeles că nu va fi la fel după construirea studioului. Unele zone sălbatice vor fi distruse. Mulți copaci vor fi sacrificați.

Mulți oameni din sală fură de acord cu acest lucru.

– Dar idea de a construi nu trebuie să fie neapărat destructivă, continuă ea. Poate fi frumoasă. Poate contribui la înfrumusețarea zonei.

De data aceasta se făcu liniște în sală.

– Pe o parte din teren nu se va construi nimic. Ca atare vom putea conserva mediul păsărilor și animalelor din zonă. Terenul a fost folosit și înainte. Studiourile Marchetti doresc să readucă în folosință terenul, să-i redea frumusețea și eleganța, să facă un bulevard de pomi care să redea prestanța din trecut a plantației. Asta e ceea ce vă promit.

Ultima pauză fu de-a dreptul dramatică.

– Sper ca propunerea pe care v-am făcut-o să fie acceptată.

De data aceasta nu mai fu liniște în sală. Ultimele cuvinte ale Evei provocară un ropot de aplauze, după care – așa cum prezise Beau – primarul îl reinvită pe scenă pe Resee.

– Am o singură întrebare, spuse acesta curtenitor privind-o intens pe Eva. Dacă nu mă înșel, domnul Gino Marchetti nu este un cunoscut militant ecologist.

O privi pe Eva așteptându-se la o reacție din partea ei. Se auziră murmure de aprobare.

– Întrebarea mea este următoarea: domnul Marchetti a fost de acord cu planurile acestea de înfrumusețare? De fapt, ați discutat această idee cu el?

Eva se adresă mulțimii:

– Încă n-am discutat această idee cu el, dar voi discuta și..., gălăgia era mult prea mare pentru a putea continua.

Primarul se folosi de ciocănel pentru a restaura liniștea, după care Resee întrebă dur:

– Nu credeți c-ar fi o idee bună să-l întrebați pe domnul Marchetti înainte de a face o asemenea propunere?

Se întoarse spre primar și spuse:

– Asta este tot ce am avut de zis. Cred că putem începe votarea.

– Stați puțin, spuse Eva. Aș aprecia dacă mi s-ar acorda șansa de a răspunde întrebării care tocmai mi-a fost pusă.

Făcu o pauză știind că acum nu o puteau refuza.

– Pot lua decizii în numele domnului Marchetti în ceea ce privește problema mediului înconjurător. Vă dau cuvântul meu de onoare că se vor face îmbunătățiri.

Pe când audiența ovaționa, Eva se întoarse spre primar:

– Cred că este timpul să votăm, spuse ea, repetând cuvintele lui Resee.

Nici unuia dintre ei nu-i ieșise pasența așa cum doriseră. Oamenii aveau încă multe de comentat și încercau să vorbească peste zgomotul din sală. În final nu mai avu încotro și au trebuit să voteze. Primarul, înțelept, s-a opus votării prin ridicarea mâinii. Existau încă prea multe discuții. Trei voluntari au fost aleși să numere voturile și atmosfera deveni una de petrecere. Lumea se împărți în grupuri mici, râzând și vorbind. Abandonaseră subiectul care îi obsedase atâta în ultimele zile și erau mai relaxați acum,după ce votaseră. Discuțiile se îndreptară spre baseball, vreme și recolte, discuții obișnuite.

Chiar și după ce au fost anunțate rezultatele, buna dispoziție continuă. Toată lumea părăsi sala bine dispusă, și învingătorii și învinșii. Ce a fost, a fost și toți erau dispuși să lupte împreună. Votul decisiv a fost la limită, și totul se terminase. Pentru toți, cu excepția lui Resee. El părăsi sala singur, plecând fără să-i adreseze Evei vreun cuvânt sau măcar o privire.

– Îi va trece, îi zise Lacy Evei, în timp ce beau un ceai cu gheață pe verandă.

– Mă întreb dacă îi va trece, spuse Eva gânditoare. A pierdut. Studioul Internațional de Film Marchetti se stabilește în Corinth.

Resee nu știa să piardă și îi spusese lui Beau că îl considera vinovat pe Gino pentru vandalizarea mașinii lui, cât și pentru cumpărarea de voturi. Eva știa că trebuie să descopere adevărul, dar se întreba dacă adevărul îl va interesa pe Resee. Oricare va fi reacția lui atunci, ea va fi pe Coasta de Vest, iar Resee va fi aici. Eva realiză că așa avea să se întâmple.

– Am încercat să fac compromisuri, îi spuse Eva lui Lacy. Dar se pare că nu a fost suficient.

– Nu, fu de acord Lacy, Resee nu a prea făcut compromisuri în viața lui.

Dădu din cap amărâtă.

Îl vei mai întâlni înainte de a pleca de aici? o întrebă cu o voce plină de speranță, care păli când văzu negarea Evei.

– Nu pot să merg la el, Lacy. Nu mai am ce să-i spun. Dacă măcar ar accepta decizia...

– Bineînțeles că mă supără și pe mine, spuse Lacy. Dar s-a terminat, ce e făcut e bun făcut și orașului îi va fi bine. Dar ce mă înfurie cel mai mult e efectul pe care l-a avut asupra relației voastre. Aproape îmi doresc să nu se fi întâmplat.

– Poate că noi n-am fi știut prin câte poate trece relația noastră și dacă ar fi putut să supraviețuiască. E mai bine că am aflat acum, spuse Eva.

Dar privirea și vorbele ei erau pline de dor. Ca și Lacy, își dorea ca Gino să nu se fi apropiat de Corinth.

Lacy încercă s-o înveselească. Știa că putea întotdeauna să rezolve probleme. Acum avea una de rezolvat.

– Resee va trece pe aici, o asigură ea. Vei vedea. De fapt am să-l invit la cină, căci oricum pleci mâine. În felul acesta...

– Nu, Lacy, te rog, o rugă Eva. Dacă ar fi să-l văd până plec vreau să fie din propria lui inițiativă. Nu-l forța.

– Dar Eva...

– Va veni dacă va dori.

Dar Resee nu veni și a doua zi Eva se întoarse la Los Angeles, unde era iarăși de capul ei. De data asta era hotărâtă să fie propriul ei stăpân. Astfel hotărâtă, plecă la întâlnirea cu Gino. Bineînțeles că acesta era încântat de rezultatele întrunirii locale, pe care le aflase imediat ce se terminase ședința.

– Bineînțeles că m-am bazat pe tine și pe farmecul tău, ca să-i convingi pe localnici. Ai făcut o treabă bună, draga mea.

– Am făcut cum am crezut că este bine. Studioul va face mult bine orașului, Gono. Vor profita de pe urma afacerii și au mare nevoie de locuri de muncă. Sper că -i vei angaja pe cei din Corinth.

– Vom vedea, spuse el dezinteresat, în timp ce-și aprindea trabucul. În orice caz ai făcut asta pentru mine.

– Am făcut-o pentru mine, replică ea dur, făcându-l s-o privească peste perdeaua de fum.

– Draga mea, asta a fost treaba ta, spuse el, încercând să îndepărteze fumul ca s-o vadă mai bine.

– Dar eu tebuie să cred în munca mea sau nu mai pot fi competentă. Eu am crezut de data asta. Am fost eu însămi.

– Nu ai fost întotdeauna tu însăți? o întrebă.

Acum aerul deveni mai limpede, o privi mai andeaproape, încercând să-și dea seama ce se întâmpla. Eva dădu din cap.

– Nu, eu am fost persoana ta. Am făcut întotdeauna cum mi-ai spus, încât am uitat că am o minte proprie. Va trebui s-o folosesc din nou, Gino.

Gino își îngustă privirea și Eva putu vedea că și decisese ce se întâmplase.

– Benedict, spuse el, punându-și trabucul în colțul gurii, satisfăcut că găsise răspunsul. Benedict te-a vrăjit.

– Nu, negase Eva. De fapt te-am apărat când te-a acuzat c-ai folosit tactici mai puțin ortodoxe.

– Sprânceana neagră a lui Gino tresări.

– Ce tactici?

– Mașina lui a fost vandalizată în timpul primei întruniri locale.

Lui Gino îi căzu falca, pe când umerii i se ridicară.

– Și mai pretinde că ai cumpărat voturi, ca să fii sigur că ai să câștigi.

Gino reacționă la fel.

– Resee Benedict ăsta al tău mă cunoaște mai bine decât am crezut.

– Gino, doar nu ai...

– Nu, spuse el. De fapt, sursele mele mi-au spus că l-au prins pe tipul care a aranjat mașina. Era un localnic pe nume Bubba, spuse Gino cu o grimasă.

Eva își aminti de tip de la întrunirile locale, Următoarele cuvinte fură spuse brutal de sincer și o surprinseră pe Eva.

– Vandalismul este pentru tipi ca Bubba. Acordă-mi credit pentru mai multă inteligență. În primul rând un astfel de gest nu l-ar speriat pe Benedict. În al doilea rând, nu era nevoie de asemenea măsuri. Nu te prosti, Eva.

– Aș fi găsit o altă modalitate să pun mâna pe voturi dacă aveam nevoie de ele. Aici e vorba de miliocane de dolari, draga mea. Pentru asemenea mize, joc după propriile-mi reguli. Din fericire pentru cei implicați nu a fost nevoie. Eu te-am avut pe tine.

Eva realiză pentru prima oară, că el chiar vorbea serios. Cât timp i-a fost ca un tată, ea îl iubea și-l va iubi, Gono se folosise de ea. Ea fusese manipulată de el, nu numai acum, în Corinth, ci în tot îcest timp. Și era vina ei, nu a lui Gono, căci permisese acest lucru. Cu excepția acestei dăți, când luase problema în propriile-i mâini și făcuse promisiuni care depindeau de Gono. Ea procedase astfel, nu pentru el, ci pentru orașul Corinth.

– Gino trebuie să-ți spun ceva.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce-i explicase tot ce se întâmplase la ultima ședință, accentuâd promisiunile făcute, Eva ședea în scaunul ei și-l întrebă fără ezitare.

– Ce ai de gând să faci?

– Nimic.

Gino îndepărtă trabucul din gură, îl puse în scrumieră și se ridică.

– N-am de gând să fac ceva, Eva. Ai vorbit fără ca eu să-mi dau acordul.

– Dar ce am promis, este cinstit. Vei da înapoi o parte din ceea ce iei.

– Nu, nu sunt de acord. realizezi cât mă va costa aceasta înfrumusețare de care vorbești? Nu, repetă în timp ce se învârti prin încăpere, după care se așeză și-și luă trabucul, semn că se hotărâse definitiv.

– Dacă nu mă susții în povestea asta, toată credibilitatea mea se duce naibi. Nimeni nu va mai avea încredere în mine la negocieri. Nu-ți voi mai fi de nici un folos.

Cu asta îi captase atenția. Continuă:

– La fel de bine aș putea demisiona.

– Nu fi ridicolă, Eva. Nu poți demisiona. Depind de tine.

– Nu-mi voi retrage cuvântul față de cei din Corinth. Dacă nu-mi acorzi sprijin demisionez.

Își ridică bărbia, ceea ce vru să pară sfidător.

– Asta sună a amenințare, draga mea.

– Eu doar prezint faptele, spuse ea rece, deși inima îi bătea năvalnic. Niciodată nu-l mai înfruntase și-i era puțin teamă.

Gino o privi îndelung și dur, dar când văzu că Eva nu-și pleacă privirea, se așeză hotărât în scaun, își puse picioarele pe birou și pufăi din trabuc. În ciuda atitudinii autoritare, Eva putea vedea cum gândește. Asta era încurajator. Gino lua în considerare propunerea ei.

– Știi la ce mă gândesc? întrebă el într-un final, după care tot el răspunse. Mă gândesc că ar putea constitui un avantaj pentru mine.

Eva îl privi puțin uimită, dar tăcu.

– Da, ar putea fi un avantaj pentru mine. Pentru început, tipii de la departamentul de publicitate ar putea face ceva pentru salariile alea frumoase pe care le primesc.

Eva începu să priceapă.

– Marchetti – schimbă un orășel de doi bani într-o expoziție.

Zâmbi Evei ținând trabucul în gură.

– O.K. sunt de acord. Voi fi unul dintre băieții buni. Dar va trebui să pui treaba pe picioare.

– Nu pot, Gino.

Asta păru să-l surprindă mai tare decât remarcile anterioare.

– De ce nu? Credeam că vrei să te întorci acolo. Credeam că ești înnebunită după Benedict ăla.

– Am fost și mai sunt. Dar s-a terminat. Voi găsi pe cineva care să facă treabă bună, dar eu vreau să rămân în Los Angeles.

– Femeile. Niciodată nu se pot hotărî. Totdeauna am crezut că ești altfel, dar bănuiesc că nu este așa, spuse Gino, bucuros c-o va avea lângă el în Los Angeles.

– Gino, chiar ai fi cumpărat voturi, îl întrebă ea din nou.

Bărbatul ridică din umeri.

– Tu ai fi demisionat?

În dimineața când Eva părăsise orașul Corinth, Resee se trezise devreme dar nu cu intenția de a o vedea sau de a-și lua rămas bun de la ea. Stătea la fereastra casei din cu totul alt motiv pervers, pe care nu dorea să-l analizeze. Nu mai vorbiseră de la ultima întrunire locală. Nu mai vorbiseră cu adevărat din seara aceea când o adusese acasă și făcuseră dragoste cu atâta pasiune și furie. Ea se strecurase afară pe când el dormea, parcă pentru a-i întări sentimentul că între ei nu mai rămăsese decât pasiune. Se trezise în zori și nu fusese surprins că ea plecase. De atunci mai schimbaseră doar câteva cuvinte. Odată îl întrebase de carte, iar el ripostă, furios că ea știa atât de intim și personal, acum când comunicarea dintre ei părea a fi dispărut. Nu voia să i se amintească ceea ce-i împărtășise. Mai mult decât atât, Resee recunoscut față de el, că nu voia să i se amintească de carte. Încă n-o începuse. N-o putea începe. Ceva îl oprea să pună prima coală de hârtie în mașina de scris. Mai târziu, în acea zi, Resee se așeză la birou forțându-se să înceapă. Eva nu mai era în sfera lui vizuală, iar în curând nici în mintea lui. Dar nu și când era vorba de inima lui, recunoscu Resee. Rămăsese la birou toată dimineața și după-masa la fel, făcu câteva adnotări la primul capitol, lucrase puțin la un plan, renunțând în cele din urmă și scrise jumătate de pagină pentru prefață. Era aproape amurg când puse husa mașinii de scris și scoase câinii la plimbare. Nu era tocmai momentul potrivit pentru un scriitor să se blocheze, încă înainte de a începe cartea. Avea planul în minte și chiar și primul capitol și prefața. El nu avea asemenea provleme. El era însă obsedat de cu totul altceva.

În următoarele zile Resee făcu tot ce putu pentru a și-o scoate pe Eva din minte. Apoi renunță și plecă în oraș. Nu mai putea trăi izolat în casă, ea îi furase acest privilegiu. Atunci se bucurase de contactul cu oamenii. De data

aceasta când încercă să se retragă din nou în cochilie, realiză că ieșise la lumină pentru totdeauna. Realiză că se putea face folositor de vreme ce ieșise din cochilia sa.

Înștiință oamenii că era gata să colaboreze cu comitetul ce se ocupa de mediul înconjurător. Luaseră legătura cu cei de la casa de film Marchetti și urma să se formeze un grup pe plan local. Imediat fusese însărcinat cu această problemă. Totuși nu era suficient. În mintea lui Resee era mult mai mult decât Corinth...

Telefonul sună în apartamentul Evei. Aceasta își făcea o supă și se gândi să-l ignore. Aproape renunțase la speranța că Resee o va mai căuta, iar alte telefoane n-o mai interesau. La al șaselea apel ridică telefonul.

– Voiam doar să-ți spun că eu sunt cel care conduse comitetul în problema mediului înconjurător.

Pentru o clipă Eva rămase fără grai, mai puțin din cauza veștii, cât din cauza vocii lui.

– Eva...

– Mă bucur Resee.

Se întinse, stinse aragazul și încercă să se concentreze pentru a spune ceva.

– Am primit undă verde din partea biroului lui Marchetti.

– Știu, răspunse Eva.

Avea probleme în a-și reveni din surpriza pe care el i-o produsese. Dar Resee crezu că tăcerea se datora lui.

– Eva, știu că mi-a luat cam mult timp ca să realizez că aveai dreptate, dar nu-mi place să fiu înfrânt.

– Și asta știu Resee, spuse ea și redeveni calmă.

Comunicau din nou. De data aceasta el fusese acela care o sunase la telefon.

– M-ai întrebat de carte...

– Iar tu ai spuse că nu era treaba mea, spuse ea.

– Aveam nevoie de o scuză ca să nu răspund. Nu începusem încă. Nu am început-o nici acum.

– Câteodată ai nevoie de timp ca să începi să scri. N-ai mai scris atâta timp, tu...

– Așa am crezut și eu până m-am hotărât să recunosc adevărul.

Cum ea nu răspunse, el îi explică.

– Mintea mea a umblat pe altundeva. Nu pot scrie când mă gândesc numai la tine și voi continua să mă gândesc la tine, până când... Eva, vreau să te văd.

Eva se așeză pe scaun în colțul din bucătărie.

– Ne aflăm pe coaste diferite, Resee. Și nu cred că mă voi întoarce în Corinth.

– Nici pentru a lucra cu comitetul de elaborare?

– Nu, îmi voi trimite asistentul, spuse Eva, blestemându-se că făcuse astfel de planuri.

– Nici când se va construi studioul?

– Nu, spuse ea.

– Și când va fi terminat și va sosi personalul?

– Voi fi în Los Angeles, spuse Eva, dorindu-și să nu fi făcut angajamentul cu Gino, dorindu-și să fi luat de la început acea ultimă zi în Corinth, întrebându-se ce ar fi putut face să schimbe ce s-a întâmplat.

Dar Resee nu avea asemenea griji.

– Atunci va trebui să urc eu la tine, spuse el.

– Poftim? rămase Eva perplexă.

– Sunt jos în hol. Urc într-o clipă.

Eva mai stătea în bucătărie, ținând telefonul într-o mână, de parcă paralizase, când sună soneria.

– E deschis, spuse ea cu o voce care nu putut fi auzită până în hol.

Dar Resee intrase deja.

Eva îuzi ușa închizându-se, apoi auzi pașii lui pe parchet. Pusese telefonul în furcă și privea supa de acum rece, când el întră înbucătărie. Ferm, dar drăgăstos, el ai luă lingura de lemn din mână și o cuprinse în brațe. Nu se sărutară, doar se ținură în brațe.

– Draga mea Eva, mi-a fost atât de dor de tine. Acest stil de a trăi pe două coaste va trebui să se termine. Te vreau înapoi în Corinth.

– Resee...

– Știu. Trebuie să rezolvăm câteva probleme – una dintre ele sunt eu. Sun încăpățânat, nu fac conpromisuri și sunt arogant.

– Oh, nu aș spune că ești arongant, sări Eva.

Resee râse, o ridică pe Eva pe un taburet, îi cuprinse mijlocul și o sărută înfocat.

– Dar ești de acord cu celelalte adjective?

– Înăpățânăt și arogant, da, spuse ea.

– Știi, eu mă schimb repede.

– Și eu la fel, zise ea. Ai îvut dreptate, în privința lui Gino, mă folosea de ani de zile. Până ce mi-ai deschis tu ochii că trebuie să fiu propriul meu stăpân.

– Mai ești încă influiențată de el.

– Poate demisionez, spuse ea impetuos.

Resee râse.

– Tu nu vrei să demisionezi, nu-i așa, Eva?

Ea dădu din cap:

– Trebuie să recunosc că sunt o muncitoare înăscută. Îmi iubesc munca, dar i-am spus lui Gino că nu vreau să lucrez în Corinth. L-am rugat să mă păstreze la biroul din Los Angeles.

– Cred că va trebui să-ți schimbi părerea, spuse Resee luând-o în brațe.

– Cred că așa voi face.

Eva zâmbi în sinea ei. Apoi se uită în ochii lui.

– Îmi faceți o ofertă, domnule Resee Benedict?

El dădu din cap și redeveni serios. Privirea din ochii lui era atât de tandră, încât o trecură fiorii.

– Nu, draga mea Eva. Eu te cer în căsătorie. Nu-mi răspunde până nu ești sigură, spuse el repede, iar Eva realiză că el nu era sigur de răspunsul ei.

– Oh, Resee, zise Eva alunecând de pe scaun drept în brațele lui. Nu am nevoie să mă gândesc, răspunsul *e da.*

Resee o sărută cu ușurare cu pasiune.

– Unde e dormitorul? o întrebă ridicând-o în brațe.

Eva indică peste umărul lui spre capătul holului.

– Pe acolo, spuse ea cu un zâmbet, apoi adăugă. Acesta a fost un compromis ușor.

– Acesta va fi stilul meu de acum înainte, zise Resee, în timp ce o împingea ușa dormitorului. Exceptând când e vorba de cât de mult te iubesc – aici nu voi face niciodată compromisuri.

Sfârșit